

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., zástupce předsedy senátu JUDr. Lubomíra Ptáčka, Ph.D., a přísedících JUDr. Marka Bodláka, Mgr. Zdeňka Snášela, JUDr. Jiřího Machourka a prof. JUDr. PhDr. Miloše Večeři, CSc. při ústním jednání dne 15. 12. 2021 ve věci návrhu **ministryně spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, ze dne 15. 7. 2021, čj. MSP-4/2021-ODKA-KN/1, na zahájení řízení o kárné odpovědnosti **Pavla Zemana**, státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství, zast. Mgr. Tomášem Foldynou, státním zástupcem,

t a k t o :

JUDr. Pavel Zeman, nar. X, státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství, trvale X

se podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů,

zprošťuje

kárného obvinění spočívajícího v tom, že dne 16. 12. 2019 pod sp. zn. 1 NZO 5087/2019 v postavení nejvyššího státního zástupce schválil a podepsal dovolání proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2019, sp. zn. 67 To 208/2019, kterým byly zproštěny obžaloby obviněné v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 3 T 40/2015, související s vydáním osvědčení o československém občanství J. C., aniž by rozhodnutí o podání dovolání delegoval na některého ze svých náměstků a svůj vztah k věci relevantně signalizoval v přezkumném spise vedeném Nejvyšším státním zastupitelstvím či jiným vhodným způsobem, ačkoliv měl k předmětné trestní věci osobní poměr, jelikož výsledek trestního řízení byl způsobilý mít přímý vliv na soukromoprávní pozemkový spor mezi K. E. C. a P. H., osobním přítelem kárně obviněného, přičemž v tomto sporu kárně obviněný dříve působil jako zprostředkovatel ve snaze dosáhnout smírného řešení a s tímto cílem inicioval a uskutečnil v červnu, srpnu a listopadu roku 2014 tři schůzky s Mgr. J. C., příbuzným pana K. E. C.,

čímž měl spáchat

kárné provinění podle § 28 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství,

protože

tento skutek není kárným proviněním.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Vzhledem k rozsahu odůvodnění tohoto rozhodnutí soud za účelem jeho větší přehlednosti uvádí obsah rozhodnutí s odkazy na body, u kterých příslušná část odůvodnění začíná:

I. Kárné obvinění	[1]
II. Obhajoba kárně obviněného	[17]
III. Dokazování	[27]
III.A Výpovědi při ústním jednání	
Kárně obviněný	[28]
Ing. P. H.	[40]
Mgr. J. C.	[47]
Konfrontace kárně obviněného a Mgr. J. C.	[56]
JUDr. Igor Stříž	[58]
JUDr. Martina Havlíková	[62]
PhDr. J. C.	[63]
Mgr. Petr Lužný	[64]
JUDr. Zdeněk Kasal	[66]
Mgr. P. M.	[69]
III.B Listinné a další důkazy	
Dohled NSZ nad přípravným řízením	[73]
Obsah trestního spisu a spisů NSZ souvisejících k jednotlivým dovoláním	[76]
Sdělení advokáta k získání informací z trestního řízení	[97]
Čestné prohlášení J. C.	[98]
Článek seznamzpravy.cz upozorňující na schůzky kárně obviněného	[99]
K reportáži o propojení problémů P. H. a trestního řízení	[100]
Vyjádření kárně obviněného před zahájením kárného řízení	[102]
Osobní spis kárně obviněného	[104]
Neprovedený důkaz	[105]
IV. Právní a skutkové závěry soudu	
IV.A Vymezení rozsahu posuzování kárné odpovědnosti	[106]
IV.B Ke kárné odpovědnosti bývalého nejvyššího státního zástupce	[111]
IV.C Vyloučení nejvyššího státního zástupce z podání dovolání	[119]
IV.D Obecná východiska ke kárné odpovědnosti v souvislosti s podjatostí	[136]
IV.E K povinnosti nejvyššího státního zástupce seznamovat se s podávanými dovoláními	[162]
IV.F Skutková zjištění soudu	[175]
IV.G Aplikace skutkových závěrů na právní východiska	[193]
V. Závěr	[199]

I. Kárné obvinění

[1] Ministryně spravedlnosti (dále „kárná navrhovatelka“) podala na kárně obviněného dne 15. 7. 2021 kárný návrh. Kárné provinění spatřovala v tom, že kárně obviněný 16. 12. 2019 v postavení nejvyššího státního zástupce schválil a podepsal dovolání proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2019, sp. zn. 67 To 208/2019, kterým byly zproštěny obžaloby obviněné v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 3 T 40/2015. Tato věc souvisela s vydáním osvědčení o československém občanství J. C. Podání dovolání nedelegoval na některého ze svých náměstků a svůj vztah k věci relevantně nesignalizoval v přezkumném spise či jiným vhodným způsobem, ačkoliv měl k trestní věci osobní poměr. Výsledek trestního řízení byl způsobilý mít přímý vliv na soukromoprávní pozemkový spor mezi K. E. C. a P. H., osobním přítelem kárně obviněného. V tomto sporu kárně obviněný dříve působil jako zprostředkovatel ve snaze dosáhnout smírného řešení. S tímto cílem inicioval a uskutečnil v červnu, srpnu a listopadu roku 2014 tři schůzky s Mgr. J. C., příbuzným K. E. C.

[2] Tímto postupem měl v nepřímém úmyslu porušit povinnosti státního zástupce stanovené § 24 odst. 2 zákona č. 283/1993 Sb., **o státním zastupitelství**, vystříhat se všeho, co by mohlo vzbuzovat důvodné pochybnosti o dodržování jeho povinností stanovených § 24 odst. 1 téhož zákona, a vystříhat se všeho, co by mohlo ohrozit důvěru v nestranný výkon působnosti státního zastupitelství nebo státního zástupce. Tím měl ohrozit důvěru v činnost státního zastupitelství, konkrétně v jeho nestrannost při výkonu této činnosti.

[3] Pokud jde o včasnost návrhu, kárná navrhovatelka uvedla, že se o skutečnostech týkajících se kárného provinění dozvěděla z článku na serveru www.seznamzpravy.cz dne 18. 1. 2021. Ke spáchání kárného provinění došlo okamžikem schválení a podepsání dovolání, tedy 16. 12. 2019.

[4] Kárně obviněný se 14. 5. 2021 vzdal funkce nejvyššího státního zástupce, v důsledku čehož mu ke dni 30. 6. 2021 tato funkce zanikla. Kárná navrhovatelka si je vědoma, že se kárně obviněný skutku dopustil v postavení nejvyššího státního zástupce. Právní úprava však nerozlišuje mezi kárným proviněním státního zástupce a kárným proviněním vedoucího státního zástupce. Ačkoliv zákon o státním zastupitelství primárně počítá s tím, že pochybení vedoucích státních zástupců budou řešena prostřednictvím jejich odvolání z funkce, neznamená to, že nemohou zakládat i kárnou odpovědnost. Navíc jednání kladené za vinu kárně obviněnému sice vyplývá z výkonu pravomoci nejvyššího státního zástupce, ale svou podstatou souvisí s podáním opravného prostředku v trestním řízení. Jde tedy o úkon, který je běžnou součástí činnosti všech státních zástupců.

[5] Kárně obviněný je osobním přítelem P. H., v jehož penzionu pobýval. V měsících červnu, srpnu a listopadu 2014 kárně obviněný inicioval a uskutečnil tři schůzky s J. C., příbuzným K. E. C. Podle vyjádření obou účastníků byla předmětem schůzek snaha kárně obviněného zprostředkovat smírné řešení soukromoprávního sporu mezi K. E. C. a P. H., týkajícího se užívání pozemků v sousedství statku P. H. Podle vyjádření J. C. diskutovali v rámci druhé a třetí schůzky i o v mezidobí zahájeném trestním stíhání úřednic Magistrátu hl. m. Prahy, souvisejícím s vydáním osvědčení o československém občanství J. C., jakož i otázka příčinné souvislosti mezi případným pochybením při vydání osvědčení a rozhodováním o restitučních nárocích.

[6] Obžaloba proti obviněným úřednicím byla podána 29. 4. 2015. Následně Obvodní soud pro Prahu 1 trestní řízení zastavil z důvodu promlčení trestního stíhání, což potvrdil i Městský soud v Praze. Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 1 (dále jen „**OSZ pro Prahu 1**“) doručilo Nejvyššímu státnímu zastupitelství (dále jen „**NSZ**“) podnět k podání dovolání. Dne 21. 9. 2015 kárně obviněný schválil a podepsal první dovolání v neprospěch obou obviněných, jehož nástin mu byl předložen v rámci apобаčního postupu NSZ. Nejvyšší soud dovolání vyhověl a zrušil

obě rozhodnutí. Následně obvodní soud trestní stíhání opět zastavil a to z důvodu že účelu trestního řízení již bylo dosaženo. I toto usnesení bylo potvrzeno usnesením městského soudu. OSZ pro Prahu 1 opět podalo podnět k podání dovolání. Dne 14. 9. 2017 kárně obviněný schválil a podepsal druhé dovolání v neprospěch obou obviněných, jehož nástin mu byl předložen v rámci aprobačního postupu NSZ. I tomuto dovolání Nejvyšší soud vyhověl a usnesení obou soudů zrušil. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 byly následně obviněné uznány vinnými trestným činem maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1, odst. 2 písm. b) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon. Na základě odvolání obviněných byl rozsudek obvodního soudu Městským soudem v Praze zrušen v celém rozsahu a městský soud nově rozhodl tak, že obviněné zprostil obžaloby, neboť v žalobním návrhu označený skutek nebyl trestným činem. OSZ pro Prahu 1 se opět obrátilo s podnětem na NSZ k podání dovolání. Dne 16. 12. 2019 kárně obviněný schválil a podepsal třetí dovolání v neprospěch obou obviněných, jehož nástin mu byl předložen v rámci aprobačního postupu NSZ. Nejvyšší soud dovolání vyhověl, zrušil rozsudek městského soudu a věc mu přikázal k novému projednání a rozhodnutí. Z obsahu přezkumných spisů NSZ vyplývá, že trestní věc se týká osvědčení o československém občanství, na jehož základě R. C. a K. E. C., coby jeho dědic, úspěšně uplatnili restituční nároky. Restituční nároky se vztahovaly i k pozemkům, které byly příčinou sporu mezi P. H. a K. E. C.

[7] Kárně obviněný se dopustil porušení povinností státního zástupce. Podmínkou výkonu funkce každého státního zástupce je jeho nezpochybnitelná osobní integrita. Tato podmínka platí tím přísněji pro vedoucí státní zástupce, kteří jsou jednak reprezentanty jimi řízeného státního zastupitelství v očích veřejnosti, jednak mají vystupovat jako autorita též ve vztahu k jim podřízeným státním zástupcům. Nejprísněji to pak platí pro nejvyššího státního zástupce, který je vedoucím představitelem celé soustavy státního zastupitelství navenek i dovnitř.

[8] Již skutečnost, že kárně obviněný inicioval a absolvoval schůzky, při nichž se aktivně angažoval ve snaze zprostředkovat smírné řešení sporu mezi svým osobním přítelem a třetí stranou, vede k důvodným pochybnostem o jeho osobní integritě, a tím i k ohrožení důvěry v nestranný výkon působnosti státního zastupitelství nebo státního zástupce. Je tomu tím spíše, pokud si v době konání druhé a třetí schůzky již byl vědom existence trestní věci, která se soukromoprávním sporem bezprostředně souvisela. To, kdo vykonává funkci nejvyššího státního zástupce, je veřejnosti všeobecně známo a má nevyhnutelně přesah do jeho soukromého jednání, a to bez ohledu na to, zda při něm na svou funkci odkazuje. Pokud nejvyšší státní zástupce z vlastní iniciativy vstoupí do soukromého sporu mezi třetími osobami na žádost jedné z jeho stran, s níž jí pojí přátelský vztah, je takové jednání v druhé straně sporu způsobitelné vyvolat dojem, že nejvyšší státní zástupce přinejmenším implicitně v soukromém sporu vystupuje s autoritou, která se pojí s jeho funkcí. To platí dvojnásob, souvisí-li se sporem probíhající trestní řízení. Takové jednání vyvolává ohrožení důvěry ve státní zastupitelství, přičemž jej zásadním způsobem zvyšuje fakt, že kárně obviněný opakovaně podával dovolání v neprospěch obviněných v trestní věci, aniž by jakkoliv reflektoval svou předchozí aktivitu v soukromoprávním sporu a z ní vyplývající osobní poměr k věci. Souvislost mezi soukromoprávním sporem a trestní věcí byla patrná i z přezkumných spisů NSZ.

[9] Ačkoliv podání dovolání bylo ve všech případech iniciováno OSZ pro Prahu 1, dovolání byla aprobována postupem v rámci NSZ a Nejvyšším soudem jim bylo vyhověno, předchozí iniciativa kárně obviněného vede přinejmenším k důvodné pochybnosti o tom, zda jeho rozhodnutí o podání dovolání bylo motivováno výhradně veřejným zájmem, nebo bylo přinejmenším zčásti ovlivněno jeho přátelským vztahem k P. H. Z vnějšího pohledu tak jednání kárně obviněného vyvolává důvodnou pochybnost o jeho nepodjatosti a nestrannosti. Tato důvodná pochybnost nemůže být zpětně rozptýlena. Stejně tak nemohou být dodatečně odstraněny ani nepříznivé důsledky pro důvěru v soustavu státního zastupitelství, které jsou s ní nerozlučně spjaty.

[10] Znaky kárného provinění vykazuje jak samotná iniciace a aktivita kárně obviněného v rámci schůzek s J. C., tak podání všech tří dovolání. Toto jednání však není ve svém souhrnu jediný pokračující či trvající kárný delikt. V době, kdy inicioval a účastnil se schůzek s J. C., nemohl kárně obviněný s dostatečnou mírou jistoty předpokládat, že v trestní věci související s vydáním osvědčení o československém občanství J. C. bude rozhodovat o podání dovolání. Pokud jde o vztah mezi jednotlivými rozhodnutími o podání dovolání, pak se kárná odpovědnost nejvyššího státního zástupce nevztahuje k trestnímu řízení, ale pouze k podání konkrétního dovolání. Vzhledem k tomu nepřichází v úvahu kvalifikace jednání jako trvajícího deliktu. Zároveň v okamžiku dovolání nejvyšší státní zástupce nemůže s dostatečnou mírou jistoty předpokládat, že v budoucnu bude v téže trestní věci podávat dovolání opakovaně. Tato okolnost vylučuje rovněž kvalifikaci jednání jako kárného deliktu pokračujícího, a to zejména s ohledem na podmínku jednotného záměru. Pokud jde o schůzky v průběhu roku 2014, jakož i o podání dovolání ve dnech 21. 9. 2015 a 14. 9. 2017, uplynula dvouletá objektivní lhůta pro zánik odpovědnosti státního zástupce za kárné provinění dříve, než se kárná návrhvatelka o těchto skutečnostech dozvěděla. Proto učinila předmětem návrhu pouze podání třetího dovolání, ve vztahu k němuž je jak objektivní, tak subjektivní lhůta dodržena.

[11] Kárně obviněný disponoval nástroji, jež mu umožňovaly zabránit porušení jeho povinností. Ačkoliv je podání dovolání výlučným oprávněním nejvyššího státního zástupce judikatura Nejvyššího soudu dovodila, že pokud mu v tom brání podstatná překážka, může jej zastoupit jeho náměstek (usnesení velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 14. 9. 2011, sp. zn. 15 Tdo 354/2011, č. 15/2012 Sb. NS, **usnesení NS k podání dovolání**). Osobní poměr nejvyššího státního zástupce k věci představuje právě takovou podstatnou překážku, aby podání dovolání delegoval na svého náměstka. Takový postup by se zároveň nejvíce blížil postupu předvídanému v § 31 tr. řádu, který z povahy věci nepřipadá v případě nejvyššího státního zástupce v úvahu. V každém případě kárně obviněnému nic nebránilo učinit do přezkumného spisu NSZ záznam o svém vztahu k věci. Pokud by byl přesvědčen, že delegace na náměstka nepřichází v úvahu, mohl učinit též záznam o tom, že navzdory tomuto vztahu považuje za nezbytné, aby o podání dovolání rozhodl osobně na základě svého nejlepšího vědomí a svědomí. Tyto skutečnosti rovněž mohl signalizovat jiným vhodným způsobem. Takový postup by předešel následným pochybnostem o motivech podání dovolání a z nich vyplývajícím nepříznivým důsledkům pro důvěru v soustavu státního zastupitelství, nebo by je alespoň významným způsobem omezil.

[12] Kárně obviněný se jednání dopustil ve formě nepřímého úmyslu. V okamžiku, kdy podepsal dovolání, si musel být vědom skutečnosti, že má k trestní věci osobní poměr vyplývající ze tří schůzek, které absolvoval roce 2014, a v jejichž rámci působil jako zprostředkovatel. Stejně tak si musel být vědom skutečnosti, že tento osobní poměr je způsobilý vzbuzovat důvodné pochybnosti o dodržování jeho povinností stanovených § 24 odst. 1 zákona o státním zastupitelství a ohrozit důvěru v nestranný výkon působnosti státního zastupitelství nebo státního zástupce.

[13] Jednání kárně obviněného považuje za závažné, neboť vede k ohrožení důvěry veřejnosti v nestrannost činnosti státního zastupitelství, která je jednou z jeho základních hodnot. Vzhledem k jeho postavení nejvyššího státního zástupce důsledky jeho jednání nepříznivě ovlivnily vnímání soustavy státního zastupitelství jako celku ze strany odborné i laické veřejnosti. Zároveň svým jednáním vyslal nepříznivý signál všem podřízeným státním zástupcům ohledně akceptovatelného chování státního zástupce.

[14] Závěrem kárná návrhvatelka navrhla uložení kárného opatření ve formě snížení platu o 15 % na dobu 6 měsíců.

[15] Dne 22. 11. 2021 kárná navrhovatelka svůj návrh doplnila. Uvedla, že při studiu spisu zjistila vyšší závažnost kárného provinění. Z trestního spisu totiž vyplývá, že se osobní přítel kárně obviněného P. H. do trestního řízení připojil jako poškozený 26. 4. 2017 a působil tak jako strana trestního řízení až do 19. 9. 2019, kdy soud rozhodl, že jej jako poškozeného nepřipouští. O tom musel mít kárně obviněný povědomost, neboť byl ve věci aktivně činný a měl přístup do spisového materiálu trestního soudu. Vzhledem k tomu, že P. H. uplatňoval práva poškozeného, je nepochybné, že měl na výsledku trestního řízení zájem. Ze spisu NSZ sp. zn. 1 NZO 5101/2015 také vyplývá, že kárně obviněný měl povědomí o majetkových konsekvencích trestního řízení, včetně možnosti zpochybnit restituční nároky potomků J. C. Výslovně byl uveden i v rozdělovníku k této informaci. Kárná navrhovatelka proto navrhla doplnit skutkovou větu kárného návrhu tak, že o vztahu k věci kárně obviněného svědčí i to, že se jeho osobní přítel P. H. před podáním dovolání připojil ke stejné trestní věci jako poškozený a uplatňoval v ní svá práva.

[16] V závěrečné řeči kárná navrhovatelka uvedla, že pro prokázání naplnění znaků skutkové podstaty kárného provinění stačilo prokázání přátelského vztahu k P. H. a podání dovolání ve věci. Jde o etickou rovinu. Věc měl oznámit svým náměstkům a ve věci se neangažovat, což neučinil. Veškerá obhajoba kárně obviněného byla vyvrácena. Velmi dobře si musel být vědom, že překročil své pravomoci. Pokud se kárná navrhovatelka v jí vykonávaných funkcích se střetem zájmů setkala, vždy sepsala záznam a informovala své podřízené. Vinu nelze rozměňovat na tehdejší náměstky kárně obviněného. Je důležité, aby se takové jednání již nikdy neopakovalo a aby se vedoucí představitelé justice chovali tak, jak mají.

II. Obhajoba kárně obviněného

[17] Kárně obviněný ve svém písemném vyjádření k návrhu uvedl, že jakkoliv mediální prezentace celé záležitosti vyvolávají dojem, že mezi P. H. a K. E. C. byl, či snad je, veden soudní spor, opak je pravdou. Žádný takový soudní spor veden nebyl a není a rozepře se týkala pouze směny či propachtování některých pozemků. Kárný návrh je založen na dojmech kárné navrhovatelky, které ale nemají oporu v realitě. Zejména ale v kárném návrhu popsany skutkový stav nenaplnuje znaky kárného provinění. Veškeré okolnosti svého zapojení do snahy o zprostředkování jednání mezi svým přítelem P. H. a K. E. C. ohledně urovnání jejich sousedských rozepří, jakož i okolnosti podání tří dovolání podrobně popsal ve svém vyjádření ze dne 25. 2. 2021, sp. zn. 1 SE 103/2021, adresovaném kárné navrhovatelce. Z vyjádření jasně vyplývá, že obě záležitosti spolu nemají cokoli společného a při podání dovolání tak nebyl podjatý.

[18] S J. C. jednali jako soukromé osoby, nikoliv z pozice svých veřejných funkcí. Nebyli účastníky sporu ani zprostředkovateli ve vlastním slova smyslu. Při setkáních nešlo o jakýkoli jeho osobní zájem. Skutečnost, že je P. H. jeho přítelem, ho vedla pouze k pokusu dovést znesvářené strany k jednacímu stolu.

[19] Pokud jde o postup při podání dovolání, pak je kárný návrh částečně zmatečný. V popisu skutku kárná navrhovatelka uvedla, že mělo být delegování a učinění záznamu do spisu učiněno současně, zatímco v odůvodnění uvádí, že postačovalo učinění záznamu do spisu. Jediným zákonným postupem, který by však musel zvolit v případě, že by zjistil svou podjatost, by byl postup podle § 30 odst. 1 a § 31 odst. 1 tr. řádu, tedy vydání usnesení, kterým by se jako nejvyšší státní zástupce z rozhodování o podání dovolání vyloučil. K takovému postupu však neměl zákonný důvod.

[20] Definiční znaky podjatosti vyložil NSS zejména v rozhodnutí z 30. 5. 2018, čj. 16 Kss 1/2018 - 207, *ve věci Sylhy Mašíkové*. Z něj vyplývá, že pochybnosti o nepodjatosti musí mít svůj konkrétní skutkový důvod a také svou míru. Poměr k věci nelze vykládat formálně. Míra důvodu pochybovat musí být přiměřená. Aby byla určitá vztahová linka důvodem podjatosti,

musí být její význam pro soudce či státního zástupce dostatečně intenzivní. V praxi nemusí být v hraničních případech vůbec jednoduché rozpoznat, kdy je dána nadkritická intenzita vztahu k věci, a tedy důvod řešit otázku případné podjatosti. Není možné nutit soudce či státního zástupce k tomu, aby z opatrnosti a ze strachu z možného postihu řešil jako možné důvody podjatosti i vztahy zjevně nízké intenzity, které důvodem podjatosti zásadně být nemohou. To by totiž mohlo výkon soudnictví či výkon působnosti státního zastupitelství znesnadnit, neboť by to mohlo vést k nedůvodným průtahům v řízeních. K vyloučení z projednání a rozhodnutí věci může dojít teprve tehdy, kdy je evidentní, že vztah soudce či státního zástupce k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebude schopen nezávisle a nestranně rozhodovat. Pro účely kárného práva je klíčový subjektivní prvek, tedy to, aby soudce (státní zástupce) mohl sám rozpoznat, že objektivně existuje jeho vztah k věci, který by mohl být důvodem podjatosti.

[21] Na straně kárně obviněného nebyla dána vztahová linka k aktérům soukromého vztahu, která by byla vůbec způsobilá vytvořit jeho osobní zájem na tom, jakým způsobem a zda vůbec se dohodnou. Rozhodně nebyla takové intenzity, že by i přes zákonem stanovené povinnosti nebyl schopen nezávisle a nestranně rozhodovat o podání mimořádného opravného prostředku v trestní věci, která se týkala jednání úplně jiných osob. Výsledek trestního řízení nemohl mít přímý vliv na soukromoprávní pozemkový spor mezi K. E. C. a jeho přítelem P. H., jak uvádí kárný návrh, ani na samotnou restituci rodu C. Ke zpochybnění občanství J. C. by musela vést řada několika rozhodnutí ve správním řízení s možným přezkumem v rámci správního soudnictví, na které by následně musela navázat řada dalších právních kroků a rozhodnutí, jež by vedla ke zpochybnění pozemkových restitucí. Navíc, i pokud by k tomu došlo, ani to by nevedlo k tomu, že by P. H. získal pozemky u svého penzionu.

[22] Mezi podstatné překážky, pro které by byl náměstek oprávněn podat dovolání namísto nejvyššího státního zástupce ve smyslu *usnesení NS k podání dovolání*, by bylo v obecné rovině možno řídit i situaci, že by se nejvyšší státní zástupce vyloučil z provádění úkonů trestního řízení. O své vůli nemůže podání dovolání na náměstka delegovat. Navíc v posuzované věci I. náměstek podání dovolání aproboval. Stejně jako jej předtím aproboval vedoucí oddělení mimořádných opravných prostředků na základě návrhu státní zástupkyně, která jej zpracovala na základě podnětu nižšího státního zastupitelství. V projednávané věci bylo povinností kárně obviněného, jako nejvyššího státního zástupce, podat dovolání. Jejich důvodnost byla potvrzena Nejvyšším soudem. Objektivně tedy byla tzv. vztahová linka bez významu pro podání dovolání. Důvodná dovolání, kterým Nejvyšší soud vždy vyhověl, nesvědčí o ničem, z čeho by bylo možné konstruovat pochybnosti o porušení povinností státního zástupce. Kárný návrh oprávněnost podaného dovolání nebere v úvahu. Proto nelze dospět k závěru, že rozhodnutí o dovolání bylo výsledkem nesplnění povinností státního zástupce. Z judikatury jsou známy i případy neoprávněného nařčení z podjatosti, kterým měl být mařen výkon spravedlnosti v trestním nebo v insolvenčním řízení. Možnost uplatnění námítky podjatosti měla být založena účelovými spory na ochranu osobnosti vyvolanými proti soudcům činným ve věci žalobců.

[23] Pokud jde druhou možnost dle kárné navrhovatelky („*signalizace do spisu*“), pak by bylo nelogické v záznamu odůvodňovat to, co není, tedy že nejvyšší státní zástupce nemá pochybnosti o své nepodjatosti. Problém by nastal až tehdy, kdyby takové pochybnosti měl. Pak by nicméně nestačila signalizace, ale pouze vyloučení podle trestního řádu.

[24] Závěrem proto uvedl, že se necítí vinen spácháním vytýkaného skutku, ani nesouhlasí s jeho právní kvalifikací.

[25] Obhájce kárně obviněného v závěrečné řeči zdůraznil, že pro posuzovanou věc je klíčové, zda kárně obviněný porušil § 30 tr. řádu a § 24 zákona o státním zastupitelství. Je třeba oddělit mediální prezentaci a to, co se skutečně stalo a bylo prokázáno. Kárně obviněný v rámci běžné

společenské konverzace vyslechl problém svého známého. P. H. nijak právně neradil, odkázal ho na advokáta. Podmínky § 30 tr. řádu nebyly naplněny. P. H. ve věci nefiguroval, o tom, že není dána příčinná souvislost mezi jednáním úřednic a jeho případnou majetkovou újmou, rozhodl již soud. K účastníkům trestního řízení kárně obviněný žádný vztah neměl. To, že ho P. H. informoval o svých problémech s pozemky je natolik vzdálená souvislost, že by bylo v naprostém rozporu s judikaturou takový vztah považovat za vztah k věci podle § 30 tr. řádu. Za vztah k věci odůvodňující vyloučení nebyla považována ani situace, kdy soudce rozhodoval o obviněném, který byl v jiné trestní věci stíhán za křivé obvinění tohoto soudce. Bylo prokázáno, že kárně obviněný nevěděl, že již v minulosti zřejmě proběhlo nějaké osobní jednání mezi P. H. a K. E. C., nevěděl o tom, že mezi nimi byl nějaký soudní spor. Kárně obviněný se o věc nikdy na státním zastupitelství nijak nestandardně nezajímal ani nikoho neoslovoval. Kárně obviněný rád komukoliv pomůže, to ale nenaruší jeho profesionální přístup k řešení trestních věcí. Nikdy by se nesnížil k tomu, aby ovlivňoval trestní řízení.

[26] Kárně obviněný v závěrečné řeči spojené s posledním slovem uvedl, že cílem všech tří schůzek s J. C. bylo pouze to, aby se dvě strany doutnajícího sporu posadily k jednacímu stolu a zkusily se dohodnout. Je dlouhodobým zastáncem toho, že i horší dohoda je lepší než léta souzení. Ve schůzkách s J. C. neviděl nic závadného a myslí si, že v nich neviděl v tu chvíli nic závadného ani J. C. Kárně obviněný vyjádřil přesvědčení, že na výsledku trestního řízení s oběma úřednicemi záleželo zejména rodu C. J. C. považoval odsuzující rozsudky vůči úřednicím za nespravedlivé. Pokud by byl kárně obviněný shledán vinným kárným proviněním s tím, že byl ve věci podjatý, pak by znění § 30 tr. řádu mohlo vést i ke zpochybnění trestního řízení s oběma úřednicemi. Za obecné východisko bral, že podpis dovolání náměstkem je vyhrazen pro velmi výjimečné situace a nechtěl riskovat možnost odmítnutí dovolání Nejvyšším soudem. I pokud by mohl být vyloučen z úkonů trestního řízení, je otázkou, jak by na věc dopadal § 12a odst. 2 zákona o státním zastupitelství. Pokud o určitém úkonu může rozhodovat pouze jedna osoba, je těžké takové vyloučení provést. Možnost jakéhokoliv prospěchu pro P. H. z případného odsouzení úřednic je naprosto vzdálená, s ohledem na množství nutných navazujících rozhodnutí, která by musela být učiněna. Podstatná je i osobní integrita rozhodující osoby. Kárně obviněný v této souvislosti poukázal na to, že se nevyločoval ani v situaci, kdy rozhodoval o zrušení usnesení o zastavení trestního stíhání předsedy vlády Andreje Babiše, přičemž se této věci osobně velmi důkladně věnoval. Jako nejvyšší státní zástupce se s ním pravidelně pracovně setkával a zároveň byl na vládě závislý, pokud jde o jeho funkci. Vztah tam tedy byl podstatně silnější. Přesto si stojí za tím, že ani v této věci nebyl vyloučen, protože postupoval v naprostém souladu se svojí osobní integritou. V době výkonu funkce několikrát dokázal, že postupuje nestranně a má zájem na tom, aby byly věci řešeny objektivně. V roce 2017 odmítl schůzku s prezidentem republiky s tím, že bylo zahájeno trestní stíhání ve věci L. o. Byl si jist, že by o této věci s prezidentem nehovořili, ale těžko by to vysvětlili veřejnosti.

III. Dokazování

[27] Při ústních jednáních konaných ve dnech 24. 11. 2021 a 15. 12. 2021 byly provedeny následující důkazy.

III.A Výpovědi při ústním jednání

Kárně obviněný

[28] Kárně obviněný při svém výslechu uvedl, že se s P. H. setkal někdy v roce 2012. Seznámil je jeho kamarád P. K., když se v pensionu D. stavili na jídlo. Majitel si po nějaké době přisedl a začali si povídat. P. H. nabídl kárně obviněnému, zda se u něj někdy nechce ubytovat, což se s odstupem času stalo. V rámci ubytování se bavili i o historii rodiny P. H. Kárně obviněný zjistil, že v 50. letech byla rodina P. H. rozkulačena. Namísto původního majetku, který už nebylo možné vrátit, získal D. Vždy když se setkali, šlo o příjemné setkání a P. H. mu byl sympatický. Svůj vztah s ním charakterizoval jako přátelský, po čase si začali i tykat. Ve D. pobýval maximálně třikrát do roka. Přál mu ke kulatým narozeninám, protože v té době pobýval ve D., ale neúčastnil se oslavy, kterou P. H. pořádal, ačkoliv na ni byl pozván. Nechtěl chodit mezi množstvím cizích lidí. Z titulu přátelství výhody neměl, ubytování ve D. normálně platil. Viděli se naposledy asi před rokem.

[29] V penzionu proběhly také dvě nebo tři akce NSZ týkající se zahraničních návštěv. Snažil se, aby taková setkání probíhala v originálním prostředí. To D. splňovaly tím, že je tam hezké neformální prostředí, dá se sedět venku, u vody je možno krmit ryby. Setkání se za NSZ, možná kromě I. náměstka, neúčastnil nikdo ze státních zástupců, kteří se podíleli na zpracování konceptu dovolání. Není si vědom, že by I. náměstek věděl o problémech P. H. s K. E. C.

[30] Jednou, když ve D. pobýval, P. H. byl hodně špatný. Říkal, že nemá pozemky kolem D., jejichž odkup měl přislíbený od státu, přičemž je to pro něj zásadní. Na základě dotazu však kárně obviněný později v průběhu výslechu uvedl, že mu přišlo, že tomu P. H. přikládá určitý význam, ale zase mu nepřišlo, že by se se mu „na tom lámal život“, spíše šlo o nějakou jeho podnikatelskou představu. P. H. mu sdělil, že se na pozemcích pásł jeho dobytek, bylo tam letiště. Bude to mít vliv na jeho zemědělskou činnost a na provoz penzionu. Hovořil o tom, že pozemky byly vydány v restituci panu C. Uvedl, že komunikují pouze přes zástupce, osobně se nikdy nepotkali a K. E. C. s ním přímo mluvit nechce. Kárně obviněnému to přišlo nešťastné, protože šlo o krivdu z let minulých na obou těchto lidech. Proto si řekl, že by bylo dobré nějak zkusit, aby se jenom potkali, aby si porozuměli. Je lépe spolu komunikovat, než se léta soudit. Pouze chtěl, aby si K. E. C. a P. H. sedli k jednomu stolu.

[31] Učitelka francouzštiny kárně obviněného z Plzně má dceru J. C., která se v těchto kruzích pohybuje, tak ho napadlo ji oslovit. Rodina kárně obviněného i rodina francouzštinářky se dlouhodobě stýkají. Zeptal se J. C., zda by nemohla říci K. E. C., aby se domluvil s P. H. Vylíčil jí, že K. E. C. má zrestituované pozemky kolem penzionu, a že by je P. H. potřeboval využívat. Jestli by proto nešlo, aby se domluvili. Ona mu následně předala kontakt na J. C. K. E. C. přímo kontaktovat nezkoušel. Přišlo mu to v dané chvíli nepatřičné. Hledal spíše někoho, kdo dokáže znesvářené strany přivést k sobě. Proto kárně obviněný hledal někoho, koho by on sám znal.

[32] S Mgr. J. C. se setkal třikrát. Každá ze schůzek trvala maximálně hodinu. Během schůzek se v obecné rovině bavili i o tom, jak C. přišli o rodový majetek a jak jej postupně zase nabývali. Kárně obviněný nechtěl řešit žádné majetkové nároky, jediné co chtěl, bylo, ať si spolu sednou P. H. a K. E. C. Není možné, aby se o dvou lidech, kteří by se měli domlouvat, domlouval někdo jiný. Na začátku J. C. říkal, že bude kontaktovat K. E. C. Na druhé schůzce se proto kárně obviněný chtěl informovat, zda k nějakému kontaktu došlo. J. C. asi říkal, že k nějakému kontaktu došlo, že by byl nějakým způsobem možná připraven něco udělat. Kárně obviněný mu říkal,

at' se sejdou oba dva hlavní aktéři, že nechce být prostředníkem. Na třetí schůzce se J. C. ptal, jestli ke kontaktu dojde nebo nedojde a pochopil, že asi nedojde.

[33] Při druhé schůzce mu J. C. řekl, jestli ví, že bylo zahájeno trestní stíhání nějakých dvou úřednic. Řekl, že neví. Možná mu kárně obviněný i řekl, že nevidí žádnou přímou souvislost mezi stíháním úřednic a majetkem C. Přičemž si skutečně myslí, že ta souvislost je velmi odvozená. V mezidobí se podíval do tisku, co se o tom píše. Na poslední schůzce byla snaha trochu se o trestním stíhání bavit. Kárně obviněnému to bylo relativně nepříjemné, takže poté odešel. O trestním řízení ani nic říkat nemohl, poněvadž o něm nic nevěděl. Trestní řízení jakkoliv neinicioval, nezjišťoval o něm informace, byl překvapen, že k němu došlo. Ani poté informace žádným způsobem nezjišťoval. Má v tomto směru naprosto čisté svědomí. S trestní věci pak přišel do styku až při podání jednotlivých dovolání. J. C. mu neříkal nic o jeho možné podjatosti v trestní věci. Kárně obviněný dospěl k závěru, že není dobré ve schůzkách pokračovat, poněvadž to nevedlo k žádnému cíli. Spíše byla tendence bavit se o trestním řízení, tak to ukončil.

[34] Následně tyto informace vytěsnil. P. H. řekl, že se snažil o to, aby došlo k setkání s K. E. C. Ten byl rád, že se o to kárně obviněný pokusil. Kárně obviněný P. H. doporučil, aby si sehnal advokáta, možná ho už i v té době měl. O dalším vývoji sporu se nebavili. Nevěděl o tom, že se P. H. přihlásil jako poškozený do trestního řízení. Nevěděl to ani v době, kdy ho kárná navrhovatelka vyzývala k vyjádření se k věci, protože tato skutečnost nevyplývala ze spisů NSZ. Nevěděl o žádném civilním soudním sporu mezi P. H. a K. E. C. P. H. ho asi naopak informoval, že žádný soudní spor s K. E. C. nevede.

[35] Kárně obviněný nikomu z podřízených neoznamoval své aktivity, ani neučinil záznam do spisu, nevěděl k tomu důvod.

[36] Za jeho působení fungovalo podání dovolání tak, že napadl podnět od nižšího státního zastupitelství. Ředitel odboru jej přidělil příslušnému státnímu zástupci. Pokud se podnět odkládal, tak to řešil jen ředitel odboru. Pokud se podnětu vyhovovalo, tedy se, připravovalo podání dovolání, tak příslušný státní zástupce připravil dovolání aprobační cestou. Došlo tedy k předložení řediteli odboru a potom I. náměstkovi nejvyššího státního zástupci, tehdy Igoru Strážkovi. Ten ho zkontroloval a vrátil zpět s pokynem připravit čistopis. Kárně obviněnému jakožto nejvyššímu státnímu zástupci potom přišel čistopis, který zpravidla zhlédl. Podíval se na dvě věci. Vždy na informaci, která k tomu byla přiložena. Z ní vyplývalo, jaký je názor referenta, jestli s ním souhlasí ředitel odboru a I. náměstek. Pokud tyto názory byly všechny souhlasné, pak v podstatě bez dalšího dovolání signaloval. Jenom zkontroloval, jestli tam je nějaký problém. Pak bylo dovolání vypraveno kanceláří k Nejvyššímu soudu. Občas se nad některým dovoláním pozastavil. To bylo skoro vždy na základě iniciativy I. náměstka, který ho upozornil na nějaký problém. Často pak kontaktovali i ředitele odboru nebo zpracovatele a dále se nad dovoláním bavili. To však nebyl případ ani jednoho z dovolání v nyní projednávané věci. Neměl k dispozici ani trestní spis. Ten se vyžaduje jen v minimu případů. Při podání všech dovolání v této věci si neuvědomoval, že se to může nějakým způsobem dotknout i P. H. Podání dovolání proběhlo opravdu velice rychle a skutečně ho vůbec nenapadlo, že to může souviset s pozemky, které se P. H. dotýkají. Na dotaz obhájce učiněný později v průběhu jednání k tomu, proč ho nenapadlo, že by mohl být podjatý, uvedl, že mu nepřišla jako smysluplná konstrukce otázky podjatosti. Věc se týkala dvou úřednic a nefiguroval v této trestní věci ani K. E. C. ani P. H. Možnost ovlivnění majetku K. E. C. je velmi vzdálená a kárně obviněného vůbec nenapadlo, že by to mohla být nějaká otázka. K doplňujícímu dotazu předsedy senátu uvedl, že při podávání dovolání musel brát v úvahu i judikaturu Nejvyššího soudu výrazně omezující možnost delegace podání dovolání na svého náměstka. Od roku 2011 tak náměstek podepisoval dovolání jenom tehdy, kdy byl kárně obviněný delší dobu nepřítomen a do dovolání se to dokládalo. Nechtěl riskovat, že by Nejvyšší soud nějaké dovolání odmítl.

[37] V rámci doplnění výsledku byl kárně obviněný dotazován k tomu, zda má být jeho výpověď vnímána tak, že koncepty dovolání četl podrobněji a zamýšlel se nad svým možným vztahem k věci, nebo zda vyšel z toho, že pokud podání dovolání doporučilo několik osob před ním, pak se dovoláním blíže nezabýval. K tomu uvedl, že podával mezi 90 a 120 dovoláními ročně. Dovoláním se zabýval v okamžiku, kdy ho zejména I. náměstek upozornil, že z nějakého důvodu jde o spornou či zajímavou věc. S argumentací, proč nebyl podjatý, přišel až poté, co byla věc medializována a on si začal zpětně informace dohledávat. V době podání mu dovolání nepřišlo jakýmkoliv způsobem zvláštní. Vůbec ho nenapadlo, že by přicházelo v úvahu nějaké vyloučení. Nicméně měl obecně v podvědomí výstrahu, že s ohledem na rozhodovací praxi Nejvyššího soudu je možnost podepsání dovolání jinou osobou zcela výjimečná. Pokud se všichni shodovali na tom, že má být dovolání podáno, pak si četl pouze průvodní informaci, ve které byla shrnuta argumentace. V případě posledně podaného dovolání z této informace vyplývalo, že Nejvyšší soud již dvakrát ve věci rozhodl a jeho názor nebyl respektován. Podat dovolání tedy bylo zcela namístě. S největší pravděpodobností mu stačila tato informace a s textem samotného dovolání se neseznamoval.

[38] Kromě zmíněných 90 až 120 dovolání ročně, musel jako nejvyšší státní zástupce osobně podepisovat také další podání. Zrušení usnesení o zastavení trestního stíhání bylo na začátku jeho nástupu do funkce více jak 100 ročně. Postupně se rušení snižovalo až přibližně na 50 ke konci jeho funkčního období. Kontrol skončených věcí také postupně ubývalo, když se začínalo přibližně na 20 věcech a končilo na 8. Pokud jde o žaloby ve veřejném zájmu ve správním soudnictví, tak v nejméně napjatém období jich mohlo být okolo 25 ročně. Nejvyššímu státnímu zástupci je dále předkládáno pro informaci větší množství věcí, se kterými se musí alespoň stručně seznámit. Nejvyšší státní zástupce spravuje NSZ. Jde tak o jeho správu, personální otázky, rozpočet, nákupy a veřejné zakázky. V rámci personálního řízení provádí pohovory s různými pracovníky, vypracovává finální hodnocení státních zástupců a administrativy. Významná je aktivita legislativní. Přichází různé podněty ze soustavy státního zastupitelství na úpravu legislativy, vyjadřuje se k návrhům zákonů, které přicházejí buď z Ministerstva spravedlnosti anebo které se dotýkají působnosti státního zastupitelství. Legislativě věnoval poměrně hodně času, zejména otázce působnosti státního zastupitelství. Od roku 2011 se snažil o komplexní změnu zákona o státním zastupitelství. To znamenalo nejen práci legislativní, ale také hodně objíždění dalších aktérů. Účastnil se také často jednání ústavně právních výborů, jednání bezpečnostní rady státu a dalších takových skupin. Měl pravidelná setkání s ministry spravedlnosti, s policejním prezidentem a dalšími osobami. Když byl celý den v Brně, začínal pracovat přibližně v sedm hodin ráno a často končil až v osm nebo devět hodin večer. Měl také protokolární povinnosti týkající se například návštěv ze zahraničí. Těm je třeba se věnovat osobně. Nejde o samoučelnou činnost. Snažil se navazovat kontakty se státy, které jsou pro nás důležité, aby například bylo snadnější vyřízení justiční spolupráce.

[39] Vzhledem k takto vysokému pracovnímu zatížení pro něj bylo klíčové, aby měl okolo sebe osoby, na které se může spolehnout, i pokud jde o osobní agendu nejvyššího státního zástupce. Proto se také výrazně věnoval jejich výběru. Oni ho upozorňovali na problémy, nebo seznamovali ho s příslušnou agendou, kterou znali dopodrobna, když měl mít jednání. Pokud chtěl zvládnout všechno v rozumných lhůtách, pak se musel spolehnout na spolupracovníky. Nesl odpovědnost za to, že si zvolil ty správné. Je podle něj i trestní judikatura, která u vedoucích úřadů vychází z toho, že je na vedoucím úřadu, jaký způsob výkonu své funkce zvolí. Zda bude všechno kontrolovat nebo ponese odpovědnost za výběr svých spolupracovníků. On zvolil kombinaci obojího a je přesvědčen, že čistě jemu příslušela volba, jakým způsobem funkci vykonával.

Ing. P. H.

[40] Svědek P. H. uvedl, že se s kárně obviněným potkal v roce 2012 nebo 2013. Setkali se náhodně tak, že kárně obviněný přijel asi na kole do restaurace s P. K., se kterým se svědek dobře znal. Vedli nezávaznou konverzaci a jako podnikatel nabídl Pavlu Zemanovi, jestli se někdy nechce v penzionu ubytovat. Kárně obviněný opravdu potom několikrát přijel a ubytoval se. Když jel někdy okolo, tak se zastavil a popovídali si.

[41] Byli si názorově celkem blízcí. Měli stejný názor na život, rodinu, víru, pokoru a rozum. Pavel Zeman se velmi zajímal o osud jeho rodiny. Otec byl jako kulak združstevněn, byl několikrát opětovně zavírán. V padesátých letech byl jejich rodinný statek zbořen a byli vystěhováni. Bylo vidět, že kárně obviněného tato věc, včetně dalších represí, které je provázely celý život až do 89. roku, velmi a upřímně zajímaly. Mezi nimi šlo o náhodné přátelství, ale přátelství to bylo. Měli o čem mluvit, ale nebylo to nějaké blízké přátelství, tak že by si svěřovali nějaké věci. Pavel Zeman je seriózní, solidní pán, se kterým velmi rád hovořil, když to bylo možné. Považuje to za osobní přátelství, jsou si názorově velmi blízcí. Oslavy jeho narozenin se kárně obviněný neúčastnil. Pavel Zeman spíše vyhledával samotu, ticho, klid, rekreaci bez lidí. Přijížděl tak, aby byl málo obsazený penzion a přímo se vyhýbal styku s lidmi. S kárně obviněným se aktuálně neviděl déle než rok.

[42] Pokud jde o statek a jeho historii, tak uvedl, že pochází z rodiny sedláků. Otec přišel o majetek za komunistů. Otec a celá rodina na tom byla 50. letech dost špatně. Několikrát byli i zavřeni. Prvním úkolem P. H. po revoluci proto bylo snažit se dotáhnout to, co zbylo z toho majetku. Založil novou vlastní firmu. Domluvili se se zbytkem rodiny, že mu svěříli veškeré rodinné úspory a převedli na něj rodinné restituce. Ohlížel se po majetku, který by mohl zprivatizovat. Vyhlédl si farmu D., která je u T. a byla v držení státního statku. Pozemky byly bez restitučních pohledávek, což mu potvrdil i pozemkový úřad. Podal proto privatizační projekt na část státního statku s tím, že koupí hospodářské budovy ve velké privatizaci a částečně bude platit restitučními pohledávkami. Až bude k dispozici právní předpis k prodeji pozemků, tak počítal, že pozemky postupně nabude. Dal na pozemkový úřad žádost o odkup pozemků a v roce 1992 už měl první osevy a začal hospodařit na 360 hektarech, na kterých provozoval zemědělskou výrobu. Vzal si bankovní úvěry a celý statek zrekonstruoval tak, aby vyhovoval novým normám chovu dobytka. Zavedl francouzský masný skot, opravil všechny výběhy a stáje, zřídil na menší části farmy restauraci a penzion. Vyráběl ekologické potraviny. Začalo se to velmi slibně rozvíjet. Splácel úvěry do roku 2014 a použil veškeré majetky. Pořád mu ale nebyly převedeny pozemky, které měl zahrnutý v privatizačním projektu. Na pozemkovém fondu mu řekli, že restituce C. nemají šanci, protože to spadá do první pozemkové reformy a najednou přišel K. E. C. a odkázal ho do patřičných mezí, že hospodaří na jeho pozemcích a že má okamžitě skončit. Jeho podnik tak šel okamžitě dolů. V první fázi přišel o 60 hektarů později o 140 hektarů. Zbylo mu jen pár pozemků, které předtím postupně kupoval. To mu samozřejmě, nebylo po vůli. Snažil se s C. nějakým způsobem dohodnout na směně pozemků, protože zemědělský statek bez pozemků fungovat nemohl. Stavení v polích je v podstatě bez těch pozemků úplně bezcenné. Krávy přeháněl po silnici na pozemky. U toho utrpěl i zranění. Ztratil všechny výběhy, propadlo se hospodaření a dostal se do červených čísel velmi kritických. Navíc zemědělský fond a další organizace související s dotacemi, chtěly dotace vrátit, protože neudržel na určitých pozemcích systém souboru hospodaření. Nákup a opravy statku ho přišly na desítky milionů korun. V neposlední řadě je to 30 let jeho života. Po tu dobu na tom pracoval a žil. Ze začátku měl více zaměstnanců, pak musel většinu propustit a pracovat sám. Najednou je to téměř neprodejný majetek a je to všechno vniveč.

[43] S K. E. C. zkoušel jednat. Nabízel několik variant směny pozemků. Nabízel v podstatě celý svůj katastr, jenom proto, aby mohl mít kam vyhánět krávy a nemusel přerušovat zemědělskou výrobu. Nikdy nebyl vyslyšen a nakonec komunikace umlkla a další nebyla možná. Nikdy s K. E. C. nevedl soudní spory. Když byl svědkovi předsedou senátu předestřen spor, kde vystupoval jako žalobce v žalobě na obnovu řízení proti K. E. C., tak uvedl, že to jsou věci jeho

právní kanceláře. Úplně neví, bylo mu to doporučeno právní kanceláří, tak k tomu dal souhlas, aby to podstoupili, ale bylo to stejně zamítnuto. Nevnímal to přímo jako žalobu proti K. E. C., ale jako žalobu na obnovu řízení. O průběh restitucí se docela zajímal a četl si i související informace v tisku. Sám se v tom moc nevyzná a neví, jaké jiné cesty by mohl volit. Nakonec žaluje stát o náhradu škody.

[44] Kárně obviněnému si jednou postěžoval právě, když byl v hodně špatném stavu. Byl po zranění a měl problémy s financováním zaměstnanců a všeho, protože se mu to zvrátilo den ze dne. Pavel Zeman se ho zeptal, co se s ním děje. Řekl mu, že se nemůže dohodnout s novým majitelem panem C., a že neví, jak to půjde dál. Na to mu kárně obviněný neodpověděl a od té doby o ničem takovém nejednali. Tyto věci dále řešil se svou advokátní kanceláří. Až při nějak následné návštěvě mu kárně obviněný řekl, že se snažil zprostředkovat přímé setkání u stolu mezi ním a K. E. C., ale že to nevyšlo. To byla jediná zmínka. P. H. o to kárně obviněného nežádal, ani o tom předem nevěděl. Ocenil však přátelskou službu. O těchto věcech se nemluvílo. Ani si nedovede představit, že by do toho mohl kárně obviněný nějak zasáhnout, řešilo to obvodní státní zastupitelství. Není mu známo, že dovolání podává nejvyšší státní zástupce.

[45] O trestním stíhání úřednic se dozvěděl z tisku. Sledoval hlavně server Česká justice. Tam byl krásný článek, z něj byl nadšený. Redaktor J. K. s ním dělal v roce 2018 nebo 2019 pořad, kde byl celý jeho příběh popsán. Na základě toho ho oslovila množství známých i neznámých lidí, protože měli různé obdobné problémy. Informací měl tedy hodně. Advokátní kancelář ho upozornila, že přihlášení se do trestního řízení jako poškozený by mohlo být jednou z možných cest jak získat odškodnění. Naštvalo ho, že úřednice pochybily. Mělo to pro něj obdobné důsledky jako pro jeho otce, když ho zavřeli a připravili o majetek. K dotazu, zda by pro něj bylo satisfakcí, že by došlo k odsouzení úřednic, uvedl, že nikomu nepřeje nic špatného. Ví, že se k pozemkům nedostane. Poté, co mu bylo předsedou senátu předestřeno jeho podání k Nejvyššímu soudu, včetně přání, že by „měla být vyvozena trestní odpovědnost“, uvedl, že samotné odsouzení pro něj není žádná satisfakce. Potřeboval by napravit škodu, která mu vznikla a navrátit 30 let života. Je pomlácený a strhaný a bohužel to má vliv i na jeho psychiku. Chtěl by, aby byly napraveny křivdy, tak jako jsme se o to snažili v restitucích. Informace, které uváděl ve vyjádření k Nejvyššímu soudu, získal od svého advokáta. Podání k Nejvyššímu soudu možná podával sám, ale určitě to bylo po konzultaci s advokátem. Nevěděl by, jak to udělat.

[46] Ve D. proběhla jedna nebo dvě akce NSZ. Neví přesně, protože restauraci má na starosti někdo jiný, on se zabývá zemědělstvím.

Mgr. J. C.

[47] Úvodem svého výslechu svědek potvrdil, že čestné prohlášení, které předložila k návrhu kárná navrhovatelka, sepsal a informace v něm uvedené jsou pravdivé. Učinil ho, protože se mu jeví nespravedlivé, že byly úřednice odsouzené, respektive měl za to, že kárně obviněný byl ve věci podjatý. Čestné prohlášení učinil s taktó velkým odstupem z několika důvodů. Jednak kárně obviněného J. C. vnímal za dobu jeho činnosti jako ikonou pořádku a slušnosti NSZ. Toto jednání měl za úlet. Svědek neví, jaké tam bylo spojení s trestním řízením, ale nechtěl způsobit v justici otřes, natož, aby byl za pohůnka premiéra Andreje Babiše. Částečně také zvažoval, zda by sám nemohl být jako soudce kárně odpovědný, když se účastnil na zprostředkování řešení soukromoprávního sporu a přijímal informace z trestního řízení, byť byl pouze pasivním příjemcem a někdy se na něco ptal. Také doufal ve zproštění úřednic. Je přesvědčený, že rozhodnutí o státním občanství bylo správné. Měl obavy, aby se vyjadřoval i v rámci trestního řízení. Vypadalo by zvláště, pokud by se najednou vyjadřoval jako člen rodiny. Říkal si, že pokud by toto učinil, tak by kauza byla zpolitizovaná ještě více a nevěděl, jak by to dopadlo. Posléze by si vyčítal, že třeba přispěl k tomu, že to dopadlo odsouzením. Po pravomocném rozhodnutí o vině si ale zase řekl, že s těmi informacemi ven vyjít musí, protože to úřednicím nemůže udělat. To by si do konce života neodpustil. Je to i nebezpečí pro jeho bratrance, takže to je určitě také

motiv. Možná předtím také neměl odvalu jít proti takové moci. Na podzim roku 2020, krátce po pravomocném odsouzení úřednic magistrátu, dal najevo, že ve funkci nemusí zůstat. To byl pro J. C. impuls, který mu ulehčil vyjít s informacemi na veřejnost.

[48] Někdy na jaře, v dubnu nebo počátkem května, ho kontaktovala telefonicky J. C., že její známý, nejvyšší státní zástupce, by s ním rád navázal kontakt. Nejvyšší státní zástupce zná dobře P. H., ke kterému jezdí. P. H. hospodařil léta na pozemcích, které restituoval v roce 2012 vzdálený bratranec svědka (*poznámka NSS jde o K. E. C.*). J. C. si řekl, že to je „jiná šarže“ v právnickém povolání, a že to může být zajímavé. J. C. neodmítl. Má s ní dobré vztahy, i když se často nevidají. Věděl, že jeho bratranec má na restituovaných pozemcích určité problémy s P. H. Říkal si, že tím třeba může bratranci pomoci. Sám se s kárně obviněným nikdy předtím osobně neviděl. Jen věděl, že maminka nebo babička Pavla Zemana učila jeho dva strýce.

[49] Za několik týdnů ho kárně obviněný telefonicky kontaktoval. Domluvili se, že se mohou sejít, když bude v Praze. Podrobnosti popsal v čestném prohlášení.

[50] První schůzku by charakterizoval, jako seznamovací, spíše ze strany kárně obviněného. O schůzce neinformoval předem ani bratrance. Kárně obviněný mu řekl o problému P. H. Dále se kárně obviněný podívoval nad restitucí, že nějaký soudce u Okresního soudu v Jindřichově Hradci po letech pozemky vydal. Nijak nehovořil o problémech s občanstvím. J. C. mu sdělil, že u pozemků, co vlastnila J. C., která byla původně ze S. rodu, byly splněny všechny podmínky k restituci a u jejího manžela zatím ne. Schůzka byla i přátelská. Kárně obviněný mu nabízel, že by jeho neteři, která končila právní fakultu, eventuálně mohl u některého státního zastupitelství zajistit stáž. Neteř už však měla vybrané jiné povolání. J. C. čekal, že kárně obviněný chce zprostředkovat kontakt s jeho bratrancem, ale to nezaznělo. Pavel Zeman končil schůzku s tím, že se zase ozve. J. C. nebyla schůzka příjemná. Říkal si, proč kárně obviněný zpochybňuje restituci. Netoužil po dalším setkání. Bylo to i z důvodu, že měl pocit určité odměřenosti ze strany kárně obviněného, že má pocit určité nadřazenosti z důvodu, že je nejvyšším státním zástupcem. Schůzka trvala přes hodinu.

[51] V červenci se J. C. dozvěděl o trestním stíhání úřednic. Bylo to na titulních stranách tisku. Jednalo se vlastně zpochybnění restituce, více než o to, že jsou obviněné dvě úřednice. Pro jeho bratrance, ale i pro něj, protože jsou jeden rod, to byl velký tlak a šok. Říkal si proto, že je možná dobře, že navázal kontakt s kárně obviněným a možná se od něj něco dozví, protože rodina o tom trestním stíhání nic nevěděla. Bratranci v červenci sdělil, že ho kontaktoval právě kárně obviněný. Bratranec ho v návaznosti na to informoval, že P. H. nadále nějaké pozemky propachtoval.

[52] Následující dvě schůzky, tedy srpnová a listopadová, byly v zásadě pouze o trestním řízení. To svědkovi samozřejmě leželo na srdci. Jedny z prvních slov kárně obviněného byly, že se o tom dozvěděl z tisku. Následně o trestní věci teoretizovali. Kárně obviněný říkal, že tam nevidí kauzální nexus. Kárně obviněný řekl, že se omezeně může informovat a že se zase ozve. Neproběhlo žádné jednání. Svědek to proto vnímal tak, že kárně obviněný zastává postoj, že P. H. je zklamaný, že nemůže nabýt pozemky do vlastnictví. Povíдали si i společensky, třeba i o světonázorových otázkách. Opět pocíťoval určitý pocit nadřazeného chování kárně obviněného, když se vyptával na příbuzného, kterého učila jeho maminka či babička. Nevěděl, že zastává velmi významnou pozici, srovnatelnou v určitém ohledu s funkcí nejvyššího státního zástupce, konkrétně diecézního biskupa. Schůzka trvala hodinu či přes hodinu.

[53] Poslední schůzka byla nejkratší. Trvala dvacet minut, maximálně tři čtvrtě hodiny. Na tomto setkání v listopadu kárně obviněný sdělil některé další informace z trestního řízení. Nebylo jich mnoho, pro J. C. nebyly nijak významné. Hovořil mj. o tom, co je úřednicím vytýkáno, že údajně dostatečně nezkontrolovaly, zda nebylo rozhodnuto o občanství E. A. C.,

tedy manžela J. C. Svědek nevyločil, že tato informace byla možná dostupná i z novin. V této situaci na to Pavel Zeman navázal docela rychle, že si myslí, že by se přece měli dohodnout. To už bylo navíc v době, kdy se projednávala v Jindřichově Hradci obnova restitučního řízení, což nemuselo být kárně obviněnému známo. Svědek nevěděl, co mu má v takové situaci říci jiného, než ho odmítnout. Řekl mu, že nemohou uzavřít ani smlouvu o smlouvě budoucí, protože se do toho vložil kárně obviněný a může být činný v trestním řízení. Na to kárně obviněný reagoval odměřeně. Tuto námitku svědka nijak nevyvracel ani na ni výslovně nereagoval. Potom se rozloučili a Pavel Zeman rychle odešel.

[54] Všechna jednání byla velmi obecná. Ani na třetí schůzce svědek nevěděl, co konkrétně by mělo být předmětem dohody, kterou si představoval kárně obviněný. Během schůzek nepadl ani návrh, ať si znesvářené strany sednou a vyříkají si to. Nerozuměl tomu, k čemu kárně obviněný směřuje.

[55] J. C. také uvedl, že se až po schůzkách s kárně obviněným dozvěděl, že nebyla pravda, že by bratranec nebyl kontaktní. Má správce své firmy, která obhospodaruje pozemky. Ten vyzýval P. H. k jednání o předání pozemků. Bratranec byl později také zastoupen advokátem. Pozemky bylo třeba vyklidit v zákonné lhůtě. O tom bylo s P. H. jednáno, včetně vstřícných návrhů na řešení věci. Padaly i návrhy na výměnu pozemků tak, aby P. H. zůstaly pozemky v okolí farmy. Muselo by to však být ekonomicky racionální. Svědek viděl i smlouvy o pachtu z dubna 2014 a poté uzavřené několik dní po první schůzce s kárně obviněným. Tvzení kárně obviněného, že chtěl účastníky jen svolat k jednacímu stolu, tedy neodpovídá skutkovým okolnostem.

Konfrontace kárně obviněného a Mgr. J. C.

[56] Vzhledem k tomu, že se výpověď kárně obviněného a svědka lišila zejména v podstatné okolnosti týkající sdělování informací o trestním řízení v průběhu schůzek, přistoupil soud ke konfrontaci kárně obviněného aj. C.

[57] Kárně obviněný na dotaz předsedy senátu v rámci konfrontace uvedl, že J. C. neřekl, že předmětem trestního řízení je to, že obviněné úřednice dostatečně nezkoumaly, zda bylo uděleno občanství manželovi J. C. Na to J. C. uvedl, že kárně obviněný neříká pravdu.

JUDr. Igor Stríž

[58] Svědek Igor Stríž uvedl, že byl I. náměstkem nejvyššího státního zástupce od roku 2011. Po celou dobu měl v gesci řízení odboru mimořádných opravných prostředků a mimo jiné z tohoto titulu byl konečným aprobantem všech podnětů na podání dovolání. Ty jsou přibližně z 95% tvořeny podněty nižších státních zastupitelství a zbytek tvoří podněty poškozených, jiných subjektů či podněty vlastní, například odboru trestního řízení. Nepamatuje si, že dovolání inicioval přímo některý z náměstků nebo nejvyšší státní zástupce. Všechna dovolání tedy byla zpracovávána na základě podnětu. Ten je zapsán do rejstříku. Ředitel odboru mimořádných opravných prostředků, kterým je dnes JUDr. Basík, předtím to byl JUDr. Doležal, přidělí věc ke zpracování konkrétnímu státnímu zástupci a ten věc zpracuje buď s návrhem na podání dovolání, nebo s návrhem na odložení. Po poradě mezi ředitelem odboru a zpracovatelem dovolání byla věc s vnitřní interní informací a s nástinem toho příslušného dokumentu předložena Igoru Strížovi. Výjimečně ho v době jeho nepřítomnosti zastupoval jiný náměstek. Dovolání přečetl; z velké většiny s nimi vyslovil souhlas. Pokud měl nějakou nejasnost, konzultoval to primárně s ředitelem odboru a zpracovatelem. Někdy šlo i o konzultaci ve větším kruhu, pokud se jednalo o složitější právní otázku. Teprve poté věc předložil nejvyššímu státnímu zástupci s jednoznačným návrhem podepsat dovolání. Podněty, které byly odmítnuty, nebyly nejvyššímu státnímu zástupci vůbec předloženy. Nejvyšší státní zástupce, v té době tedy kárně obviněný, se v naprosté většině případů ztotožnil s jeho postojem k věci. Ve výjimečných případech věc dále diskutovali. Ve dvou, třech věcech ročně nejvyšší státní zástupce věc vrátil

bud' k přepracování, nebo k odložení, tedy k opačnému než navrhovanému verdiktu. Trestní spis si zpravidla nevyžadují, protože na to nemají moc času a většinou není k dispozici, protože s ním pracují soudy. Státní zástupci NSZ spis obvykle ani nepotřebují, protože pracují se skutkovým stavem tak, jak byl ustálen nalézacím a odvolacím soudem. Rozebírají zejména argumentaci, kterou jim předložilo nižší státní zastupitelství. Někdy požádají o nějaké doplnění, ale vyžadovat trestní spis není zapotřebí a není na to čas.

[59] Tyto obecné postupy se plně uplatnily i při podání všech tří dovolání. Ve všech případech podání dovolání inicioval obvodní státní zástupce. Proběhla standardně příprava dovolání, které bylo následně kárně obviněným odsouhlaseno. To si však připomněl až při přípravě podkladů pro kárné řízení, jinak mu ta věc v hlavě neutkvěla. To není nijak neobvyklé. Často si věc nevybaví ani v okamžiku, kdy mu přijde rozhodnutí Nejvyššího soudu o dovolání.

[60] Pokud jde o informaci o tom, jak Nejvyšší soud rozhodl dovolání, tak ta je standardně dávána na vědomí vedoucímu odboru a I. náměstkovi. Nejvyššímu státnímu zástupci se rozhodnutí o dovolání dávalo na vědomí jen někdy, podle závažnosti a povahy věci. O tom, komu se informace rozešle, rozhoduje primárně ředitel odboru.

[61] V penzionu D. byl v rámci setkání s vedením slovenské generální prokuratury. S P. H. tam hovořil o vínu, protože se v něm vyznal. O ničem jiném určitě nehovořili. O tom, že by měl kárně obviněný přátelský vztah s P. H. nevěděl. Toto jméno ani neprocházelo spisy NSZ.

JUDr. Martina Havlíková

[62] Svědkyně Martina Havlíková uvedla, že věc jí byla přidělena ředitelem odboru. Poprvé v roce 2017, podruhé v roce 2019 a potřetí v roce 2021. V prvních dvou případech šlo o podání dovolání, ve třetím o vyjádření k dovolání obviněných. OSZ pro Prahu 1 iniciovalo podání dovolání svým podnětem. Poté věc prostudovala na základě předložených spisových materiálů a podnětu. Ve věci zaujala vlastní právní názor, který prezentovala v nástinu dovolání spolu s informací pro ředitele odboru, I. náměstka a nejvyššího státního zástupce. Nikdo z nadřízených jí v této věci nekontaktoval, ani se o věc nezajímal. Nic takového se jí nestalo za celou dobu 33 let ve funkci státní zástupkyně. Průběh dovolání ani jiným způsobem nevybočoval z běžného průběhu vyřizování dovolání. Nikdy nebyla v penzionu D. Rozhodnutí o dovolání se dává na vědomí řediteli odboru, všem dalším ředitelům odboru a zpracujícímu státnímu zástupci a dalším osobám dle rozdělovníku. Neví, proč bylo rozhodnutí o druhém dovolání dáno na vědomí i nejvyššímu státnímu zástupci, ačkoliv standardně v rozdělovníku není. Pokyn není psán jejím písmem. Neměla žádné pochybnosti, o tom, že by dovolání nebylo namístě, naopak.

PhDr. J. C.

[63] Svědkyně uvedla, že si na zprostředkování kontaktu mezi kárně obviněným a J. C. už nepamatuje. Asi to tak skutečně bylo. Pokud ji někdo ze známých o něco požádá, tak mu ráda vyhoví. S Pavlem Zemanem se zná už od dětství, protože ho učila její maminka. Jejich rodiny se navzájem stýkají. Obdobně dlouho se zná i s J. C. Její maminka učila jeho maminku. Jejich rodiny se také stýkaly. Navíc se provdala za A. C., což byl strýc matky J. C. S oběma má tedy osobní vztahy. S J. C. se příležitostně vidá na rodinných událostech, s kárně obviněným se naposledy viděla před několika měsíci na slavnosti v K. K. E. C. možná někdy potkala na rodinné akci, ale osobně se s ním nezná. S ohledem na tyto vztahy by asi i nyní, pokud by se na ni kárně obviněný obrátil s žádostí o zprostředkování kontaktu na K. E. C., postupovala tak, že by mu předala kontakt na J. C.

Mgr. Petr Lužný

[64] Od října do prosince 2013 byl Petr Lužný dočasně přidělen k NSZ na Odbor závažné hospodářské a finanční kriminality. Hlavním úkolem jeho tříměsíční stáže bylo provést dohledovou prověrku nad vybranými spisy vrchních státních zastupitelství. Spisy vybíral ředitel

odboru Zdeněk Kasal. Vybrané spisy se však zdržely a dostal je přiděleny až koncem listopadu. Do té doby vykonával běžnou činnost státního zástupce daného odboru. Shodou okolností vykonával dohled i ve věci sp. zn. 8 NZN 274/2013, přičemž neví, na základě jakého kritéria mu ředitel odboru věc přidělil. Nikdo o věc nejevil jakýkoliv nadstandardní zájem. Měl naprostou volnost v tom, jak ji vyhodnotí. Věc konzultoval pouze s ředitelem odboru.

[65] Pokud jde o pokyny kanceláři na č. l. 28 daného spisu, tak on sám dal pokyn, aby se koncept upravil, předložil vedoucímu odboru, odeslal na VZS v Praze. Na č. l. 29 je modrou barvou písmo Zdeňka Kasala a neví, komu patří písmo černou tužkou. Je zřejmé, že jde o pokyny z doby, kdy věc již nijak nevyřizoval a byl plně vytížen jinou agendou.

JUDr. Zdeněk Kasal

[66] Zdeňkem Kasalem vedený Odbor závažné hospodářské a finanční kriminality NSZ je dohledový orgánem vůči vrchním státním zastupitelstvím. Ta zasílají v souladu s příslušným pokynem obecné povahy informaci o napadnutí nové věci. Na základě toho věc přiděluje Zdeněk Kasal konkrétnímu státnímu zástupci odboru s ohledem na specializaci, zatížení a souvislosti s jinými věcmi. Věc vedenou pod sp. zn. 8 NZN 274/2013 přidělil JUDr. Pavlu Bernátovi. Zároveň byla nápadová informace předána I. náměstkovi nejvyššího státního zástupce, stejně jako v jiných případech. Po předložení spisů věc nicméně vyřídil Petr Lužný, který byl v dané době na stáži na NSZ. Spis mu s největší pravděpodobností přidělil Zdeněk Kasal, protože to byla běžná praxe u stážístů. Petr Lužný provedl dohledovou prověrku se závěrem, že ve věci není dána věcná příslušnost vrchního státního zastupitelství, neboť neshledal vzhledem k tehdejší důkazní situaci podezření z úmyslné trestné činnosti, ale toliko z nedbalostní. Věc proto měla být postoupena z vrchního státního zastupitelství. Tímto byla věc skončena a založena, nebyla dále sledována.

[67] Pokud jde o pokyny kanceláři na č. l. 28 daného spisu, tak pokyn dával Petr Lužný, svědek ho vidoval. Šlo o standardní pokyn k dalšímu postupu. Na č. l. 29 je pokyn svědka k předložení informace z Vrchního státního zastupitelství v Praze (dále jen „**VSZ v Praze**“) Pavlu Bernátovi. Ten dal následně pokyn „*Vidi, založ*“. V takovém případě je kanceláři následně spis založen do spisovny. Ze spisovny může být spis vyžádán například na základě žádosti z jiného odboru, kvůli související věci, například i v souvislosti s podáním dovolání, pokud byl NSZ vykonáván dříve dohled. Svědek si sám často nechá spisy předložit kvůli přidělování nových věcí, aby posoudil, zda nejde o věci související. Někdy je to kvůli nějaké zajímavé právní otázce. Spis si někdy znovu zapůjčuje i zpracovatel.

[68] Na otázku, z jakého důvodu si vyžádal spis od 15. 9. 2014, tedy přibližně 9 měsíců po jeho založení, a následně jej měl u sebe do 4. 1. 2016, uvedl, že důvodů mohlo být více. Mohlo jít o souvislost s přidělením jiné věci. Mohla probíhat nějaká konzultace. Mohl si to vyžádat i kvůli jiné obdobné věci, protože věci, týkajících se pozemkových náhrad, měli na odboru více. Pokud jde o údaj v systému, že měl spis u sebe déle jak rok, tak si spíše myslí, že se jednalo o administrativní nedopatření. Zpravidla si totiž spis bere jen na chvíli a po seznámení se s ním ho vrací. Občas se stává, že kancelář neodznačí zpětné uložení spisu. Mimo jiné proto jsou od roku 2016 poskytovány přehledy z informačního systému. Do spisu se standardně nezaznamenává jeho vyžádání. Nevybavuje si, že by se kdokoli nestandardně zajímal o daný spis. Pokud by k něčemu takovému došlo, tak by si to pamatoval.

Mgr. P. M.

[69] Výslech P. M. byl proveden poté, co byla za jeho přítomnosti přehrána reportáž ze serveru seznamzpravy.cz z 8. 7. 2019 *Zábady Josefa Klíny: Farmář přijde vinou státu o třicet let podnikání. Jak se to mohlo stát?*, ve které se krátce vyjadřoval za NSZ jako jeho tiskový mluvčí.

[70] Pokud se novináři dotazují na nějaké věci týkající se NSZ, pak svědek zpravidla vyžaduje informaci od ředitele odboru. Někdy finální informaci ještě schvaluje příslušný náměstek. V této věci šlo jen o stručnou rekapitulaci předchozího řízení. Ředitel odboru mimořádných opravných prostředků mu ji připomněl, ale svědek se jí zabýval už v minulosti, protože tuto věc novináři sledovali. Nicméně si nevybavuje, že by se kdykoliv o této konkrétní kauze s kárně obviněným bavil až do okamžiku, kdy přišel dotaz od redaktora seznamzpravy.cz. Do té doby nevěděl o tom, že by kárně obviněný měl k věci nějaký vztah. Do té doby také neslyšel o P. H.

[71] S kárně obviněným jako nejvyšším státním zástupcem se setkával většinou ráno nad denním tiskem, přičemž ho upozornil na případné významné zmínky o státním zastupitelství. Elektronická média byla zachycena v monitoringu tisku, který svědek připravoval. Ten posílal e-mailem nejvyššímu státnímu zástupci, náměstkům a oběma vrchním státním zástupcům. Zpravidla šlo o obsáhlý dokument o několika desítkách stran. Proto se snažil ještě na ty nejzávažnější zmínky toho dne upozornit v průvodním emailu.

[72] Přehraná reportáž byla do monitoringu zařazena, respektive pouze odkaz na článek, v rámci kterého je videoreportáž. Není tam textový přepis celé reportáže, pouze úvodní text. Článek tučně nezvýrazňoval, ani na něj nějak blíže neupozorňoval v průvodním e-mailu. Neviděl pro to žádný důvod, šlo o běžné vyjádření, jedno z řady jiných.

III.B Listinné a další důkazy

Dohled NSZ nad přípravným řízením

[73] Z částí spisu VSZ v Praze sp. zn. 7 VZN 1537/2013 vyplývá, že VSZ v Praze bylo vyrozuměno dne 9. 5. 2013 Policií ČR, Útvarem pro odhalování korupce a finanční kriminality SKPV, expoziturou České Budějovice, o zahájení úkonů trestního řízení dne 9. 5. 2013. Podezření se týkalo PhDr. I. O. a Mgr. M. S. (*pozn. NSS později S.*) pro podezření ze spáchání trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákona, spáchaný formou spolupachatelství. Toho se měli zjednodušeně dopustit tak, že se obě podílely na vydání odvolacího rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, kterým bylo zrušeno prvostupňové rozhodnutí, kterým nebylo vyhověno žádosti R. C. (syna J. C. a jejího manžela E. C.) o pokračování v řízení o vrácení státního občanství J. C. Rozhodnutí vydaly, ačkoliv ze stanoviska Ministerstva vnitra vyplývalo, že J. C. nebyla v době podání žádosti manželkou československého státního občana a na její žádost bylo proto třeba nahlížet jako na nepodanou. Neprověřily veškeré skutečnosti důležité pro vydání rozhodnutí. Magistrát hl. m. Prahy nebyl k vydání osvědčení o státním občanství věcně příslušný. Zároveň jim mělo být známo, že osvědčení o státním občanství bude použito potomky J. C. při uplatnění restitučních nároků, přičemž státní občanství je nezbytnou podmínkou jejich uplatnění. Dále byla uvedena tři restituční rozhodnutí, vydaná v letech 2003 – 2012, kterými byly na základě rozhodnutí o občanství J. C. vydány pozemky nebo bylo rozhodnuto o náhradách ve prospěch R. C. a později ve prospěch jeho syna, jako jeho dědice, Ing. K. E. C. Další informace obsažené v soudu zasláných částech spisu VSZ v Praze jsou popsány v následujícím bodě, protože souvisí s komunikací s NSZ, případně nejsou tyto části pro nyní posuzovanou věc podstatné.

[74] Ze spisu NSZ sp. zn. 8 NZN 274/2013 vyplývá, že NSZ bylo informováno VSZ v Praze 4. 9. 2013 o zahájení úkonů trestního řízení popsanych v předchozím bodě (č. l. 2). Zároveň VSZ upozornilo, že se podle jeho názoru jeví jako vhodnější právní kvalifikace skutku jako podezření ze spáchání trestného činu maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákona. Přílohou této informace byl záznam o zahájení úkonů trestního řízení. Věc byla přidělena ředitelem Odboru závažné hospodářské a finanční kriminality JUDr. Zdeňkem Kasalem státnímu zástupci NSZ JUDr. Pavlu Bernátovi s pokynem k průběžnému sledování s tím, aby byl o věci vyrozuměn též I. náměstek nejvyššího státního zástupce (č. l. 5). Dne 13. 9. 2013 zpracoval JUDr. Pavel Bernát informaci pro I. náměstka nejvyššího státního zástupce (č. l. 6 – 8). V ní popisuje základní charakteristiku podezření

ze spáchání trestných činů bývalými úřednicemi Magistrátu hl. m. Prahy. Vyslovil pochybnosti, zda není trestnost činu, který je předmětem prověřování, již promlčena. To dovozoval i z toho, že návazné jednání dalších státních orgánů týkající se restitucí nelze považovat za pokračování v trestném činu mj. i z důvodu, že předmět daných řízení byl odlišný. V prvním případě šlo o rozhodování o státním občanství, v dalším případě pak o vlastnictví k pozemkům a stavbám. Samotné rozhodnutí magistrátu nevedlo k vydání majetkových hodnot rodině C., které bylo podmíněno podáním příslušných restitučních žádostí. Navrhoval proto, aby byla od dozorového státního zástupce vyžádána doplňující zpráva. Tento postup odsouhlasil ředitel odboru Zdeněk Kasal i I. náměstek nejvyššího státního zástupce Igor Stríž. V návaznosti na to byl vypraven dopis dozorujícímu státnímu zástupci VSZ v Praze, který pochybnosti popisoval, (č. l. 9 – 11). Ten následně přípisem ze dne 30. 9. 2013 podrobněji rozepsal právní úpravu zachování státního občanství po II. světové válce (č. l. 13 -14). Odkázal na související rozsudek NSS o státním občanství E. C., manžela J. C. Vyjádřil přesvědčení, že trestný čin není promlčen, protože škoda vzniká postupně tím, jak jednotlivé úřady rozhodují o restitucích. Mezi jednáním podezřelých a vznikající škodou spatřoval příčinnou souvislost. Bez vydání rozhodnutí o občanství by totiž k restituci vůbec nedošlo. Příčinná souvislost je kryta zaviněním podezřelých, neboť si následku mohly a měly být vědomy. Přípisem ze dne 3. 10. 2013 si vyžádal Pavel Bernát zapůjčení kompletního dozorového spisu VSZ v Praze a spisu policejního orgánu za účelem provedení dohledové prověrky. Tyto byly zaslány NSZ 23. 10. 2013 (č. l. 26 – 27). Dopisem z 22. 11. 2013 sdělil státní zástupce Petr Lužný výsledek dohledu a vrátil zapůjčené spisy (č. l. 28). Neshledal žádná zásadní pochybení. Ztotožnil se s právní kvalifikací zaujatou VSZ v Praze a se závěrem o příčinné souvislosti. Zároveň upozornil, že pokud by i nadále bylo vedeno trestní řízení toliko pro podezření ze spáchání nedbalostního trestného činu, nebyla by dána věcná příslušnost VSZ v Praze. Dopis aproboval ředitel odboru Zdeněk Kasal. Dopisem ze dne 12. 12. 2013 státní zástupce VSZ v Praze informoval NSZ o postoupení věci k dalšímu výkonu dozoru OSZ pro Prahu 1 (č. l. 30). Podle pokynu na č. l. 29 od Zdeňka Kasala měla věc být vyznačena v informačním systému státního zastupitelství (ISYZ) jako vyřízená a měla být předložena JUDr. Bernátovi. Ve spise není další záznam o tom, že by se spisem cokoli dělo až do jeho vyžádání ze strany NSS pro účely tohoto kárného řízení.

[75] Ve výpisu z ISYZ je zachycen pohyb spisu NSZ sp. zn. 8 NZN 274/2013 (č. l. 155 kárného spisu). Z něj mj. vyplývá, že spis byl u Zdeňka Kasala od 19. 12. do 20. 12. 2013. Následně byl od 20. 12. do 27. 12. 2013 u Pavla Bernáta. Od 27. 12. 2013 do 15. 9. 2014 byl evidován jako založený. Od 15. 9. 2014 do 4. 1. 2016 byl evidován u Zdeňka Kasala. Od 4. 1. 2016 byl opět evidován jako založený.

Obsah trestního spisu a spisů NSZ souvisejících k jednotlivým dovoláním

[76] Z trestního spisu vedeného Obvodním soudem pro Prahu 1 pod sp. zn. 3 T 40/2015 (dále jen „**trestní spis**“) vyplývá, že policejní orgán (Útvar odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování, expozitura České Budějovice) zahájil 30. 6. 2014 trestní stíhání PhDr. I. O. a Mgr. M. S. pro podezření ze spáchání trestného činu maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákona ve znění účinném do 6. 6. 1999 (č. l. 5 – 18 a 25 – 38 trestního spisu). Skutková věta byla velmi obdobná záznamu o zahájení úkonů trestního řízení popsanému shora pod bodem [73]. Kromě toho bylo dále rozvedeno, že odvolací rozhodnutí bylo vydáno na základě nesprávného výkladu ústavního dekretu presidenta republiky č. 33/1945 Sb., o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské, přičemž se nevypořádalo se souvisejícím stanoviskem Ministerstva vnitra. Byl také výrazně rozšířen výčet restitučních rozhodnutí vydaných v letech 2003 – 2012, kterými byly vydány pozemky nebo rozhodnuto o náhradách ve prospěch R. C. a K. E. C.

[77] Obžalobu proti oběma obviněným podala státní zástupkyně OSZ Praha 1 k Obvodnímu soudu pro Prahu 1 dne 4. 5. 2015. Ten usnesením ze dne 25. 5. 2015, sp. zn. 3 T 40/2015

(č. l. 1530 – 1539 trestního spisu), trestní stíhání obou obviněných zastavil, neboť dospěl k závěru, že trestní stíhání je promlčeno, neboť ke spáchání skutků mělo dojít v roce 1999, přičemž promlčecí doba byla pětiletá. Podle soudu nebylo jednání obviněných z hlediska způsobení následku příčinou dostatečně významnou. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 16. 7. 2015, sp. zn. 67 To 231/2015 (č. l. 1539 – 1577 trestního spisu) byla zamítnuta stížnost státní zástupkyně OSZ Praha 1 proti usnesení obvodního soudu.

[78] Z předloženého přezkumného spisu NSZ sp. zn. 1 NZO 5101/2015 plyne, že 21. 8. 2015 byl obvodním státním zástupcem pro Prahu 1 podán na NSZ podnět k podání dovolání v neprospěch obviněných proti usnesením obvodního a městského soudu. Věc dostala ke zpracování státní zástupkyně NSZ JUDr. Zuzana Sýkorová. Ta připravila návrh dovolání (č. l. 17 – 23), ve kterém věc podrobně popsala. Koncept dovolání obsahuje i klíčovou argumentaci pro dovolání spočívající v tom, že obvodní a městský soud chybně posoudily otázku příčinné souvislosti mezi jednáním obviněných a škodou spočívající ve vydání majetku potomkům J. C. v restitučním řízení. Dne 11. 9. 2015 připravila zároveň státní zástupkyně Zuzana Sýkorová zestručněnou jednostránkovou informaci pro nejvyššího státního zástupce. V ní bylo uvedeno, že obě obviněné se měly v roce 1999 jako pracovnice odboru vnitřní správy Magistrátu hl. města Prahy dopustit trestného činu maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti. Toto jednání spočívalo v tom, že první obviněná, jakožto vedoucí odboru, vydala rozhodnutí ve věci zjištění státního občanství J. C. a rozhodla, že jmenovaná byla v době své smrti občankou ČSR. Druhá obviněná, jakožto právnička a hlavní městská matrikářka, zpracovala návrh rozhodnutí, které bylo následně vydáno. V informaci je také uvedeno, že uvedené osvědčení bylo potomky J. C. použito v řadě restitučních řízení. Závěrem bylo odkázáno na koncept dovolání a bylo doporučeno dovolání v neprospěch obviněných podat. Na této informaci je uveden souhlas JUDr. Radka Doležela, ředitele odboru mimořádných opravných prostředků. I. náměstek nejvyššího státního zástupce JUDr. Igor Stříž rovněž projevil souhlas s podáním dovolání s poznámkou, že má drobné pochybnosti o příčinné souvislosti mezi jednáním obviněných a následkem. Kárně obviněný jako nejvyšší státní zástupce podepsal dovolání 21. 9. 2015 (č. l. 1584-1599 trestního spisu).

[79] Nejvyšší soud podanému dovolání vyhověl, přičemž se ztotožnil s argumentací v dovolání, a usnesením ze dne 23. 11. 2016, čj. 3 Tdo 1434/2015 - 68 (č. l. 1624 -1640 trestního spisu), usnesení obou soudů zrušil a přikázal Obvodnímu soudu pro Prahu 1, aby věc znovu projednal a rozhodl. Rozhodnutí Nejvyššího soudu o dovolání bylo dáno na vědomí i kárně obviněnému, který byl ručně dopsán do vzorového formuláře rozdělovníku k rozhodnutí Nejvyššího soudu o dovolání (č. l. 67 přezkumného spisu NSZ sp. zn. 1 NZO 5101/2015).

[80] Obvodní soud pro Prahu 1 usnesením ze dne 31. 1. 2017, sp. zn. 3 T 40/2015, věc vrátil státní zástupkyni k došetření z důvodu nedostatečně zjištěné výše škody (č. l. 1647 – 1654 trestního spisu). Toto usnesení bylo ke stížnosti státní zástupkyně OSZ Praha 1 zrušeno usnesením městského soudu ze dne 29. 3. 2017, sp. zn. 67 To 79/2017. V rámci něj nicméně městský soud upozornil na své další výhrady k věci.

[81] Dne 13. 2. 2017 zaslala státní zástupkyně NSZ Zuzana Sýkorová přípis OSZ pro Prahu 1 (č. l. 68 přezkumného spisu NSZ sp. zn. 1 NZO 5101/2015). V přípise jednak děkuje za zaslání rozhodnutí Nejvyššího soudu o dovolání a dále uvádí, že po projednání s ředitelem odboru mimořádných opravných prostředků NSZ se jeví vhodné upozornit na probíhající trestní řízení Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových za účelem posouzení možností státu připojit se s nárokem na náhradu škody vůči obviněným a posouzení otázky možného zpochybnění uplatněných restitučních nároků potomků J. C.. Podle pokynu kanceláři mělo být zasláno na OSZ pro Prahu 1 a na vědomí řediteli odboru mimořádných opravných prostředků.

[82] Podáním ze dne 26. 4. 2017 sdělil Obvodnímu soudu pro Prahu 1 P. H. prostřednictvím svého zmocněnce, že se připojuje k trestnímu řízení jako poškozený (č. l. 1683 – 1685), V podání uvedl, že „*byl dlouhodobým nájemcem pozemků, které byly na základě rozhodnutí ve věci státního občanství J. C. vydány v restituci Dipl. Ing. K. E. C., v důsledku čehož byla znehodnocena investice poškozeného do rekonstrukce statku D., který poškozený nabyl do svého vlastnictví v rámci velké privatizace. Vydané pozemky funkčně souvisely se statkem D.. Na některých z vydaných pozemků je umístěna infrastruktura, která je nezbytná k provozu penzionu D.*“ Obvodní soud nicméně s P. H. jako s poškozeným v dalším řízení zjevně nejednal, aniž by bylo ze spisu patrné, že by o tom formálně rozhodl podle § 206 odst. 3 tr. řádu. To je zřejmé například z přehledu osob předvolaných k hlavnímu líčení konanému 9. 10. 2018, které je zasíláno několika poškozeným, ale P. H. mezi nimi není (č. l. 1813 nebo 2090 trestního spisu). Až později rozhodl o nepřipuštění P. H. jako poškozeného městský soud (viz dále bod [90]).

[83] Usnesením ze dne 27. 4. 2017, sp. zn. 3 T 40/2015, Obvodní soud pro Prahu 1 trestní stíhání obou obviněných opět zastavil. Důvodem bylo, že podle jeho názoru byla společenská škodlivost trestných činů výrazně snížena uplynutím doby více jak 15 let od jejich spáchaní a jejich řádným chováním od té doby. Zároveň nemá být trestní právo použito jako prostředek pro dosažení obnovy správního řízení. Podle soudu proto bylo dosaženo účelu trestního řízení. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 13. 7. 2017, sp. zn. 67 To 224/2017 (č. l. 1731 - 1743 trestního spisu), byla zamítnuta stížnost státní zástupkyně OSZ Praha 1 proti usnesení obvodního soudu. V něm se sice městský soud neztotožnil se všemi závěry obvodního soudu, ale s nosnými ano. Mj. uvedl, že podle jeho názoru účelem vedeného trestního stíhání není veřejný zájem společnosti na její ochraně před pachateli trestných činů a jejich spravedlivém potrestání, ale dosažení odsuzujícího rozsudku, který by umožnil zvrátit rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy z roku 1999, o občanství J. C.

[84] Z předloženého přezkumného spisu sp. zn. 1 NZO 5079/2017 plyne, že obvodním státním zástupcem pro Prahu 1 byl podán na NSZ 8. 8. 2017 podnět k podání dovolání v neprospěch obviněných proti usnesení uvedeným v předchozím bodě. Věc dostala ke zpracování státní zástupkyně NSZ JUDr. Martina Havlíková. Ta připravila návrh dovolání (č. l. 30 -37). V citaci skutkové věty bylo opět zopakováno, že obviněným bylo „*známo, že rozhodnutí osvědčující, že J. C. byla v době své smrti státní občankou Československé republiky, bude použito jejími potomky při uplatnění restitučního nároku a že československé státní občanství J. C. je nezbytnou podmínkou úspěšného uplatnění restitučního nároku*“. Dovolání bylo postaveno na tom, že pokud by jen běh času měl vést k zániku trestní odpovědnosti, zákonodárce by nestanovoval výjimku v případě projevení účinků trestného činu. Tato okolnost má být podle judikatury Nejvyššího soudu zohledněna nikoliv při zvažování viny, ale při ukládání trestu. Nejednalo se o zanedbatelné porušení povinností, neboť mělo za následek škodu v řádech desítek či stovek milionů korun. Není ani podstatné, že v době, kdy tak mohlo být učiněno, nebyly použity mimořádné opravné prostředky ve správním řízení. Účelem trestního řízení není jen získání důvodu k obnově správního řízení, ale i individuální a zejména generální prevence. Dne 7. 9. 2017 připravila zároveň státní zástupkyně Zuzana Sýkorová zestručněnou jednostránkovou informaci pro nejvyššího státního zástupce (č. l. 29). Ta byla dosti obecná a poukazovala na to, že obvodní a městský soud znovu hledá další argumenty, které by vyloučily trestní odpovědnost obviněných. V podrobnostech se odkázala na nástin dovolání a doporučila dovolání v neprospěch obviněných podat. Na této informaci je uveden souhlas Radka Doležela, ředitele odboru mimořádných opravných prostředků. I. náměstek nejvyššího státního zástupce Igor Stříž rovněž projevil souhlas s podáním dovolání. Kárně obviněný jako nejvyšší státní zástupce podepsal dovolání 14. 9. 2017 (č. l. 1749-1764 trestního spisu).

[85] K podanému dovolání se vyjádřili obhájci obviněných a věc byla od obvodního soudu doručena Nejvyššímu soudu 10. 1. 2018.

[86] Obsáhlým podáním ze dne 17. 4. 2018 se na Nejvyšší soud obrátil P. H. (č. l. 1781 -1787 trestního spisu). Ze spisu nevyplývá, že by od uplatnění práv poškozeného nahlížel on nebo jeho zmocněnec do trestního spisu. Uvedl, že jde o vyjádření poškozeného v trestním řízení. Úvodem sdělil, že mu jednáním obviněných byla způsobena škoda nejméně 155 mil Kč a dále v penězích nevyčíslitelná újma. V podání mj. uvedl: „Tyto následky jednání obou obžalovaných spočívají v tom, že mi jako řádnému nabyvateli farmy D., do níž jsem investoval své celoživotní úspory, v důsledku vydání pozemků K. C. v restituci bylo zcela znemožněno hospodářit na pozemcích, které k farmě historicky náležely. Nejenže mi nebylo (oproti původním předpokladům založeným způsobem privatizace státní zemědělské půdy) umožněno stát se vlastníkem pozemků, na nichž farma vyvíjela svou zemědělskou činnost, ale bylo mi odňato též právo na těchto pozemcích hospodářit z titulu nájmu. Celý komplex budov, do nichž jsem vložil své celoživotní úspory, je určen k provozování zemědělské činnosti, což ovšem není možné bez zemědělské půdy. Má celoživotní investice je v důsledku těchto skutečností zmařena, přičemž prvotní příčina tohoto následku spočívá právě v tom, že obě obžalované rozhodly nejen v rozporu se zákonem a zavedenou správní praxí, ale i v rozporu s kompetenčními normami o existenci státního občanství J. C., čímž umožnily restituci pozemků, na nichž jsem hospodářil, přičemž v důsledku protiprávního jednání obou obžalovaných jsem se této restituci nemohl žádným způsobem bránit.“ Následně popisuje jednotlivé okolnosti podrobněji. Poté P. H. podrobně rozebírá nesprávnost rozhodnutí ve věci státního občanství J. C. V rámci toho mj. cituje ze stanoviska Ministerstva vnitra, které bylo součástí podkladů pro rozhodnutí magistrátu, z usnesení o zahájení trestního stíhání, na něž se dále odvolává, cituje z odůvodnění správního rozhodnutí. Následně uvádí, že „újma, která mi jednáním obou obžalovaných vznikla, je nezměrná. Spočívá ve zmaření mého celoživotního díla, které jsem po dlouhá léta v dobré víře budoval se záměrem navázat na hospodářskou činnost mých předků (byť vykonávanou na jiném místě v jižních Čechách) a své dílo předat mým potomkům.“ Uvádí, že následky jsou likvidační, neboť se jeho podnikatelský záměr, do něž vložil nemalé prostředky, stal nerealizovatelným. Pokoušel se výsledek restituce zvrátit mimořádnými opravnými prostředky v občanském soudním řízení, nicméně rozhodnutí o státním občanství bylo nezvratitelné. Ke konci uvedl, že ani případné odsouzení obou obžalovaných na této skutečnosti nic nezmění, neboť lhůta pro podání návrhu na povolení obnovy řízení již uplynula. Přípis končí větou: „*Takto si řádný výkon státní moci vskutku nepředstavuji a jsem přesvědčen o tom, že by měla být vyvozena trestní odpovědnost v souladu s příslušnými ustanoveními trestního zákona.*“

[87] Nejvyšší soud podanému dovolání vyhověl a usnesením ze dne 31. 5. 2018, sp. zn. 3 Tdo 39/2018 - 64 (č. l. 1794 – 1802), usnesení obou soudů zrušil a přikázal Obvodnímu soudu pro Prahu 1, aby věc znovu projednal a rozhodl. Ztotožnil se s dovoláním v tom, že zohlednění doby, která uplynula od spáchání trestného činu, není možno zohledňovat při rozhodování o vině, ale toliko při rozhodování o trestu, nejde-li o promlčení trestného činu. Tam, kde je znakem skutkové podstaty trestného činu účinek, nebo kde těžší účinek charakterizuje kvalifikovanou skutkovou podstatu, začíná promlčecí lhůta plynout až od účinku nebo těžšího účinku. Účelu trestního řízení nebylo dosaženo. Obžalované sice vedly řádný život, ale neprojevíly žádnou sebereflexi a nesnažily se o napravení následků trestného činu. Ztotožnil se i s většinou další argumentace v podaném dovolání. Rozhodnutí Nejvyššího soudu o dovolání bylo dáno na vědomí i kárně obviněnému, který byl ručně dopsán do vzorového formuláře rozdělovníku k rozhodnutí Nejvyššího soudu o dovolání (č. l. 60 přezkumného spisu sp. zn. 1 NZO 5079/2017).

[88] Následně po proběhlém hlavním líčení vydal Obvodní soud pro Prahu 1 dne 2. 4. 2019 rozsudek, kterým obě obžalované uznal vinnými trestným činem maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákona (č. l. 2225 -2245 trestního spisu).

[89] Tento rozsudek byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2019, sp. zn. 67 To 208/2019, k odvolání obžalovaných zrušen a obě byly zároveň zproštěny obžaloby (č. l. 2326 – 2358 trestního spisu). Městský soud konstatoval, že není oprávněn hodnotit zákonnost rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy. Podle jeho závěrů nelze dovodit zavinění na straně obžalovaných v tom, že by postupovaly excesivně či svévolně při hodnocení

bez řádného zjišťování skutkového stavu. Nebylo jejich povinností zkoumat, k jakému účelu je osvědčení o občanství žádáno, byť se důvod uplatnění restitučních nároků nabízel. Městský soud setrval i na svém dříve vysloveném názoru, že nelze přehlédnout, že trestní stíhání zjevně nebylo zahájeno za účelem odhalení pachatele trestného činu a jeho spravedlivého potrestání, ale za účelem zrušení rozhodnutí pražského magistrátu. Podle sdělení Ministerstva vnitra by v případě zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, bylo možné uvažovat o obnově řízení po uplynutí 3 let od jeho právní moci jen tehdy, pokud by existoval pravomocný rozsudek o spáchání trestného činu. Na toto sdělení navazuje záznam o zahájení úkonů trestního řízení. Zároveň však existuje i judikatura, která dochází k závěru, že osvědčení lze zrušit bez dalšího kdykoliv.

[90] Dne 19. 9. 2019 rozhodl Městský soud v Praze usnesením sp. zn. 67 To 208/2019 tak, že se podle § 206 odst. 3 tr. řádu P. H. nepřipouští jako poškozený k trestnímu řízení (č. l. 2359 – 2360 trestního spisu). V odůvodnění městský soud uvedl, že škoda, kterou P. H. uplatňuje, není v příčinné souvislosti s projednávanou věcí. V případě nájmu vždy vyvstává možnost změny vlastnického práva k pronajaté věci, přičemž není podstatné, z jakého důvodu k této změně došlo.

[91] Z předloženého přezkumného spisu sp. zn. 1 NZO 5087/2019 plyne, že obvodním státním zástupcem pro Prahu 1 byl podán na NSZ podnět k podání dovolání v neprospěch obviněných proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2019, sp. zn. 67 To 208/2019. Věc dostala opět ke zpracování státní zástupkyně NSZ Martina Havlíková. Ta připravila návrh dovolání (č. l. 19 - 25). Podle konceptu dovolání sice ani po úřední osobě nelze požadovat absolutní neomylnost, nicméně lze požadovat vyšší míru obezřetnosti při řešení zásadní problematiky zjevně spojené s možnými vážnými důsledky. Odvolací soud přehlédl, že si obviněné zcela opomněly vyřešit stěžejní předběžnou otázku, zda manžel J. C. byl československý státní občan, ačkoliv bylo zřejmé, že tato otázka byla sporná, a zároveň byla zcela klíčová pro posouzení občanství J. C. Pokud by si požadovanou informaci vyžádaly, zjistily by, že již dříve Okresní úřad v Jindřichově Hradci žádosti o osvědčení československého státního občanství manžela nevyhověl. Z informací obsažených ve spise si musely být zároveň vědomy, že pokud bude rozhodnutí pozitivní, může dojít k rozsáhlé restituci majetku C. Tím dojde k újmě subjektů, které v té době s tímto majetkem v dobré víře disponovaly. Bez vydání rozhodnutí o občanství by k restitucím nemohlo dojít. Městský soud také nebyl v trestním řízení vázán rozhodnutím o státním občanství.

[92] Dne 5. 12. 2019 vyhotovila Martina Havlíková, státní zástupkyně NSZ, s dovoláním související průvodní informace pro nejvyššího státního zástupce, která byla odsouhlasena jak ředitelem odboru Michalem Basíkem, tak i Igorem Strížem, I. náměstkem nejvyššího státního zástupce. Průvodní informace je velmi stručná. Zmiňuje jména obviněných a uvádí, že Městský soud v Praze zrušil k odvolání obviněných odsuzující rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1. Dále odkazuje na to, že po dvou zrušujících rozhodnutích Nejvyššího soudu nižší soudy nespoují, že se obviněné dopustily trestného činu, a že skutek není promlčen, nicméně odvolací soud znovu hledá argumenty, proč by vyloučil trestní odpovědnost obviněných. V podrobnostech odkazuje na koncept dovolání a navrhuje dovolání podat. Originál dovolání podepsal kárně obviněný elektronickým podpisem 16. 12. 2019.

[93] Nejvyšší soud podanému dovolání vyhověl a usnesením ze dne 13. 5. 2020, čj. 3 Tdo 134/2020 - 2393, rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a přikázal mu, aby věc znovu projednal a rozhodl (č. l. 2393 - 2404 trestního spisu). V podstatné míře se ztotožnil s argumentací uvedenou v dovolání. Potvrdil zejména, že obviněné neměly nikdy k dispozici doklad, který by osvědčoval státní občanství manžela J. C., přičemž se nabízel jednoduchý krok, aby obviněné vyzvaly žadatele (R. C.) o doložení takového rozhodnutí. Dospěl proto k závěru, že u nich byla naplněna subjektivní stránka ve formě nevědomé nedbalosti. Nejvyšší soud

se ztotožnil i s tím, že mezi jednáním obviněných a následkem v podobě uplatňování restitučních nároků byla příčinná souvislost. Mezi osobami, kterým bylo v rámci NSZ dáno rozhodnutí Nejvyššího soudu o dovolání na vědomí kárně obviněný nebyl (č. l. 60 přezkumného spisu sp. zn. 1 NZO 5087/2019).

[94] Po vrácení věci Nejvyšším soudem rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. 8. 2020, čj. 67 To 208/2019 - 1450, tak, že zrušil napadený rozsudek obvodního soudu ohledně výroku o trestu při nezměněném výroku o vině tak, že obě obžalované odsoudil k trestu odnětí svobody v délce trvání jednoho dne s podmíněným odkladem na do 1 roku (č. l. 2450-2480 trestního spisu).

[95] Proti rozsudku podaly obě obžalované dovolání. V rámci řízení před Nejvyšším soudem vznesla obviněná Mgr. M. S. 25. 3. 2021 námitku podjatosti nejvyššího státního zástupce a NSZ a dále námitku podjatosti soudců senátu 3 Tdo Nejvyššího soudu (č. l. 2534-2535 trestního spisu). Námitka podjatosti nejvyššího státního zástupce a NSZ byla založena na důvodu přátelství s P. H., který v trestním řízení navíc uplatňoval práva poškozeného. Tuto námitku pak doplnila 21. 4. 2021 informací o tom, že P. H. hostil v letech 2017 – 2019 ve svém penzionu zaměstnance NSZ. Usnesením ze dne 28. 4. 2021, sp. zn. 4 Td 29/2021, bylo rozhodnuto o námitce podjatosti soudců senátu 3 Tdo o tak, že nejsou vyloučeni, přičemž Nejvyšší soud konstatoval, že podjatostí nejvyššího státního zástupce se zabývat nemůže, neboť jde o otázku meritorního posouzení věci.

[96] Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 2021, sp. zn. 3 Tdo 269/2021, byla dovolání obou obviněných odmítnuta jako zjevně neopodstatněná podle § 265i odst. písm. e) tr. řádu. Otázkou podjatosti nejvyššího státního zástupce ani NSZ se Nejvyšší soud v daném usnesení nijak nezabýval.

Sdělení advokáta k získání informací z trestního řízení

[97] Soud vyzval JUDr. Milana Jelínka, advokáta, aby mu v návaznosti na soudem provedený výslech P. H. sdělil, zda P. H. sdělil informace, které P. H. citoval ve svém podání Nejvyššímu soudu ze dne 17. 4. 2018 (viz bod [86]). V dopise ze dne 8. 12. 2021 sdělil na výzvu soudu JUDr. Ondřej Moravec, Ph.D., advokát, že byl pověřen JUDr. Milanem Jelínkem k poskytování právních služeb P. H.. Potvrdil, že P. H. informace poskytl. Šlo o stanovisko Ministerstva vnitra, usnesení o zahájení trestního stíhání a rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, jakož i další listinné důkazy týkající se projednávané věci. Tyto listiny jsou součástí spisu vedeného Okresním soudem v Jindřichově Hradci pod sp. zn. 6 C 299/2003. S těmito listinami se advokát seznámil v průběhu řízení o žalobě na povolení obnovy řízení podané ČR zastupovanou Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových. V tomto řízení vystupoval P. H. jako vedlejší účastník a dne 6. 9. 2016 uskutečnil prostřednictvím svého zástupce právo nahlédnout do spisu. Tento úkon se uskutečnil u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který rozhodoval jako soud odvolací. Dokumenty, které touto cestou advokát obstaral, vyhodnotili a předal P. H. Jejich obsah s ním projednával při osobních schůzkách.

Čestné prohlášení J. C.

[98] V čestném prohlášení ze dne 28. 10. 2020 Mgr. J. C. uvedl, že na konci dubna nebo počátkem května 2014 ho telefonicky kontaktovala dobrá známá, kunshistorička pocházející z Plzně, J. C. Uvedla, že ji kontaktoval její známý Pavel Zeman, nejvyšší státní zástupce. Ten se přátelí s P. H., zemědělcem v Třeboně, který má mít sousedské spory s jeho bratrance K. E. C. Jako právník by chtěl pomoci. Bratranec je však těžko dostupný. Požádala, zda by mohla dát kárně obviněnému telefonní číslo na J. C. Souhlasil s tím, že může být zajímavé poznat kolegu právníka a může to případně pomoci bratranci. Po týdnech se mu telefonicky ozval kárně obviněný a domluvili se, že se mohou sejít, až bude mít cestu do Prahy. Ozval se 10. 6. 2014, přičemž se nakonec domluvili na tom, že se sejdou v Praze. J. C. navrhl jako místo setkání známou pražskou kavárnu, což nicméně kárně obviněný odmítl s tím, že jde o zbytečné

exponované místo s ohledem na jeho funkci. Navrhl namísto toho kavárnu T., se kterou J. C. souhlasil. Schůzka se pak 11. 6. 2014 uskutečnila. Probíhala mezi nimi společenská konverzace o právnických povoláních. Dále měl dojem, že se kárně obviněný snažil získat více informací o restituci majetku po J. C., do které podle něj spadaly i polnosti, které měl P. H. léta pronajaté od státu a chtěl je získat, aby o ně rozšířil svůj statek. J. C. o restitucích docela dost věděl od bratrance. Informoval proto kárně obviněného, že podmínky restitucí po bratrancově babičce byly splněny, ale u dědečka je to stále otevřené. Kárně obviněný jej následně kontaktoval 20. 8. 2014 přes SMS, tedy již poté, co byly v tisku v červenci zveřejněny informace o trestním stíhání dvou úřednic pražského magistrátu kvůli rozhodnutí o československém občanství J. C. S další schůzkou souhlasil i s určitou dávkou očekávání, že se třeba dozví o něco více o trestním řízení. Pavlu Zemanovi nabídl setkání ve svém bytě, které se pak uskutečnilo 25. 8. 2014. Kárně obviněný tehdy uvedl, že se dozvěděl o stíhání úřednic z tisku. Věc hodnotil předběžně tak, že nevidí příčinnou souvislost mezi rozhodnutím o státním občanství a restitučními rozhodnutími. V omezeném rozsahu se však může o trestním řízení informovat a ozve se, až bude vědět více. Naposledy se sešli 14. 11. 2014, opět u J. C. v bytě. Kárně obviněný sdělil určité informace o trestním řízení a vcelku rychle přešel k tomu, že by se bratranec a P. H. mohli dohodnout. Aniž by J. C. věděl, na čem se konkrétně mají dohodnout, reagoval tak, že nyní žádnou smlouvu uzavřít nemohou, když kárně obviněný je zprostředkovatelem takové dohody. Z titulu své funkce může eventuálně ovlivnit trestní stíhání úřednic. Na to změnil kárně obviněný své chování. K věci již nic neuvěděl. J. C. z jeho strany pocítoval náhlou odměřenost a schůzku rychle ukončili. Závěrem čestného prohlášení J. C. uvádí své hodnotící úvahy k postupu kárně obviněného.

Článek seznamzpravy.cz upozorňující na schůzky kárně obviněného

[99] V článku „*Farmář, za kterého se přimlouval nejvyšší žalobce: Jen jsme se potkali*“, publikovaného 18. 1. 2021 na serveru seznamzpravy.cz (v článku omylem uvedeno datum 17. 1. 2021) je obsažen i rozhovor s P. H. Na dotazy novinářů mj. uvedl, že neví, zda se v důsledku odsouzení úřednic pražského magistrátu otevírá cesta k revizi restitucí C., ale stát by se do toho měl znovu pustit. Potvrdil, že se do trestního řízení přihlásil jako poškozený. Od roku 2014, kdy byly polnosti vydány, se snažil opakovaně o dohodu s K. E. C., aby mohl na polích nadále hospodařit. Na druhé straně byl i tím, kdo začal zpochybňovat jeho občanství. K. E. C. neměl o dohodu zájem a šel proti němu. Na pozemcích by v případě jejich získání opět hospodařil. S kárně obviněným se zná, ale jen se párkrát potkali. O kauze a o tom, jak mu komplikuje podnikání, s ním ani náhodou nemluvil. Má penzion, který si zakládá na tom, že v něm mají lidé svoji intimitu. Nemůže potvrdit, zda se kárně obviněný účastnil jeho narozeninové oslavy v roce 2014. O pomoc ve věci žádal větší množství lidí, mezi nimi však nebyl Pavel Zeman.

K reportáži o propojení problémů P. H. a trestního řízení

[100] Z reportáže *Zábady J. K.: Farmář přijde vinou státu o třicet let podnikání. Jak se to mohlo stát?* zveřejněné na seznamzpravy.cz dne 8. 7. 2019, vyplývá, že v ní byl podrobně zmapován příběh P. H. v souvislosti s navrácením majetku rodu C. V reportáži je tento příběh propojen i s trestním stíháním úřednic pražského magistrátu. V přibližně 15 vteřinovém vstupu se k dosavadnímu postupu nejvyššího státního zástupce vyjádřil i tiskový mluvčí NSZ P. M. Jednalo se o stručnou rekapitulaci důvodů podání druhého dovolání ve věci.

[101] Z e-mailu Mgr. P. M. adresovaného mj. kárně obviněnému vyplývá, že jeho součástí byl monitoring médií z 9. 7. 2019. V něm je na str. 5 a 6 obsažen text úvodního článku k dané reportáži na seznamzpravy.cz a připojen hypertextový odkaz na samotnou reportáž. V monitoringu je přibližně 90 různých článků a monitoring má celkem 65 stran. Na začátku monitoringu je obsah, přičemž 9 článků je v obsahu vytučněno. Informace o reportáži J. K. mezi nimi není. V průvodním e-mailu je obsaženo upozornění na 5 témat obsažených v monitoringu, přičemž ani v něm není zmíněna reportáž.

Vyjádření kárně obviněného před zahájením kárného řízení

[102] Ve vyjádření kárně obviněného ze dne 20. 1. 2021, zveřejněného na internetových stránkách veřejnazaloba.cz nazvaného „*Vyjádření nejvyššího státního zástupce Pavla Zemana k informacím zveřejněným na webu Seznam Zprávy*“ kárně obviněný uvedl, že v roce 2014 inicioval schůzky s J. C. Důvodem bylo, že chtěl zprostředkovat smírné řešení sporu mezi svým přítelem P. H. a K. E. C. Nevystupoval jako nejvyšší státní zástupce. Šlo mu čistě o to, aby se doutnající spor dvou lidí pokud možno ve smírné podobě urovnal. Důsledně odlišuje své soukromé aktivity a profesní povinnosti. V době, kdy kontaktoval J. C., neměl povědomí o jakémkoliv trestním řízení, které by se mohlo věci dotknout. Hlavní zástupce restituentů K. E. C. nebyl dostupný, proto volil cestu oslovení jeho příbuzného. Schůzky ukončil ihned poté, co zjistil, že jednání nevedou k výsledku. Schůzky se uskutečnily, ale jejich průběh neodpovídá popisu J. C. Při jednáních nevystupoval z vrchnostenské pozice a neposkytl žádné informace o trestním řízení. S ohledem na možnou pozdější dezinterpretaci charakteru schůzek hodnotí schůzky současným pohledem jako ne zcela šťastné, byť byly vedeny s dobrým záměrem a obsahově korektně. Dovolání byla iniciována OSZ pro Prahu 1 a prošla standardním aprobačním procesem na NSZ. Do věci žádným způsobem nezasahoval či neovlivňoval proces zpracování dovolání. V trestním řízení nevystupuje jako poškozený ani jako zúčastněná osoba kdokoliv z rodiny C. ani P. H. Nebyly tedy dány důvody pro jeho vyloučení z rozhodování a věc zpracovával jako desítky nebo stovky dalších, které tímto způsobem posuzuje. Závěrem kárně obviněný spekuloval o motivech J. C. k předání informací médiím s několikaletým zpožděním.

[103] Ve vyjádření ze dne 25. 2. 2021, sp. zn. 1 SE 103/2021, se kárně obviněný vyjádřil kárné návrhovateli k okolnostem svých schůzek s J. C. a k podání dovolání. Úvodem se odkázal na veřejné vyjádření rekapitulované v předchozím bodu. Upřesnil, že s J. C. nejednal jako se soudcem a ani on nevystupoval jako nejvyšší státní zástupce. V době konání schůzek jako nejvyšší státní zástupce neprováděl žádné úkony trestního řízení, které by se jakkoliv předmětu schůzek dotýkaly. Podrobně popisuje v obecné rovině postup při přípravě a podání dovolání. Podnět k jeho podání podá zpravidla dozorové státní zastupitelství, nebo to, které mělo na starosti odvolání. Následně je podnět zpracován konkrétním státním zástupcem, přičemž poté se k věci vyjadřuje vedoucí oddělení mimořádných opravných prostředků. Poté jde věc ještě I. náměstkovi nejvyššího státního zástupce. K nejvyššímu státnímu zástupci se věc dostává až v okamžiku, kdy prošla celým schvalovacím procesem, přičemž teprve v tuto chvíli se s věcí seznamuje. Postup vyplývá z organizačního a aprobačního řádu NSZ. Stejnou procedurou prošla i všechna tři dovolání v nyní posuzované věci. Do přípravy návrhu dovolání žádným způsobem nezasahoval ani jinak neovlivňoval osoby podílející se na jejich zpracování. Zákon o státním zastupitelství ani Etický kodex státního zástupce nestanovují pro případ střetu zájmů žádné povinnosti nad rámec vyloučení orgánu činného v trestním řízení. Dovolání podávané nejvyšším státním zástupcem podle § 265d odst. 1 písm. a) tr. řádu je nepochybně úkonem trestního řízení. Dovolání je nicméně mimořádným opravným prostředkem a jako takové má charakter návrhu pro řízení vedené u Nejvyššího soudu, nikoliv samostatným rozhodnutím. Důvody vyloučení jsou uvedeny v § 30 tr. řádu. Neměl poměr k projednávané věci. Osobně nebyl na řízení jakkoliv zainteresován. Trestní řízení bylo vedeno pro skutek, který se soukromého sporu netýkal. Všechna tři osobní jednání s J. C. probíhala v době, kdy bylo vedeno toliko přípravné řízení, o kterém neměl informaci. Výsledek trestního řízení nebyl znám a bylo by v této době pouhou spekulací dovozovat, že nejvyšší státní zástupce bude činit nějaké úkony v daném trestním řízení. Nebyla vznesena žádná námitka podjatosti vůči jeho osobě. Například J. C., jako obecný podatel, to jistě učinit mohl. Dále se vyjadřuje k hypotetičnosti ovlivnění restituční kauzy prostřednictvím trestního řízení. V trestním řízení nevystupuje kdokoliv z rodiny C. ani P. H. Pokud se ve sdělovacích prostředcích objevily informace, že se měl P. H. v rámci tohoto trestního řízení neúspěšně před soudem domáhat postavení poškozeného, tak o tom nevěděl. Neměl a nemá informace ani v médiích prezentovaných snahách P. H. domoci se na státu odškodnění. Nebyl tedy naplněn žádný důvod jeho vyloučení uvedený v § 30 tr. řádu. Před kárnými orgány jsou řešeny a jako pochybení intenzity kárného provinění shledány věci zcela přímého a jasné

doloženého blízkého vztahu soudce nebo státního zástupce k osobám zúčastněným na řízení. Poukázal též na § 14 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, který vylučuje použití ustanovení o podjatosti na vedoucí ústředních správních úřadů. Podle komentářové literatury orgán činný v trestním řízení nerozhoduje o vyloučení ze svého vlastního podnětu, pokud se nehodlá vyloučit. Nebylo proto namístě rozhodovat o nevyločení se, pokud k tomu kárně obviněný neshledával důvody. To by bylo stejné, jako kdyby o tom učinil záznam do spisu. I pokud by byly hypoteticky dány důvody pro vyloučení a jeho náměstek by mohl dovolání podat, na věci by to nic nezměnilo. Všechna dovolání I. náměstek nejvyššího státního zástupce schválil v rámci standardního aporbačního postupu. I v případě vyloučení nejvyššího státního zástupce a podání dovolání náměstkem by mohlo být namítáno nadále trvající postavení vedoucího státního zástupce a náměstka, včetně kontrolních a řídicích vztahů vůči němu, které by vydáním rozhodnutí o vyloučení nezanikly. Navíc, jelikož v minulosti nenastala situace vyloučení nejvyššího státního zástupce, není zřejmé, jak by Nejvyšší soud hodnotil případné podání dovolání náměstkem, pokud by se nejvyšší státní zástupce vyloučil z úkonů trestního řízení z důvodu podle § 30 odst. 1 tr. řádu.

Osobní spis kárně obviněného

[104] Z osobního spisu kárně obviněného vyplývá, že v roce 1998 dokončil vysokoškolské právnické vzdělání. Od stejného roku začal působit jako právní čekatel na Okresním státním zastupitelství Plzeň – město. V roce 2001 vykonal závěrečnou zkoušku justičního čkatele s hodnocením výtečně způsobilý. Ve stejném roce byl jmenován státním zástupcem s přidělením k výkonu funkce k Okresnímu státnímu zastupitelství Plzeň – město. Následně byl ke konci roku 2001 dočasně přidělen k výkonu práce ke Krajskému státnímu zastupitelství v Plzni. Od června roku 2002 byl dočasně přidělen k výkonu práce k NSZ, kam byl od roku 2003 přeložen. Na NSZ byl přidělen k mezinárodnímu odboru. Od roku 2004 do 2005 byl přidělen jako člen do Evropské jednotky pro soudní spolupráci (EUROJUST). Toto přidělení mu bylo následně opakovaně prodlužováno, které bylo zrušeno až ke dni 31. 1. 2011 vzhledem ke jmenování nejvyšším státním zástupcem. Je obecně známo, že ke dni 30. 6. 2021 kárně obviněný rezignoval na funkci nejvyššího státního zástupce a byl následně přidělen k odboru analytickému a legislativnímu.

Neprovedený důkaz

[105] Soud neprovedl k důkazu kárnou navrhovatelkou navržený článek nazvaný „*Tři schůzky v ústraní. Jak šéf žalobců zasahoval do boje o šlechtický majetek.*“, z důvodu nadbytečnosti, neboť nepřináší žádné informace, k nimž by nebyly jiné důkazy, nebo jde o skutečnosti mezi účastníky nesporné.

IV. Právní a skutkové závěry soudu

IV.A Vymezení rozsahu posuzování kárné odpovědnosti

[106] Nejvyšší správní soud úvodem poznamenává, že podle ustálené judikatury se i v kárném řízení plně uplatní zásada obžalovací a soud je tedy vázán vymezením jednotlivých skutků, v nichž je spatřováno kárné provinění, v kárném návrhu a nemůže se od nich odchýlit [§ 9 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů (dále jen „*zákon o kárném řízení*“), a contrario, rozhodnutí NSS ze dne 5. 12. 2012, čj. 11 Kss 7/2012 - 64, nebo ze dne 23. 4. 2014, čj. 13 Kss 1/2014 - 121].

[107] Předmětem posuzování tedy může být jen to, zda se kárně obviněný dopustil kárného provinění tím, že podepsal 16. 12. 2019 třetí dovolání ve věci trestního stíhání úřednic Magistrátu hl. m. Prahy z důvodu jejich pochybení při rozhodování o osvědčení občanství J. C., aniž by učinil opatření související s tím, že měl podle kárné navrhovatelky k věci osobní poměr. Právě takto byl totiž skutek v kárném návrhu vymezen. Vůči tomuto skutku je zachována objektivní lhůta 2 let pro podání kárného návrhu (§ 29 zákona o státním zastupitelství). Pokud jde o subjektivní lhůtu 6 měsíců od zjištění skutečností týkajících se kárného provinění (§ 9 zákona o kárném řízení), pak nebylo nijak zpochybněno, že se kárná navrhovatelka o rozhodných

skutečnostech dozvěděla až z článku na serveru seznamzpravy.cz uveřejněném dne 18. 1. 2021. I tato lhůta je tedy zachována.

[108] Naopak se kárný soud nemůže zabývat tím, zda nemohlo být kárným proviněním jednání kárně obviněného spočívající v iniciování a uskutečnění tří schůzek s J. C. v roce 2014, či podání prvních dvou dovolání. Nemůže být proto relevantní argumentace kárné navrhovatelky rekapitulovaná v bodech [7] a [8] tohoto návrhu. Ta totiž spatřuje primární pochybení kárně obviněného právě v iniciování a uskutečnění schůzek s J. C. Tím mělo podle kárné navrhovatelky dojít ke zpochybnění osobní integrity kárně obviněného a vzhledem k tomu, že byl nejvyšším státním zástupcem, pak i k ohrožení důvěryhodnosti celé soustavy státního zastupitelství.

[109] Tato argumentace by však byla relevantní jen tehdy, pokud by kárným návrhem bylo kárně obviněnému vytýkáno právě iniciování a uskutečnění schůzek. Tak tomu však není, zjevně z důvodu, že i sama kárná navrhovatelka upozorňuje na lhůtu zániku kárné odpovědnosti podle § 29 zákona o státním zastupitelství, která činí 2 roky od spáchání kárného provinění. Kárný soud se ztotožňuje s kárnou navrhovatelkou v tom, že uskutečnění schůzek a následně podaná dovolání nemohou být ve svém souhrnu jediný pokračující či trvající kárný delikt, z důvodů, které jsou rekapitulovány v bodě [10] tohoto rozhodnutí.

[110] To však neznamená, že není namístě, aby se okolnostmi daných schůzek kárný soud nezabýval v rozsahu, který je nezbytný pro posouzení toho, zda se kárně obviněný dopustil kárného provinění. Tato zjištění se však musí vztahovat právě jen k podání třetího dovolání v trestní věci.

IV.B Ke kárné odpovědnosti bývalého nejvyššího státního zástupce

[111] Kárně obviněný se jednání, které je mu kladeno za vinu, dopustil v postavení nejvyššího státního zástupce. Soud se proto nejprve zabýval tím, zda projednání kárného návrhu nebrání to, že kárně obviněný rezignoval na funkci nejvyššího státního zástupce ke dni 30. 6. 2021, tedy dokonce před podáním návrhu na zahájení kárného řízení. Nejvyšší správní soud se přiklání k argumentaci kárné navrhovatelky, kterou nijak nespороval ani kárně obviněný, že tato skutečnost projednání kárného návrhu nebrání.

[112] Podle § 27 zákona o státním zastupitelství platí, že *státní zástupce je odpovědný za kárné provinění*. Podle § 28 zákona o státním zastupitelství kárným proviněním je *zaviněné porušení povinností státního zástupce, zaviněné chování nebo jednání státního zástupce, jímž obrožuje důvěru v činnost státního zastupitelství nebo v odbornost jeho postupu anebo snižuje vážnost a důstojnost funkce státního zástupce*.

[113] Citovaný § 28 zákona o státním zastupitelství, na rozdíl od úpravy kárné odpovědnosti soudců v § 87 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), nerozlišuje mezi kárným proviněním státního zástupce a kárným proviněním vedoucího státního zástupce nebo jeho náměstka při výkonu řídicích funkcí. V rozhodnutí NSS ze dne 14. 10. 2011, čj. 12 Ksz 4/2011 - 122, *ve věci Marie Polákové*, dospěl kárný soud k závěru, že kárným proviněním státního zástupce může být i porušení povinností při výkonu funkce vedoucího státního zástupce. V dané věci se jednalo o kárnou odpovědnost při výkonu státní správy státního zastupitelství. Kárný soud k tomu tehdy mj. uvedl: „*Funkce státního zástupce a funkce vedoucího státního zástupce je neoddělitelná. Ustanovení § 24 zákona o státním zastupitelství stanoví soubor povinností státního zástupce, a to při výkonu funkce, ve svém osobním životě i při uplatňování svých politických práv. Jestliže v § 24 odst. 7 zákon pamatuje na pokyn řadovému státnímu zástupci, jenž je pověřen jednotlivým úkonem státní správy státního zastupitelství, vykonávat svěřený úkon odpovědně, nelze dojít k jinému závěru, než že pro funkcionáře vykonávající státní správu musí takový pokyn platit tím spíše; nadto se kárný senát domnívá, že pro funkcionáře státního zastupitelství při výkonu správy státního zastupitelství platí veškeré limity plynoucí z povinností uložených řadovému státnímu zástupci zejména v ust. § 24 odst. 1 a 2 zákona o státním zastupitelství.*“

Na tom nic nemění to, že určitá pochybení vrchních státních zástupců, krajských státních zástupců a okresních státních zástupců mohou být též důvodem pro jejich odvolání z funkce ministrem spravedlnosti podle § 10 odst. 4 zákona o státním zastupitelství. Tato řízení jsou na sobě do značné míry nezávislá.

[114] Tím spíše musí tyto závěry platit v případech, kdy nejde o výkon řídicích pravomocí vedoucího státního zástupce, ale jde o výkon procesních oprávnění svěřených zákonem osobně konkrétnímu vedoucímu státnímu zástupci, přičemž v současné době má taková výlučná oprávnění pouze nejvyšší státní zástupce. Mezi ně jistě patří i podání dovolání v trestním řízení, k němuž je podle § 265d odst. 1 písm. a) tr. řádu z celé soustavy státního zastupitelství oprávněn pouze nejvyšší státní zástupce, pokud veřejnou žalobu před soudem nezastupoval evropský pověřený žalobce nebo evropský žalobce. Jeho postavení tedy v těchto případech není bezprostředně spjato s jeho řídicími pravomocemi, ale jedná se o výkon pravomocí obdobný běžnému státnímu zástupci, který podává opravný prostředek v trestním řízení. K tomu viz v podrobnostech dále kapitolu *IV.E K povinnostem nejvyššího státního zástupce seznamovat se s podávanými dovoláními*.

[115] Je-li vedoucí státní zástupce nebo jeho náměstek z funkce odvolán nebo vzdal-li se této funkce, nezaniká jeho funkce státního zástupce (§ 11 odst. 3 zákona o státním zastupitelství). Je proto proti němu i nadále možné vést kárné řízení, na rozdíl od situace, kdy se státní zástupce vzdá funkce státního zástupce jako takové, nebo zanikne-li mu tato funkce [důvod pro zastavení kárného řízení podle § 14 písm. b) zákona o kárném řízení]. Zanikne-li tak funkce vedoucího státního zástupce nebo jeho náměstka, nezaniká kárná odpovědnost státního zástupce ani za kárné provinění, kterých se dopustil při výkonu této funkce. Přestože státní zástupce již není ve funkci vedoucího státního zástupce, je projednání návrhu kárným soudem významné i z hlediska jeho budoucího působení v soustavě státního zastupitelství. I nadále totiž setrvává ve funkci státního zástupce a případné uložení kárného opatření může přispět ke zlepšení jeho činnosti a k vyvarování se dalších kárných provinění.

[116] Opačný výklad by ostatně vedl k absurdním závěrům. Dobrovolným vzdáním se funkce vedoucího státního zástupce by se bývalý vedoucí státní zástupce mohl například vyhnout i uložení kárného opatření odvolání z funkce státního zástupce, přestože by bylo jeho kárné provinění natolik závažné, že by uložení tohoto kárného opatření bylo namístě. To by bylo zjevně v rozporu se smyslem a účelem kárné odpovědnosti státních zástupců.

[117] Má-li proto vytýkané jednání povahu kárného provinění podle § 28 zákona o státním zastupitelství, zánik funkce vedoucího státního zástupce nemá vliv na zánik kárné odpovědnosti za toto kárné provinění, přestože se jedná o kárné provinění související s výkonem této funkce.

[118] Na projednání návrhu proto nemá vliv skutečnost, že se kárně obviněný před podáním kárného návrhu vzdal funkce nejvyššího státního zástupce. Funkce státního zástupce mu totiž nezanikla.

IV.C Vyloučení nejvyššího státního zástupce z podání dovolání

[119] Kárný soud se dále s ohledem na charakter vytýkaného jednání zabýval tím, zda se na kárně obviněného vztahovala úprava vyloučení orgánů činných v trestním řízení z vykonávání úkonů trestního řízení z důvodu podjatosti podle § 30 a § 31 tr. řádu.

[120] Podle kárné navrhovatelky nepřipadá postup podle § 31 tr. řádu v případě nejvyššího státního zástupce v úvahu. Kárně obviněný měl podle ní proto delegovat podání dovolání na svého náměstka a učinit do prezumného spisu NSZ záznam o svém vztahu k věci. Kárně obviněný je naopak toho názoru, že pokud by zjistil svou podjatost, musel by postupovat

podle § 30 odst. 1 a § 31 odst. 1 trestního řádu a vyloučit se usnesením z rozhodování o podání dovolání.

[121] Podle § 30 odst. 1 trestního řádu platí, že *z vykonávání úkonů trestního řízení je vyloučen soudce nebo přísedící, státní zástupce, policejní orgán nebo osoba v něm služebně činná, u něhož lze mít pochybnosti, že pro poměr k projednávané věci nebo k osobám, jichž se úkon přímo dotýká, k jejich obhájcům, zákonným zástupcům, opatrovníkům a zmocněncům, nebo pro poměr k jinému orgánu činnému v trestním řízení nemůže nestranně rozhodovat. Úkony, které byly učiněny vyloučenými osobami, nemohou být podkladem pro rozhodnutí v trestním řízení.*

[122] Podle § 31 odst. 1 trestního řádu pak platí, že *o vyloučení z důvodů uvedených v § 30 rozhodne orgán, kterého se tyto důvody týkají, a to i bez návrhu. O vyloučení soudce nebo přísedícího, pokud rozhodují v senátě, rozhodne tento senát. O vyloučení soudce nejvyššího soudu rozhodne jiný senát téhož soudu.*

[123] Nepodjatost orgánů činných v trestním řízení při rozhodování představuje významnou hodnotu související s důvěrou veřejnosti ve správný výkon jejich činností. Ta by byla nepochybně nabourána, pokud by právní řád nevytvářel mechanismus, jak podjatou osobu z úkonu trestního řízení vyloučit. Citovaná ustanovení by proto měla být vykládána primárně tak, aby bylo možné institut vyloučení orgánu činného v trestním řízení z úkonu trestního řízení pro podjatost použít. V opačném případě by totiž mohly nastat situace, které by byly v naprostém rozporu s těmito obecnými východisky. Například by nejvyšší státní zástupce musel rozhodovat o podání dovolání ve věci týkající se jeho samého nebo jeho blízkých příbuzných, přestože by o jeho podjatosti nebylo jakéhokoliv sporu.

[124] Z výše citovaného § 30 odst. 1 trestního řádu mj. vyplývá, že z úkonů trestního řízení je vyloučen státní zástupce, u něhož lze mít pochybnosti, že pro poměr k projednávané věci nebo k osobám, jichž se úkon přímo dotýká, k jejich obhájcům, zákonným zástupcům, opatrovníkům a zmocněncům, nebo pro poměr k jinému orgánu činnému v trestním řízení nemůže nestranně rozhodovat.

[125] Trestní řád nedefinuje, co se rozumí pojmem úkony trestního řízení. Komentářová literatura k tomu uvádí, že *„[ú]kony v trestním řízení se rozumí všechny úkony vykonávané orgány činnými v trestním řízení podle trestního řádu ve všech stádiích trestního řízení. Rozumějí se jimi úkony v přípravném řízení jak ve fázi prověřování, tak ve fázi vyšetřování, úkony prováděné v řízení před soudem, a to v rámci předběžného projednání obžaloby, hlavního líčení či v řízení o opravných prostředcích, úkony prováděné ve vykonávacím řízení, úkony prováděné při zbláznění odsouzení, úkony prováděné při udělování milosti a použití amnestie či úkony prováděné v rámci mezinárodní justiční spolupráce.“* (Bohuslav, L. § 52. In: Drašík, A. a kol. Trestní řád. 1. vyd. Praha: Wolters Kluwer, 2017; shodně též Šámal, P., Gřivna, T. § 52. In: Šámal, P. a kol. Trestní řád I, II, III. 7. vyd. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 606–607). Úkonem trestního řízení je tedy jakýkoliv úkon orgánu činného v trestním řízení, který je procesně upraven a předvídan v trestním řádu, a to bez ohledu na stádium trestního řízení.

[126] Dovolání je mimořádný opravný prostředek proti některým pravomocným rozhodnutím soudu ve věci samé v druhém stupni, jehož procesní úprava je obsažena v § 265a a násl. trestního řádu. Může ho podat podle § 265d odst. 1 trestního řádu vedle obviněného pouze nejvyšší státní zástupce (resp. příslušný orgán Úřadu evropského veřejného žalobce ve specifických případech). Nejvyšší státní zástupce je současně jako státní zástupce orgánem činným v trestním řízení (§ 12 odst. 1 trestního řádu). Podává-li proto dovolání k Nejvyššímu soudu, jedná se o úkon trestního řízení. Je totiž vykonáván orgánem činným v trestním řízení, a to podle trestního řádu. Pokud jsou proto u nejvyššího státního zástupce splněny podmínky pro vyloučení orgánu činného v trestním řízení uvedené v § 30 odst. 1 tr. řádu, měl by i s ohledem na jeho povinnost postupovat nestranně (§ 24 odst. 1 zákona o státním zastupitelství) rozhodnout o svém vyloučení podle § 31 odst. 1 trestního řádu, jak správně uvedl kárně obviněný.

[127] Uvedené úvahy by nicméně ztrácely na významu, pokud by nastíněný výklad vedl ve svém důsledku k nepřijatelnému závěru, že by na straně veřejné žaloby nebyl nikdo, kdo by byl v případě vyloučení nejvyššího státního zástupce oprávněn dovolání podat. Kárný soud se proto dále zabýval tím, zda by nejvyšší státní zástupce mohl být po svém vyloučení při podání dovolání někým nahrazen.

[128] Podle § 8 odst. 2 zákona o státním zastupitelství platí, že *vedoucího státního zástupce zastupuje jeho náměstek nebo náměstci v pořadí a v rozsahu jím stanoveném.*

[129] Nejvyšší soud v *usnesení NS k podání dovolání* dovodil, že oprávnění k podání dovolání je výlučným oprávněním, které je třeba chápat jako osobní procesní právo nejvyššího státního zástupce, které je mu svěřeno zákonem. Nemůže ho proto bez zákonného zmocnění přenést na nikoho dalšího. Pakliže však výkonu tohoto oprávnění brání určitá podstatná překážka (například smrt, nebo nemoc nejvyššího státního zástupce, dlouhodobá zahraniční cesta apod.) uplatní se § 8 zákon o státním zastupitelství o zákonném zastoupení nejvyššího státního zástupce jeho náměstky v pořadí a rozsahu jím stanoveném. Náměstek nejvyššího státního zástupce však může nejvyššího státního zástupce pouze zastupovat, nikoliv zcela vykonávat jeho výlučné pravomoci svěřené mu zákonem. Ústavní konformitu těchto závěrů potvrdil Ústavní soud v nálezu ze dne 30. 8. 2011, sp. zn. II. ÚS 655/11, při posuzování práva nejvyššího státního zástupce zrušit některá usnesení státních zástupců vydaných podle trestního řádu. V nálezu ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3409/11, k tomu navíc dodal, že „[s] ohledem na rozsah agendy náležející do pravomoci a působnosti nejvyššího státního zástupce nelze účel ustanovení § 265d odst. 1 písm. a) tr. ř. spatřovat v osobním výkonu toho kterého úkonu. Nejvyššímu státnímu zástupci je dán k dispozici odborný personální aparát, který se podílí na činnostech spadajících do jeho pravomoci. Zásadní zde není posouzení toho, zda nejvyšší státní zástupce může realizaci té které zákonem svěřené pravomoci přenést v jednotlivém případě na svého podřízeného, ale toho, zda může dojít též k přesunu odpovědnosti za takovýto právní úkon. Dle náhledu Ústavního soudu lze výše uvedenou právní argumentaci Nejvyššího soudu doplnit v tom smyslu, že ač může v jednotlivých případech dojít k přenesení pravomoci k provedení určitého právního úkonu na náměstka nejvyššího státního zástupce, podstatné je zachování jednoty pravomoci a odpovědnosti, již se nejvyšší státní zástupce nemůže zprostit.“

[130] Tyto závěry následně převzal Nejvyšší správní soud ve vztahu k oprávnění nejvyššího státního zástupce podat žalobu ve veřejném zájmu podle soudního řádu správního (viz rozsudek ze dne 28. 5. 2015, čj. 10 As 3/2015 - 63). Vyšel z nich i kárný soud při posouzení otázky, zda je možné pověřit státního zástupce výkonem funkce vedoucího státního zástupce nadřízeným státním zástupcem, a to ve vztahu k oprávnění podat návrh na zahájení kárného řízení, přičemž při svých východiscích zohlednil právě zastupitelnost vedoucího státního zástupce náměstkem, pokud vedoucí státní zástupce nemůže funkci ze závažných důvodů vykonávat (rozhodnutí NSS ze dne 18. 12. 2019, čj. 12 Ksz 6/2019 - 110, ve věci *Martina Pavelky II*).

[131] Z výše uvedeného tak vyplývá, že náměstek nejvyššího státního zástupce je oprávněn v individuálním případě podat namísto nejvyššího státního zástupce dovolání, jestliže ho pro podstatnou překážku nemůže podat nejvyšší státní zástupce osobně.

[132] Za podstatnou překážku je třeba považovat i situaci, kdy se nejvyšší státní zástupce vyloučí z podání dovolání podle § 31 odst. 1 trestního řádu. Ta totiž brání tomu, aby nejvyšší státní zástupce mohl ve věci podat dovolání. K podání dovolání je v takovém případě oprávněn jeho náměstek. Pouze tak může být docíleno toho, aby nejvyšší státní zástupce postupoval nestranně (§ 24 odst. 1 zákona o státním zastupitelství) a současně byl efektivně zastupován stát při ochraně veřejného zájmu v trestním řízení. Soud proto uzavírá, že § 30 odst. 1 ve spojení s § 31 odst. 1 trestního řádu se uplatní i při podání dovolání nejvyšším státním zástupcem.

[133] Kárně obviněný poukázal na to, zda uvedenému závěru není na překážku § 12a odst. 2 zákona o státním zastupitelství. Podle něj platí, že *nejblíže vyšší státní zastupitelství rozhoduje o odnětí a příkázání věci jinému nižšímu státnímu zastupitelství, jestliže vedoucí státní zástupce dotčeného nižšího státního zastupitelství je podle předpisů upravujících řízení vyloučen z projednávání věci, nestanovi-li tento zákon jinak.* Nicméně již jazykový výklad daného ustanovení svědčí tomu, že se nemůže vztahovat na případnou podjatost nejvyššího státního zástupce jako vedoucího státního zástupce NSZ (§ 8 odst. 1 zákona o státním zastupitelství). NSZ totiž nemá žádné nejblíže vyšší státní zastupitelství, které by mohlo rozhodovat o příkázání věci jinému nižšímu státnímu zastupitelství, které také neexistuje. Kromě jazykového výkladu závěru o neaplikovatelnosti na nejvyššího státního zástupce svědčí i to, že z povahy věci musí zůstat někdo, kdo bude oprávněn učinit rozhodnutí svěřené do výlučné pravomoci nejvyššího státního zástupce, přičemž jej jsou oprávněni ze zákona zastupovat v tomto případě jen jeho náměstci. Pokud by nemohl rozhodovat s ohledem na § 12a zákona o státním zastupitelství ani žádný z náměstků, vedlo by to v takovém případě k zjevně nerozumnému důsledku, že by rozhodnutí nemohl učinit nikdo.

[134] Přírozeným důsledkem této konstrukce pak samozřejmě musí být i to, že v případě vyloučení nejvyššího státního zástupce z úkonů trestního řízení nebude nejvyšší státní zástupce smět vykonávat v dané věci jakákoliv oprávnění podle § 12e zákona o státním zastupitelství, tedy vykonávat dohled nad postupem svých náměstků a dávat jim pokyny k postupu při vyřizování věci. To by totiž zcela popíralo smysl vyloučení nejvyššího státního zástupce z úkonů trestního řízení. Nejvyšší státní zástupce by je sice formálně nevykonával, ale závazně by mohl určovat jejich obsah.

[135] Ačkoliv se kárná návrhovačka domnívala, že příslušná ustanovení trestního řádu nejsou v případě nejvyššího státního zástupce aplikovatelná, nebrání to projednání kárného návrhu. Skutkovou větou kárného návrhu bylo vymezeno jednání, které je kárně obviněnému kladeno za vinu tak, že by při zachování totožnosti skutku bylo možné kárně obviněného shledat vinným i tehdy, pokud by byl povinen se vyloučit podle § 30 a § 31 tr. řádu a přesto by tak neučinil.

IV.D Obecná východiska ke kárné odpovědnosti v souvislosti s podjatostí

[136] Jak již kárný soud uvedl v bodě [123] tohoto rozhodnutí, nepodjatost (nestrannost) orgánů činných v trestním řízení při jejich rozhodování představuje významnou hodnotu související s důvěrou veřejnosti ve správný výkon jejich činností. Smyslem a účelem nestrannosti je to, aby se ti, o nichž orgány činné v trestním řízení rozhodují a jichž se úkony trestního řízení týkají, mohli spolehnout na to, že bude postupováno bez předpojatosti, tedy aniž by se orgán činný v trestním řízení nechal strhnout osobním vztahem k projednávané věci nebo k osobám, jichž se úkon přímo dotýká. Pakliže by existence tohoto vztahu mohla zpochybnit objektivitu orgánu činného v trestním řízení, pak je dán důvod pro jeho vyloučení z úkonu trestního řízení pro podjatost podle § 30 odst. 1 trestního řádu. Nejvyšší soud k tomu v rozsudku ze dne 6. 6. 2000, sp. zn. 5 Tz 113/2000, uvedl, že *„ustanovení § 30 odst. 1 tr. řádu o důvodech vyloučení z vykonávání úkonů trestního řízení stojí na zásadě, podle které tyto důvody mohou být výsledkem jen osobního vztahu konkrétního soudce, státního zástupce, vyšetřovatele či policejního orgánu k určitým osobám na trestním řízení zúčastněným nebo k věci samotné. Má-li důvod ke vyloučení spočívat ve vztahu ke projednávané věci, ze všech rozhodujících okolností musí být jednoznačně patrné, že zde takový vztah skutečně existuje, ale samotný vnitřní pocit soudce, státního zástupce, vyšetřovatele či policejního orgánu v tomto směru nepostačuje, třebaže i on může být podkladem – ovšem jen vedle dalších objektivně zjištěných skutečností – ke důvodnému závěru o tom, že jejich nežádoucí vztah k věci zde skutečně je. Navíc, jak již bylo zmíněno, důvodem podjatosti není jakýkoli vztah ke projednávané věci, nýbrž musí jít o vztah takového charakteru, který objektivně i subjektivně brání soudci, státnímu zástupci, vyšetřovateli či policejnímu orgánu přistupovat k věci nezaujatě a rozhodovat nestranně a spravedlivě, čímž vyvolává oprávněné pochybnosti o jejich nepodjatosti.“*

[137] Nestrannost tak zahrnuje dva aspekty. Především je subjektivní psychickou kategorií, vyjadřující vnitřní psychický stav k úkonu trestního řízení. Ten zahrnuje vztah k projednávané

věci nebo k osobám, jichž se úkon přímo dotýká, k jejich obhájcům, zákonným zástupcům, opatrovníkům a zmocněncům, nebo k jinému orgánu činnému v trestním řízení (§ 30 odst. 1 trestního řádu). Vnitřní subjektivní pocit o (ne)podjatosti je nicméně obtížně přezkoumatelný. Lze jej vypořádat zpravidla jen nepřímou, z vnějších projevů dané osoby. Vedle zpravidla obtížně zjistitelného subjektivního povitu však mohou existovat určité objektivní okolnosti, které podjatost zakládají. Nevyloučil-li by se státní zástupce z úkonů trestního řízení proti svému sourozenci s tím, že se subjektivně podjatý být necítí, je zjevné, že objektivně jsou dány významné pochybnosti o jeho nestrannosti. Na druhou stranu ne každé vnitřní mínění státního zástupce o jeho vlastní podjatosti znamená, že podjatý objektivně je a že se to tak jeví i navenek. Při rozhodování o podjatosti se proto zejména zkoumá, zda neexistují objektivní okolnosti, které by mohly vést k legitimním pochybnostem o tom, že určitým, nikoliv nezaujatým vztahem k věci opravdu disponuje (obdobně rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2005, čj. 4 As 14/2004 - 70, nebo náleží Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2005, sp. zn. III. ÚS 441/04, ve vztahu k nestrannosti soudců). V případě objektivního testu jde tedy zjednodušeně o to, jak se uvedená situace jeví navenek třetím osobám.

[138] K rozlišování vnějších znaků subjektivního a objektivního testu lze poukázat i na bod 44 usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 3. 2. 2021, čj. Nao 173/2020-119, č. 4235/2021 Sb. NSS, v němž rozšířený senát uvedl: „*Zatímco o podjatosti pohledem tzv. subjektivního testu vypovídají typicky kroky, jež soudce koná přímo v soudním řízení nebo v souvislosti s ním a jež vypovídají o tom, že vůči předmětu řízení či jeho účastníkům cítí vztah zpochybňující jeho nestrannost (typicky nevhodné poznámky během soudního jednání či jiné projevy naznačující negativní či naopak pozitivní vztah k účastníkům či věci), o podjatosti pohledem tzv. objektivního testu vypovídají objektivní skutečnosti existující mimo samotné soudní řízení, které by mohly objektivně vést k legitimním pochybnostem o jeho nestrannosti, například blízké příbuzenství či jiný druh vztahu s některým z účastníků, přestože přímo v řízení se tento vztah navenek nijak neprojevuje (srov. rovněž náleží Ústavního soudu ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. I. ÚS 370/04).*“ V bodě 46 tohoto usnesení pak rozšířený senát poukázal i na rozhodovací praxi Evropského soudu pro lidská práva: *»Rovněž judikatura Evropského soudu pro lidská práva proto vychází z dvojího testu nestrannosti soudce: subjektivní test je založen na základě osobního přesvědčení soudce v dané věci, objektivní test sleduje existenci dostatečných záruk, že je možno v tomto ohledu vyloučit jakoukoliv legitimní pochybnost. Subjektivní nestrannost soudu je podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva presumována, dokud není prokázán opak (Le Compte, Van Leuven a De Meyere proti Belgii, rozsudek pléna ESLP ze dne 23. 6. 1981, č. 6878/75 a 7238/75, bod 58). U objektivní nestrannosti postačí, že jsou tu okolnosti, které mohou vzbuzovat pochybnosti o nestrannosti soudu. Jak Evropský soud pro lidská práva v této souvislosti často zmiňuje, je třeba „jít dále, než jak se věci jeví“ („looking behind appearances“/„en regardant au-delà des apparences“) a připomíná anglické rčení „justice must not only be done, it must also be seen to be done“, tedy „spravedlnost nemůže být pouze vykonávána, musí být také vidět, že je vykonávána“ (Delcourt proti Belgii, rozsudek ESLP ze dne 17. 1. 1970, č. 2689/65, bod 31).*«

[139] Posuzování podjatosti zpravidla bývá procesními řády svěřeno nestrannému třetímu subjektu, který je schopen objektivní okolnosti zohlednit. Proto k námitce účastníků řízení rozhoduje Nejvyšší správní soud o vyloučení soudce krajského soudu rozhodujícího ve správním soudnictví pro podjatost (§ 8 odst. 5 s. ř. s.). V civilním řízení pak o námitce podjatosti rozhoduje nadřízený soud (§ 15b odst. 1 o. s. ř.). Jestliže žádný z účastníků řízení podjatost nenamítá, nezbavuje tato skutečnost soudce povinnosti, aby sám v každém jednotlivém případě posoudil, zda se v dané věci necítí být subjektivně podjatý a zda neexistují objektivní okolnosti, které by mohly zavdat pochybnosti o jeho nestrannosti (§ 8 odst. 3 s. ř. s. a § 15 odst. 1. o. s. ř.). Dospěje-li soudce k závěru, že jsou dány důvody pro vyloučení z projednávání a rozhodnutí věci, je povinen oznámit tyto důvody předsedovi soudu, který buď sám určí na jeho místo jiného soudce, nebo předloží věc k posouzení nadřízenému soudu (resp. Nejvyššímu správnímu soudu), má-li za to, že soudce podjatý není (§ 8 odst. 3 s. ř. s. a § 15 o. s. ř.). Soudce v takovém případě neoznamuje pouze subjektivní důvody, nýbrž i objektivní okolnosti, které by mohly jeho podjatost zakládat (srov. § 8. In: Kühn, Z. a kol. Soudní řád správní. 1. vyd. Praha: Wolters

Kluwer, 2019). Neoznámí-li soudce důvody své podjatosti podle § 8 odst. 3. s. ř. s. nebo podle § 15 odst. 1 o. s. ř. předsedovi soudu, přestože mohl a měl rozpoznat, že je dána skutečnost, pro kterou je z projednávání a rozhodnutí věci vyloučen, může se dopustit kárného provinění (rozhodnutí *Sylva Mašímová*, bod 130). Proto nejen rozhodnutí nadřízeného orgánu o (ne)podjatosti, nýbrž i primární úvaha soudce o tom, zda je či není podjatý, představuje určitou formu rozhodovací činnosti, za kterou může nést tento soudce kárnou odpovědnost.

[140] Nicméně pokud jde o trestní řízení, po novele § 31 tr. řádu zákonem č. 292/1993 Sb., bylo rozhodování o vyloučení z úkonu trestního řízení svěřeno tomu orgánu, kterého se tyto důvody týkají. Pouze o vyloučení soudce Nejvyššího soudu v trestním řízení rozhoduje jiný senát tohoto soudu (§ 31 odst. 1 třetí věta tr. řádu). Cítí-li se proto státní zástupce při vykonávání úkonu trestního řízení subjektivně podjatý nebo má-li za to, že jsou dány objektivní okolnosti, pro které lze mít pochybnosti o jeho nestrannosti, nepředkládá věc k posouzení nadřízenému orgánu nebo soudu, nýbrž je povinen sám rozhodnout i bez návrhu o svém vyloučení z tohoto úkonu, a to formou usnesení (§ 119 odst. 2 tr. řádu). Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, o které rozhodne bezprostředně nadřízený orgán (§ 31 odst. 2 a 3 tr. řádu).

[141] Z výše uvedeného vyplývá, že rovněž rozhodování státního zástupce o tom, zda je či není podjatý, představuje rozhodovací činnost, která mu byla svěřena trestním řádem. To je významné pro účely kárného řízení. Pochybení při rozhodovací činnosti totiž může představovat kárné provinění jen ve zcela výjimečných případech. Až excesivní pochybení státního zástupce při výkonu jeho rozhodovací činnosti zakládá kárnou odpovědnost, jestliže flagrantním způsobem poruší své povinnosti postupovat odborně, svědomitě, odpovědně, nestranně a spravedlivě zakotvené v § 24 odst. 1 zákona o státním zastupitelství (srov. rozhodnutí NSS ze dne 13. 10. 2014, čj. 12 Ksz 7/2014 - 100, *Viktor Böhm*, a ze dne 17. 6. 2020, čj. 12 Ksz 7/2019 - 196, *Postoloprty*, body 238 – 244).

[142] Kárný soud tedy nerozhoduje o tom, zda je státní zástupce z vykonávání úkonu trestního řízení vyloučen, tak jak to činí například jiný senát Nejvyššího soudu ohledně podjatosti soudců Nejvyššího soudu nebo ve správním soudnictví Nejvyšší správní soud ve vztahu k soudcům krajského soudu nebo jiný jeho senát, jde-li o soudce Nejvyššího správního soudu podle § 8 odst. 3 a odst. 5 s. ř. s. Nejvyšší správní soud jako soud kárný posuzuje, zda se státní zástupce při rozhodování o své (ne)podjatosti nedopustil kárného provinění (viz bod [139] tohoto rozhodnutí). Může proto nastat i situace, že kárný senát sice dojde k závěru, že podle něj státní zástupce při vykonání daného úkonu podjatý byl, nicméně zároveň neshledá exces v opačném rozhodnutí státního zástupce, který by jediný mohl představovat kárné provinění.

[143] Státní zástupce musí při posuzování své nestrannosti v každém jednotlivém případě zvážit, zda se necítí být subjektivně podjatý a zda neexistují objektivní okolnosti, na jejichž základě by vyvstala veřejnosti pochybnost o jeho nestrannosti. Na různé aspekty svého možného vztahu k věci nebo k stranám trestního řízení by měl hledět očima inteligentního laika mimo soustavu státního zastupitelství a zvažovat, jak by se takovéto osobě tyto aspekty jevíly (srov. rozhodnutí *Sylva Mašímová*, bod 125).

[144] Mohou nastat situace, kdy je evidentní, že státní zástupce podjatý je. Měl-li by například rozhodnout o zastavení trestního stíhání svého rodiče, je zřejmé, že by existovaly objektivní pochybnosti o jeho nestrannosti. Nerozhodl-li by státní zástupce v takto evidentním případě o svém vyloučení z úkonu trestního řízení podle § 31 odst. 1 trestního řádu, porušil by své povinnosti. Byla by proto dána jeho kárná odpovědnost, a to za excesivní pochybení při výkonu rozhodovací činnosti. Naopak mohou nastat situace, kdy je evidentní, že státní zástupce podjatý není, ačkoliv jistý velmi vzdálený vztah by šlo vysledovat. Měl-li by například podat obžalobu proti ševci, nebylo by možné spatřovat vztah k věci již jen v tom, že nosí každý den obuv. Jedná

se totiž o natolik vzdálený vztah, že míra pochybností je zde prakticky nulová (srov. bod 124 rozhodnutí *Sylva Mašínová*).

[145] Život nicméně není černobílý a rovněž přináší situace, které takto jednoznačné nejsou. Často nastanou situace, kdy míra pochybností nedosahuje nadkritické intenzity, avšak pochybnosti o nestrannosti také zcela vyloučit nelze. Závisí pak na uvážení konkrétní osoby, jak na danou situaci nahlíží, do čehož se promítají i její vlastní zkušenosti. V těchto případech tak není vyloučeno, že by se některý státní zástupce vyloučil, kdežto jiný nikoliv.

[146] Nejvyšší soud setrvale rozhoduje, že poměr vyloučené osoby k věci či k osobám, jichž se úkon přímo dotýká, musí mít zcela konkrétní podobu a osobní charakter, aby mohl být dostatečně pádným důvodem podmiňujícím vznik pochybnosti o schopnosti takové osoby přistupovat k věci a k úkonům v ní činěným objektivně (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2001, sp. zn. 4 Tz 196/2001, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 1. 2002, sp. zn. 4 Tvo 157/2001). Obdobně v rozhodnutí *Sylva Mašínová* kárný senát v bodě 124 rozhodnutí uvedl: »[124] Míra „důvodu pochybovat“ musí být přiměřená. Nestáčí, že lze vysledovat vztahovou linku mezi soudcem a jeho věcí. Ad absurdum by bylo u řady věcí možno najít takový vztah, byť vzdálený. Aby byla určitá vztahová linka důvodem podjatosti, musí být její význam pro soudce dostatečně intenzivní. Soudci jsou totiž profesionály zvyklými rutinně rozhodovat věci na základě relativně objektivních kritérií a v rámci toho jsou za běžných okolností obvykle schopni se oprostit od svých subjektivních pocitů, postojů a inklinací. Stejně tak je zcela běžné, že opakovaně přicházejí v souvislosti s výkonem své profese do styku s lidmi, které znají a k nimž je nezřídka poji profesní přátelství (viz zejm. body 46-48 rozhodnutí kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 16 Ks 1/2017 - 183). Teprve u nadkritické intenzity vztahu lze tedy o podjatosti uvažovat.«

[147] Je zřejmé, že na to, kdy vztah dosáhne „zcela konkrétní podoby a osobního charakteru“, nebo jinak řečeno, kdy je „význam vztahové linky pro soudce dostatečně intenzivní“, mohou být subjektivně různé názory. Lze si například představit odlišný pohled na to, zda je takový vztah dán u bývalého spolužáka ze základní školy, se kterým byl státní zástupce v dětství blízkým kamarádem, na což doposud rád vzpomíná, ale od základní školy se již několik let neviděli.

[148] Dokonce i tehdy, kdy příslušný orgán nerozhoduje sám o své podjatosti, ale rozhodují třetí osoby, mohou tyto třetí osoby tytéž okolnosti vztahující se k možné podjatosti vnímat odlišně. Taková situace nastala i na půdě Nejvyššího správního soudu, který v rámci dvou senátů posuzoval rozdílně podjatost téže soudkyně za stejných skutkových okolností (k tomu viz usnesení rozšířeného senátu čj. Nao 173/2020-119).

[149] Nicméně i v případech, kdy nejde o zcela totožnou věc, lze vyzpozorovat, že někteří soudci vnímají vztah k věci či k účastníkům úžeji a jiní volněji.

[150] Pokud jde o přísnější pohled, lze poukázat například na rozsudek NS ze dne 15. 9. 1999, sp. zn. 7 Nd 310/99, č. 14/2000 Sb. NS, ve kterém dospěl Nejvyšší soud k závěru o podjatosti soudkyně v situaci, že v tisku bylo uveřejněno její údajné vyjádření o tom, že prvostupňový rozsudek, který přezkoumávala v odvolacím řízení je nesprávný, a to den po vyhlášení prvostupňového rozsudku. Podjatost byla dovozena i za situace, kdy soudkyně popírala, že by se vyjádřila tímto způsobem. Podle Nejvyššího soudu postačovalo k navození vztahu k věci již to, že v tisku byly publikovány její citace vyznívající tak, že považuje napadený rozsudek za nesprávný. Ještě přísnější byl Nejvyšší soud v usnesení ze dne 14. 8. 2018, sp. zn. 3 Tdo 990/2018. Tímto usnesením byl vyloučen soudce, který se účastnil po tenisovém turnaji v Paříži navazujícího vystoupení českých umělců v restauraci. Na tomto vystoupení byl přítomen též otec dvou obviněných, o jejichž dovolání měl soudce rozhodovat, přičemž otec byl zároveň majitelem známého fotbalového klubu. Soudce otce neznal, ani dříve a ani později se s ním nesešel, nicméně nemohl vyloučit, že se s ním v restauraci potkal. Nejvyšší soud dospěl

k závěru, že vztah soudce k osobě majitele fotbalového klubu, tedy otce trestně stíhaných synů, nezakládá pochybnost o nestrannosti soudce (NS zde měl zjevně na mysli subjektivní stránku), nicméně by se mohla jeho způsobilost nestranně rozhodnout jevit jako objektivně zpochybnitelná z důvodu jeho vztahu k osobám, jichž se úkon přímo dotýká.

[151] O poněkud volnějším přístupu naopak vypovídá například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 5. 2017, sp. zn. 7 Tdo 509/2017, č. 43/2017 Sb. NS, v němž nebyla shledána podjatost soudce, jehož manželka jako advokátka zastupovala otce obviněné v civilním řízení, ve kterém se se otec po dceři (obviněné) domáhá zaplacení značné peněžité částky. Stejně v usnesení ze dne 23. 1. 2007, sp. zn. 11 Tdo 1426/2006, Nejvyšší soud neshledal podjatost za situace, kdy soudkyně bydlela v jednom domě s tetou obviněných, s níž se v domě často potkávala, přičemž tato teta se v jiné trestní věci zajímala o kauzu svého synovce, v důsledku čehož se soudkyně v této jiné věci vyloučila. V podstatě opačně, než ve věci sp. zn. 7 Nd 310/99 pak rozhodl Ústavní soud v usnesení ze dne 22. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 3164/07, č. 48/2008 Sb.n.u.ÚS. V dané věci Ústavní soud neshledal za vyloučenou soudkyni, jejíž přímou řeč citoval regionální deník a z níž vyplývalo, že předjímala vinu obviněných, ačkoliv soudkyně popírala, že by se takto vyjádřila. Lze také poukázat na usnesení NSS ze dne 13. 3. 2014, čj. Nao 86/2014-15, kterým nebyl vyloučen pro podjatost předseda kárného senátu, ačkoliv se s kárně obviněnou o rok dříve přátelsky stýkal během školení na Justiční akademii. Lze zmínit i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 2018, sp. zn. 3 Tdo 725/2018, č. 27/2019 Sb. NS, na které poukazoval kárně obviněný. V něm soud dospěl k závěru, že podjatost nezakládá sama o sobě skutečnost, že soudce je v postavení poškozeného v dřívější trestní věci obviněného, ve které je obviněný stíhán pro jednání, jímž měl soudce zcela účelově křivě obvinít ze spáchání trestného činu. K tomu však kárný soud poznamenává, že podle jeho názoru jde spíše o situaci relativně nespornou, neboť je třeba eliminovat snahy o případné účelové založení podjatosti soudce.

[152] Je tedy zřejmé, že rozhodování o podjatosti v případech, které nejsou jednoznačné, ostatně jako jakékoliv jiné rozhodování, v sobě nese i určitou míru subjektivního hodnocení rozhodných skutečností a to i tehdy, kdy soudce či státní zástupce nerozhoduje o podjatosti své, ale o podjatosti jiného.

[153] V této „šedé zóně“ pak bude vždy záležet na konkrétních skutkových okolnostech dané věci. Státní zástupce by měl posoudit, zda míra pochybností o nestrannosti dosahuje již takové intenzity, že je dán důvod pro jeho vyloučení z úkonu trestního řízení. Pro účely kárné odpovědnosti bude rozhodující, zda státní zástupce při tomto uvážení neopomněl vzít v úvahu rozhodné skutečnosti, a nedopustil se excesu spočívajícího v tom, že by chybně vyhodnotil indicie, které jeho podjatosti nasvědčují. Pakliže se však státní zástupce v této „šedé zóně“ nedopustí excesu při rozhodování o podjatosti, nelze mu z hlediska kárné odpovědnosti klást k tíži, že se z úkonu trestního řízení nevyloučil, a to i tehdy, je-li kárný senát toho názoru, že on by vyhodnotil podjatost odlišně. Je totiž třeba respektovat, že se jedná o výsledek rozhodovací činnosti státního zástupce, v rámci které si svoji nepodjatost vyhodnotil.

[154] Zároveň platí, že dospěje-li státní zástupce k závěru, že podjatý není, není třeba vydávat negativní rozhodnutí o nepodjatosti, jestliže současně některá ze stran trestního řízení nevznesla námitku podjatosti. Rozhodování bez návrhu totiž s ohledem na znění § 31 odst. 1 tr. řádu přichází v úvahu pouze tehdy, jestliže státní zástupce hodlá vyslovit své vlastní vyloučení (Šámal, P. § 31. In.: ŠÁMAL, Pavel a kol. Trestní řád. 6. vyd. Praha: C. H. Beck, 2008). Má-li však státní zástupce za to, že se jedná o některý z případů nacházejících se v „šedé zóně“, nic mu nebrání v tom, aby o svých úvahách učinil záznam do spisu nebo o nich vyrozuměl strany trestního řízení. Zlepší si tím své postavení pro případ kárného řízení, ve kterém by bylo posuzováno, zda se nedopustil excesu tím, že se z úkonu trestního řízení pro podjatost nevyloučil.

[155] Pokud by se státní zástupce v rozporu s příslušnými ustanoveními trestního řádu nevyloučil z úkonů trestního řízení, mohl by tím zároveň porušit povinnost státního zástupce postupovat nestranně (§ 24 odst. 1 zákona o státním zastupitelství). Nepochybně by se však nevystříhal všeho, co by mohlo vzbuzovat důvodné pochybnosti o dodržení této povinnosti a tím i ohrozit důvěru v nestranný výkon působnosti státního zastupitelství nebo státního zástupce (§ 24 odst. 2 zákona o státním zastupitelství). Zatímco totiž povinnost podle § 24 odst. 1 daného zákona by byla porušena jen tehdy, pokud by státní zástupce skutečně postupoval předpojatě, k porušení povinnosti podle § 24 odst. 2 zákona o státním zastupitelství postačí, pokud svým postupem důvěru v jeho nestrannost pouze ohrozí.

[156] Postup v rozporu s § 24 odst. 1 zákona o státním zastupitelství by se projevil typicky tím, že by bylo rozhodnuto zjevně odlišně, oproti situaci, že by ve věci rozhodovala nepodjatá osoba. To by znamenalo vyšší závažnost provinění, což by se mohlo projevit i v tom, že by takové jednání dosáhlo i intenzity trestné činnosti.

[157] Mohlo by se tedy zdát, že povinnost podle § 24 odst. 2 zákona o státním zastupitelství je širší, než institut podjatosti. Jak nicméně vyplývá z provedeného rozboru institutu podjatosti, ten v sobě zahrnuje i objektivní aspekt, tedy právě vnímání nestrannosti navenek. Zpravidla vždy tak bude platit, že pokud by při vykonávání úkonů trestního řízení státní zástupce vzbuzoval důvodné pochybnosti o své nepodjatosti a porušoval tím § 24 odst. 2 zákona o státním zastupitelství, bude to důvod pro jeho vyloučení postupem podle § 31 tr. řádu. K obdobným závěrům, pokud jde o povinnost soudce neohrozit důvěru v nestranné rozhodování soudů a jeho povinnost vyloučit se, dospěl kárný senát Nejvyššího správního soudu ve věcech soudců v bodech 118 až 120 a 130 rozhodnutí *ve věci Syhy Mašíňové*.

[158] Pro naplnění skutkové podstaty kárného provinění tedy bude postačovat samotný exces při rozhodování o podjatosti, byť nevzniknou pochybnosti o tom, že by stejné rozhodnutí ve věci učinila i osoba nepodjatá. Chráněna je totiž již sama hodnota rozhodování nestranným soudcem či státním zástupcem. Pokud rozhodnutí učiní osoba, u níž jsou důvody pochybovat o její nepodjatosti, pak takové rozhodnutí může již jen kvůli této okolnosti vyvolávat u veřejnosti pochybnosti o své správnosti.

[159] V projednávané věci tedy na samotnou možnou odpovědnost kárně obviněného nemohlo mít vliv, že i pokud by se vyloučil, pak by téměř jistě bylo podáno shodné dovolání I. náměstkem nejvyššího státního zástupce. Ten totiž sám kárně obviněnému podání dovolání doporučil. Stejně tak by nemohlo hrát roli, že dovolání bylo důvodné, neboť mu Nejvyšší soud vyhověl. Tyto okolnosti by hrály roli jen při zvažování míry závažnosti kárného provinění. Jak však bude rozebráno dále, okolnost, že příprava dovolání proběhla standardním procesem a kárně obviněný do ní nijak nezasahoval, může svědčit o míře jeho vztahu k věci.

[160] Pokud naopak nebudou naplněny důvody pro vyloučení státního zástupce z vykonávání úkonů trestního řízení, může se jen těžko dopustit porušení povinností souvisejících s nestranností uvedených v § 24 zákona o státním zastupitelství. Lze si naopak představit, že i v případě, pokud by byly dány důvody pro vyloučení státního zástupce podle § 30 tr. řádu, přičemž on k tomu z důvodu svých pochybností nepřistoupí, nemusí se vždy jednat o porušení povinností podle § 24 zákona o státním zastupitelství. Například by státní zástupce o možných důvodech své podjatosti vyrozuměl osoby, které by mohly vznést námitku podjatosti s upozorněním, že on se podjatý necítí. Ačkoliv by objektivně mohly být naplněny podmínky podjatosti a správně se měl státní zástupce vyloučit sám, jeho postup by do značné míry snižoval riziko ohrožení důvěry v nestranný výkon jeho působnosti. To by pak mělo nepochybně vliv i na hodnocení toho, zda by takové jednání, objektivně protiprávní, mohlo dosahovat intenzity kárného provinění.

[161] Poukaz kárné navrhovatelky na to, že kárně obviněný například mohl učinit záznam do spisu nebo o své možné podjatosti informovat své náměstky, by byl právě takovým opatřením, které by mohlo přispět ke snížení míry závažnosti případného pochybení, pokud by se jej kárně obviněný dopustil. Jistě by takový postup mohl přispět k větší transparentnosti postupu kárně obviněného i tehdy, kdy se o kárné provinění nejedná. Nelze nicméně dovodit, že pokud nejsou splněny podmínky pro vyloučení ve věci rozhodujícího státního zástupce z úkonů trestního řízení, mohl by se přesto v trestním řízení dopustit porušení povinností souvisejících s nestranností uvedených v § 24 zákona o státním zastupitelství.

IV.E K povinnosti nejvyššího státního zástupce seznamovat se s podávanými dovoláními

[162] Z průběhu dokazování, včetně výpovědi kárně obviněného, vyplynulo, že kárně obviněný se s podávanými dovoláními seznamoval jen zběžně. Často se neseznámil s textem dovolání, ale pouze s průvodní stručnou informací. Jak však vyplývá z bodu [92] tohoto rozhodnutí, průvodní informace ke třetímu dovolání byla velmi stručná, neuváděla jméno kohokoliv z rodu C. a neuváděla ani nic podrobnějšího k věci samé. Proto si na základě přečtení pouhé průvodní informace nemusel být kárně obviněný vůbec vědom toho, že věc úzce souvisí s restitucí majetku rodu C. Oproti tomu z konceptu dovolání (viz jeho shrnutí v bodě [91]), bylo možné jednoznačně seznat, že se jedná právě o věc související s pochybením úřednic magistrátu při rozhodování o občanství J. C., přičemž na tomto rozhodnutí byly závislé restituční nároky jejich dědiců. Nejvyšší správní soud se tak musel nejprve v obecné rovině zabývat také tím, jakou roli by při posuzování kárné odpovědnosti hrálo to, pokud by si kárně obviněný nebyl vědom v jaké věci dovolání podává a spolehl by se pouze na doporučení svých podřízených dovolání podat, aniž by se blíže seznámil s jeho obsahem.

[163] Kárně obviněný se hájil tím, že je na něm, jakým způsobem si jako nejvyšší státní zástupce zorganizuje výkon svých pravomocí. Zda tedy bude však kontrolovat nebo zda ponese odpovědnost za výběr svých spolupracovníků.

[164] Pro posouzení této otázky je nezbytné odlišit práva a povinnosti nejvyššího státního zástupce řídicí (manažerské) povahy a tzv. osobní práva a povinnosti nejvyššího státního zástupce.

[165] Podle § 8 odst. 3 zákona o státním zastupitelství mj. platí, že *vedoucí státní zástupce stanoví vnitřní organizaci státního zastupitelství, v jehož čele stojí, a rozdělení agendy státního zastupitelství mezi státní zástupce*. Podle § 11a odst. 1 téhož zákona je v rozsahu stanoveném zákonem nejvyšší státní zástupce nadřízen vrchním státním zástupcům a podle odst. 2 pak *v rozsahu stanoveném zákonem je vedoucí státní zástupce nadřízen státním zástupcům působícím u státního zastupitelství, v jehož čele stojí*. V § 12e odst. 1 zákona o státním zastupitelství jsou stanovena významná oprávnění vedoucího státního zástupce *vykonávat dohled nad postupem státních zástupců a vyšších úředníků působících u státního zastupitelství, v jehož čele stojí, a dávat jim pokyny k postupu při vyřizování věcí v příslušnosti tohoto státního zastupitelství*. Výkonem těchto oprávnění či některých z nich mohou vedoucí státní zástupci podle věty poslední § 12e odst. 1 pověřit jiného státního zástupce. Vedoucí státní zástupci jsou dále podle § 13b zákona o státním zastupitelství orgány správy státního zastupitelství, přičemž vykonávají i správu státního zastupitelství ve věcech majetku státu a státního rozpočtu. Podle § 13c odst. 4 zákona o státním zastupitelství *náměstci vedoucích státních zástupců vykonávají správu státního zastupitelství v rozsahu určeném příslušným vedoucím státním zástupcem*; a podle odst. 5 *při zachování vlastní odpovědnosti mohou vedoucí státní zástupci pověřit jednotlivými úkony správy státního zastupitelství jiného státního zástupce nebo jiného zaměstnance státního zastupitelství, v jehož čele stojí*. Správa NSZ zahrnuje například zajištění chodu NSZ po stránce personální a organizační, zejména podílením se na obsazování NSZ státními zástupci, zajištění jeho řádného obsazení ostatními odbornými a dalšími zaměstnanci a vyřizováním personálních věcí státních zástupců [§13e odst. 1 písm. a) zákona o státním zastupitelství].

[166] Tato oprávnění lze shrnout jako oprávnění řídicí (manažerská), jak po stránce technické, tak ale i po stránce odborné. Zákon o státním zastupitelství výslovně předpokládá, že výkonem jak odborných (§ 12e odst. 1 a 2), tak technických řídicích oprávnění (§ 13c), mohou vedoucí státní zástupci pověřit nejen náměstky, ale i jiné státní zástupce, u technických oprávnění dokonce i jiné zaměstnance. V těchto případech je proto vedoucí státní zástupce skutečně odpovědný zejména za výsledek činnosti. Tedy za to, nakolik jako vedoucí pracovník zajistil plnění úkolů, které má vykonávat ať již osobním výkonem těchto oprávnění, nebo výběrem vhodných spolupracovníků, kteří tyto pravomoci za jeho dozoru vykonávají. V tomto směru lze i postavení nejvyššího státního zástupce do značné míry připodobnit k postavení vedoucího správního úřadu, byť s mnoha specifiky. Toto postavení shrnul NSS například v rozsudku ze dne 12. 9. 2009, čj. 1 As 9/2009 - 86, *ve věci odvolání Ivo Ištvána*, kdy konstatoval: „Obecně lze konstatovat, že na rozhodnutí vedoucího státního zástupce záleží, zda jimi řízená státní zastupitelství kvalitně a plynule zabezpečují výkon zákonem jim svěřené působnosti – zastupování veřejné žaloby.“ Obdobně pak NSS v rozsudku ze dne 12. 6. 2012, čj. 1 As 51/2012 - 242, č. 2703/2012 Sb. NSS, *ve věci odvolání Vlastimila Rampuly*, uvedl v bodech 69 a 70 mj., že vedoucí státní zástupce zajišťuje, aby příslušný stupeň státního zastupitelství řádně fungoval a plnil úlohy svěřené mu zákonem. Dále NSS uvedl, že odpovědnost vedoucího státního zástupce pro účely řízení o odvolání vedoucího státního zástupce podle § 10 odst. 4 zákona o státním zastupitelství není nutně konstruována pouze osobně, na principu zavinění jako u kárného řízení, ale její rozměr je širší. Jeho odpovědnost je i odpovědností za instituci, v jejímž čele stojí a jejíž činnost zastřešuje.

[167] Od těchto řídicích pravomocí vedoucího státního zástupce je třeba oddělit pravomoci k učinění určitých procesních úkonů, které zákon svěřuje výlučně nejvyššímu státnímu zástupci. V trestním řízení jde například o rozhodnutí o stížnosti proti usnesení státního zástupce NSZ (§ 141 odst. 3 tr. řádu), rozhodnutí o zrušení vyjmenovaných nezákonných usnesení nižších státních zástupců (§ 174a tr. řádu) nebo o podání dovolání [§ 265d odst. 1 písm. a) tr. řádu]. Z jiných řízení lze zmínit zejména žalobu proti rozhodnutí správního orgánu k ochraně veřejného zájmu podle § 66 odst. 2 s. ř. s. Nejde tedy o pravomoc svěřenou NSZ, v jehož čele nejvyšší státní zástupce stojí. Zákon v těchto případech totiž svěřuje tuto pravomoc přímo a výlučně nejvyššímu státnímu zástupci.

[168] Pokud by i zde měla být odpovědnost nejvyššího státního zástupce pouze manažerská, pak by se do značné míry stíral rozdíl s jeho odbornou řídicí pravomocí. Jednalo by se totiž jen o variaci na aprobační proces, který je součástí jeho oprávnění vykonávat dohled nad postupem státních zástupců NSZ (rozhodnutí NSS ze dne 15. 9. 2021, čj. 12 Ksz 2/2021 - 51, *Věra Brázdová*, body 37 a 38). Samozřejmě to neznámá, že by v případě výlučných oprávnění nemohl nejvyšší státní zástupce využít odborných kapacit NSZ a musel veškerá podání zpracovávat osobně. To je již na první pohled neuskutečnitelné a jistě takový záměr nemohl mít ani zákonodárce. Obdobně i ze shora citovaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3409/11 vyplývá, že i při výkonu osobních pravomocí nejvyššího státního zástupce má k dispozici odborný personální aparát. K výkonu dané pravomoci však nelze přistoupit ani tak, že se nejvyšší státní zástupce spolehne pouze na práci svých spolupracovníků a podání podepíše, aniž by se s věcí alespoň rámcově seznámil. Je třeba vyžadovat, aby znal alespoň základní právní a skutkovou argumentaci podání a okolnosti věci nezbytné pro vyhodnocení toho, zda má podání učinit. Pro takovýto rozsah seznámení může sloužit písemné průvodní informace k podání dovolání zpracované státním zástupcem NSZ, se kterou se nejvyšší státní zástupce seznámí. Ta však musí být dostatečně podrobná, aby těmto nárokům dostála.

[169] Tyto závěry plně odpovídají i *usnesení NS k podání dovolání*. Velký senát trestního kolegia Nejvyššího soudu v něm dospěl k závěru, že nejvyšší státní zástupce není oprávněn na základě § 8 odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona o státním zastupitelství přenést celou agendu dovolání nebo jiného výlučného oprávnění na některého svého náměstka. Vyšel z toho, že oprávnění

k podání dovolání je osobní procesní právo nejvyššího státního zástupce. Rozhodnutí, zda podá dovolání v určité věci, proti kterému rozhodnutí, proti jakému jeho výroku, v jakém rozsahu a z jakých důvodů, záleží zcela na jeho vůli. Případný generální přenos této pravomoci by podle Nejvyššího soudu zcela popíral vůli zákonodárce, aby v určitých věcech zásadně rozhodoval sám nejvyšší státní zástupce a nikoli příslušné státní zastupitelství či státní zástupce příslušného státního zastupitelství. Na druhou stranu velký senát uvedl, že ani nejde o „osobní privilegium“ oddělené od činnosti NSZ jako celku. Závěrem k těmto úvahám Nejvyšší soud uvedl: *„V té souvislosti je třeba také poznamenat, že je na nejvyšším státním zástupci, aby si organizoval svou práci a přítomnost na pracovišti tak, aby v zásadě mohl své výlučné pravomoci svěřené mu zákonem vykonávat osobně a nikoli prostřednictvím svých zastupujících náměstků, a aby právě z tohoto hlediska jeho práce neměla jen formální a bezobsažnou úroveň.“*

[170] I Nejvyšší soud tedy vycházel z toho, že si je nejvyšší státní zástupce při podání dovolání zjednodušeně vědom toho, co přesně činí. Pokud by se však nejvyšší státní zástupce při výkonu jeho osobních oprávnění plně spoléhal pouze na doporučení svých spolupracovníků, aniž by se s podáním alespoň rámcově seznámil, pak by nezáleželo na jeho vůli, zda *podá dovolání v určité věci, proti kterému rozhodnutí, proti jakému jeho výroku, v jakém rozsahu a z jakých důvodů*. Naopak by jeho činnost měla jen *formální a bezobsažnou úroveň*. Fakticky by totiž o těchto úkonech rozhodovalo NSZ potažmo jeho státní zástupci a nejvyšší státní zástupce by svým podpisem jen navenek vytvářel zdání, že se jedná o projev jeho vlastní vůle. O projevu vůle však lze jen těžko hovořit, pokud ten, kdo jej činí, neví, co činí. Závěry Nejvyššího soudu, tak nelze redukovat na to, že je podstatné jen to, kdo dovolání podepíše, jak se snažil naznačovat kárně obviněný. Důležitá je i znalost obsahu toho, co je podepisováno.

[171] Manažerská odpovědnost by přicházela v případě výlučných oprávnění nejvyššího státního zástupce v úvahu jen tehdy, kdy by v jednotlivých případech svou výlučnou pravomoc delegoval na své náměstky (viz též nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3409/11, který uvádí, že *„ač může v jednotlivých případech dojít k přenesení pravomoci k provedení určitého právního úkonu na náměstka nejvyššího státního zástupce, podstatné je zachování jednoty pravomoci a odpovědnosti, již se nejvyšší státní zástupce nemůže zprostit.“*).

[172] Kárný soud si je vědom toho, že výkon oprávnění svěřených přímo nejvyššímu státnímu zástupci ve spojení s výkonem jeho řídicích pravomocí může vést k tomu, že výkon funkce nejvyššího státního zástupce může být extrémně časově náročný. Nejvyšší státní zástupce však musí dát případně přednost výkonu výlučných oprávnění před další agendou, kterou může delegovat na jiné osoby. Jde například o kárně obviněným zmiňovanou aktivitu v legislativní oblasti, které stanovil vysokou prioritu.

[173] Je samozřejmě otázkou, nakolik je právní úprava vhodně nastavena a zda by nebylo vhodnější, pokud by byla alespoň část těchto pravomocí svěřena nikoliv přímo nejvyššímu státnímu zástupci, ale NSZ nebo státnímu zástupci NSZ. To by dávalo nejvyššímu státnímu zástupci mnohem větší flexibilitu v tom, jak tuto agendu na NSZ zorganizuje a bude vykonávat její kontrolu, přičemž by za to následně nesl manažerskou odpovědnost. Nejvyšší správní soud však musí vycházet ze stávající právní úpravy.

[174] Pro posouzení odpovědnosti kárně obviněného tedy nemohlo být podstatné, to, že se případně s konceptem dovolání seznámil nedostatečně, díky čemuž nemusel vědět, že věc souvisí s udělením občanství J. C. a navazujícími restitučními nároky rodu C. Pokud by tomu tak skutečně bylo, pak by tato okolnost vedla k závěru, že se s těmito okolnostmi seznámit měl a mohl, a proto by u něj bylo dáno zavinění minimálně ve formě nevědomé nedbalosti.

IV.F Skutková zjištění soudu

[175] Pokud jde o zjišťování skutkového stavu, pak soud úvodem poznamenává, že podle § 25 zákona o kárném řízení platí, že *nestanoví-li tento zákon jinak nebo nevyplývá-li z povahy věci něco jiného, v kárném řízení se přiměřeně použijí ustanovení trestního řádu*. Podle § 2 odst. 5 tr. řádu postupují orgány činné v trestním řízení tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Zároveň pole § 2 odst. 2 tr. řádu platí, že dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem soudu není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen. Jde tedy o promítnutí ústavní zásady presumpce nevinu a zároveň o stanovení důkazního standardu pro trestní řízení pro prokázání viny. Nejsou-li tedy i přes snahu kárného soudu okolnosti podstatné pro jeho rozhodnutí zjištěny tak, aby o nich nebyly důvodné pochybnosti, musí soud vycházet z verze, která je pro kárně obviněného nejpriznivější (*in dubio pro reo*). Za účelem zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, obstaral Nejvyšší správní soud velké množství důkazů i nad rámec návrhů účastníků řízení. Přes vlastní důkazní aktivitu se však soud v nyní projednávané věci v některých aspektech dostal do situace, že skutkový stav nešlo jednoznačně prokázat, jak bude dále rozebráno.

[176] Soud se při hodnocení skutkového stavu nejprve zabýval intenzitou vztahu mezi kárně obviněným a P. H. Sám kárně obviněný popsal tento vztah jako přátelský. Podle soudu však ze shodných výpovědí kárně obviněného i P. H. vyplývá, že nejde o blízké přátelství spojené například s pravidelnými společnými aktivitami či vzájemnými častějšími návštěvami. Setkávali se pouze tehdy, když byl kárně ubytován v penzionu D. nebo měl kolem něj cestu. Nebylo zjištěno, že by přátelství mezi nimi vedlo k nějakým výhodám pro jednoho nebo pro druhého. Kárně obviněný vypověděl, že se v penzionu ubytoval za standardních podmínek. Kárně obviněný uvěřitelně vysvětlil i to, proč se v několika málo případech uskutečnila určitá akce NSZ ve D. Pokud je v penzionu skutečně příjemné prostředí nabízející originální atmosféru, což nebylo jakkoliv zpochybněno, pak je pochopitelné, že takové místo kárně obviněný vybral či doporučil pro konání akce, kterou považoval za důležitou. Pokud totiž potřeboval právě takové prostředí, pak je přirozené, že vycházel ze své osobní zkušenosti.

[177] Pavlu Zemanovi zjevně nebyly lhostejné komplikace P. H. spojené s nabytím pozemků blízko jeho farmy K. E. C. V průběhu svého výslechu částečně své vnímání závažnosti události pro P. H. relativizoval. Nicméně sám nejprve vypověděl, že mu P. H. uvedl, že je pro něj tento problém zásadní, a že na něm bylo zřejmé, že je z věci hodně špatný. Kárně obviněnému to muselo být zřejmé i z toho, že mu P. H. uvedl, že to bude mít vliv na jeho zemědělskou činnost a na provoz penzionu. Těžko si lze představit, že by P. H. kárně obviněnému nepopsal, jak je pro něj situace komplikovaná, když si spolu navzájem dobře rozuměli a z výslechu P. H. je zřejmé, že penzion pro něj byl srdcovou záležitostí. I pozdější aktivity P. H. svědčí o jeho extrémní angažovanosti v dané věci, ať již jde o silně citově zabarvená podání v trestním řízení nebo jeho vystupování v reportáži *Záhady J. K.: Farmář přijde vinou státu o třicet let podnikání. Jak se to mohlo stát?* Těžko si lze tedy představit, že by již v době, kdy sděloval své problémy kárně obviněnému, nebylo zřejmé, že je pro něj problém s pozemky zásadní. Ostatně pokud by to nepovažoval kárně obviněný za podstatné po P. H., těžko by se v dané věci dále angažoval uskutečněním tří schůzek s J. C.

[178] Pokud jde o schůzky s J. C. v roce 2014, pak soud opětovně zdůrazňuje, že mu nepřísluší se jimi zabývat v tom směru, zda se jejich uskutečněním kárně obviněný mohl dopustit kárného provinění. Přesto je však pro rozhodnutí věci podstatné zjistit jejich obsah. Právě ten předurčuje míru vztahu kárně obviněného k trestnímu řízení v době, kdy podával poslední dovolání, tedy 16. 12. 2019. V případě obsahu schůzek došlo k největším rozporům v rámci dokazování. Kárně obviněný je prezentoval tak, že se pouze snažil o to, zda by se P. H. a K. E. C. osobně nesešli a nezkusili vzájemné spory vyřešit napřímo. O trestním řízení úřednic magistrátu se bavit nechtěl. Jakmile se o to J. C. pokusil, sám poslední schůzku ukončil. Oproti tomu J. C. interpretuje průběh schůzek tak, že se mu kárně obviněný snažil určitým způsobem zavděčit,

včetně toho, že mu poskytl informace o trestním řízení, přičemž mu nebylo zřejmé, jaký je cíl těchto schůzek. Z nemalé části však oba popisovali průběh schůzek obdobně. Lišili se často spíše v interpretaci týchž událostí.

[179] Z jejich výslechů je zřejmé, že v průběhu první schůzky se o trestním řízení vůbec nebavili, což ostatně odpovídá tomu, že trestní stíhání bylo zahájeno až 30. 6. 2014, zatímco schůzka proběhla 11. 6. 2014. Oba shodně první schůzku popisovali jako seznamovací. Oba také uvedli, že se bavili i o průběhu restitucí rodu C., což je celkem pochopitelné, neboť právě v důsledku restitucí vznikl konflikt mezi P. H. a K. E. C.. Kárně obviněný uvedl, že mu v průběhu této schůzky J. C. sdělil, že kontaktuje K. E. C. Naopak J. C. uváděl, že žádost o zprostředkování schůzky s bratrancem nezazněla. Fakticky nicméně sám bratrance kontaktoval v červenci, který ho mj. informoval o některých okolnostech vztahů mezi ním a P. H.

[180] Pokud jde o druhou schůzku dne 25. 8. 2014, pak se na ní oba aktéři bavili i o trestním stíhání úřednic, nicméně pouze na základě informací, které byly dostupné v médiích. Oba se shodují na tom, že kárně obviněný uváděl, že má pochybnosti o tom, zda je dána příčinná souvislost mezi případným pochybením úřednic a následnými rozhodnutími v restitučních řízeních. Není jednoznačné, zda s tímto tématem přišel jako první kárně obviněný nebo J. C. Nicméně sám J. C. uváděl, že informací o trestním stíhání úřednic byl šokován i on a považoval to jednoznačně za zpochybnění restitucí rodového majetku. Proto si říkal, že je možná dobře, že navázal kontakt s kárně obviněným. V čestném prohlášení, které k věci učinil, také uvedl, že s druhou schůzkou souhlasil i s určitou dávkou očekávání, že se třeba dozví o něco více o trestním řízení. To, že by začal jako první o trestním stíhání hovořit právě on, se tedy jeví jako mnohem pravděpodobnější. Podstatný rozpor pak byl v tom, zda kárně obviněný J. C. slíbil, že se může do příští schůzky omezeně o věci informovat a dát mu poté vědět. Zatímco J. C. toto tvrdí, kárně obviněný něco takového popírá. Kárně obviněný také uvádí, že ho J. C. informoval o svém kontaktu s K. E. C. s tím, že je možné, že by šlo ve věci něco udělat. Ačkoliv toto J. C. výslovně nepotvrdil, jak bylo uvedeno shora, potvrdil to, že mezi první a druhou schůzkou skutečně k setkání s K. E. C. došlo, přičemž z ní nebyl žádný jednoznačný závěr. Je zvláštní, že by o tom Pavlu Zemanovi nic neřekl.

[181] V případě třetí schůzky dne 14. 11. 2014 se oba její účastníci shodli ve svých výsleších na tom, že byla nejkratší. Kárně obviněný uváděl, že se snažil zjistit, zda dojde ke zprostředkování kontaktu mezi K. E. C. a P. H. a pochopil, že asi nedojde. To v základu odpovídá i výpovědi J. C., který vypověděl, že kárně obviněný uvedl, že by se měli dohodnout, nicméně J. C. nevěděl, co mu má říci jiného, než ho odmítnout s ohledem na možnou angažovanost kárně obviněného v trestním řízení. Kárně obviněný naopak popírá, že by J. C. hovořil o jeho možné podjatosti v trestním řízení. Pokud jde o hovor týkající se trestního řízení, pak kárně obviněný uváděl, že se o něm krátce bavili, ale bylo mu to nepříjemné, proto schůzku rychle ukončil a odešel. Naopak J. C. uváděl, že mu kárně obviněný na začátku sdělil nevýznamné informace z trestního řízení, týkající se toho, co je úřednicím magistrátu kladeno za vinu. Nicméně sám uváděl, že se možná jednalo o informace, které byly běžně dostupné v médiích. Při vzájemné konfrontaci kárně obviněný setrval na tom, že ani takové informace J. C. nesdělil, na což svědek reagoval tak, že kárně obviněný nemluví pravdu.

[182] Soud nebyl schopen dospět k jednoznačnému závěru ohledně toho, která výpověď obou účastníků schůzek je věrohodnější. Oba dva při svých výpovědích nejevili žádné známky nedůvěryhodnosti. Oba také působili přesvědčivě i při vzájemné konfrontaci. Zároveň u obou výpovědí měl soud jisté pochybnosti, pokud jde o vysvětlení obsahu a průběhu schůzek. Pokud jde o vysvětlení ze strany kárně obviněného, tak podle něj cílem schůzek bylo pouze to, aby zkusil zjistit, zda jsou znesvářené strany schopny usednout k jednacímu stolu. Ačkoliv soud chápe, že může být vhodné zahájit schůzku i určitou společenskou konverzací, jeví se logické, že by měl na první schůzce jednoznačně zaznít daný požadavek. Následně by už stačil

jen telefonát, zda je zasednutí znesvářených stran k jednacímu stolu možné. Pouze v případě, že by se něco komplikovalo, tak by bylo na místě podnikat další schůzky. Soudu se jeví proto jako těžko uvěřitelné to, že se kárně obviněný s J. C. namísto toho sešel ještě dvakrát, přičemž druhá trvala podle výpovědi obou přibližně hodinu a třetí minimálně 20 minut. To navíc pokud kárně obviněný sám poukazoval na to, nakolik je výkon funkce nejvyššího státního zástupce časově náročný. Naopak v případě líčení schůzek ze strany J. C. se jeví těžko uvěřitelné, že by během prvních dvou schůzek netušil, co je vlastně záměrem kárně obviněného. O tom, jestli jsou strany schopny si sednout k jednacímu stolu se totiž podle něj kárně obviněný zmínil až na třetí schůzce a do té doby nevěděl, co vlastně kárně obviněný chce. Jak již bylo uvedeno u popisu prvních dvou schůzek, tomuto tvrzení příliš neodpovídá, že se po druhé schůzce spojil se svým bratrancem K. E. C. a zajímal se i o jeho vztah s P. H. I pokud by tomu ale bylo skutečně tak, že nevěděl, co po něm kárně obviněný chce, pak je těžko pochopitelné, proč se kárně obviněného na takovouto věc jasně nezeptal a souhlasil s dalšími schůzkami.

[183] Pokud J. C. obsáhle poukazoval na nevěrohodnost výpovědi kárně obviněného z toho důvodu, že K. E. C. s P. H. o pozemcích jednal, a proto nebyl žádný důvod snažit se o zprostředkování kontaktu, pak s tímto hodnocením soud souhlasit nemůže. Jednak byl kárně obviněný odkázán na zprostředkované informace od P. H., který navíc o iniciativě kárně obviněného ani nevěděl, aby mu případně sdělil vývoj věci. Zejména však ani Pavel Zeman netvrdil, že by o pozemcích nebylo jednáno. Šlo mu však o možnost zprostředkovat přímý kontakt mezi P. H. a K. E. C. Právě v něm viděl šanci na možné urovnání sporu i s ohledem na to, že jak K. E. C. tak P. H. byli poškozeni komunistických režimem a mohli by si tedy při osobním setkání lépe porozumět. I J. C. odkazoval pouze na jednání prostřednictvím správce nebo advokáta, nikoliv na to, že by došlo k přímému jednání.

[184] U J. C. také nelze odhlédnout od skutečnosti, že jej nelze považovat za zcela nezaujatého ohledně výsledku kárného řízení. Jak podotkl kárně obviněný ve své závěrečné řeči, podle § 30 odst. 1 poslední věty tr. řádu platí, že *úkony, které byly učiněny vyloučenými osobami, nemohou být podkladem pro rozhodnutí v trestním řízení*. Zda by případně shledání viny Pavla Zemana v kárném řízení mohlo vést ke zvrácení rozhodnutí Nejvyššího soudu učiněných na podkladě jím podepsaných dovolání, nepřísluší kárnému soudu hodnotit. Podstatné je, že to není zcela vyloučeno (viz například nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 12. 1999, sp. zn. II. ÚS 475/99, usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 4. 2006, sp. zn. II. ÚS 134/06, opačně však například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 2. 1999, sp. zn. 5 Nd 42/99). J. C. sám uváděl, že byl trestním stíháním úřednic šokován. Také uvedl, že považuje rozhodnutí o státním občanství za správné a výsledek trestního řízení za nebezpečí pro svého bratrance. Odsouzení úřednic označil ve svém výslechu před kárným soudem za nespravedlivé. Hodnotil jej takto tedy již v době, kdy o vině obviněných bylo pravomocně rozhodnuto soudy, jejichž nepodjatost nebyla jakkoliv zpochybněna, a Nejvyšší soud v několika svých rozhodnutích podrobně rozvedl, proč jsou úřednice vinné. Je tedy zřejmé, že svědek má relativně významný vztah k trestnímu řízení a možné shledání viny kárně obviněného v kárném řízení by zakládalo alespoň teoretické šance na zpochybnění výsledku trestního řízení.

[185] Nelze samozřejmě vyloučit ani to, že u obou účastníků schůzek mohlo dojít vzhledem k časovému odstupu jejich výslechů od schůzek více jak 7 let k pozapomnění některých detailů nebo naopak jejich dílčímu dobarvení fantazií, kterou však považují za skutečnou.

[186] Ačkoliv tedy bylo uvedeno, že i ohledně úplné pravdivosti výpovědi kárně obviněného má soud jisté pochybnosti, minimálně stejné pochybnosti panují ohledně výpovědi J. C. V této situaci je tak třeba vycházet s ohledem na shora uvedenou zásadu *in dubio pro reo* z varianty pro kárně obviněného nejpriznivější. Soud tedy bude v dalších úvahách vycházet z toho, že došlo ke třem schůzkám mezi kárně obviněným a J. C. Cílem těchto schůzek ze strany kárně obviněného bylo pouze pokusit se o to, zda by si K. E. C. a P. H. nesedli k jednacímu stolu, aniž

by se pokoušel o zprostředkování jakéhokoliv konkrétního způsobu smíru. O trestním řízení s úřednicemi magistrátu se s J. C. bavil pouze v obecné rovině. Toto téma do schůzek vnášel J. C., přičemž kárně obviněnému to bylo nepříjemné. Jakmile se snaha J. C. o diskusi na téma trestního řízení zvýšila, kárně obviněný schůzky ukončil. Na schůzkách nebyla vedena diskuse o tom, že by mohl být kárně obviněný později podjatý z proběhlých schůzek. Schůzky nevedly k žádnému výsledku.

[187] Soud nezjistil, že by po skončení těchto schůzek kárně obviněný věděl o jakýchkoliv aktivitách P. H. v trestním řízení nebo v občanském soudním řízení. S ohledem na to nejsou podstatná zjištění soudu, že P. H. se pokoušel do trestního řízení připojit jako poškozený a bylo zřejmé, že by pro něj odsouzení úřednic zřejmě představovalo i morální satisfakci. Stejně tak proto nemůže být podstatné ani to, že P. H. vedl i civilní soudní spory s K. E. C. Podle shodných výpovědí kárně obviněného i P. H. jej kárně obviněný pouze informoval o neúspěchu jeho snahy zajistit přímý kontakt s K. E. C., přičemž mu doporučil vyhledat právní zastoupení. Následně se o věci již nebavili. Pochybnosti soudu o tom, jakým způsobem se P. H. dozvěděl podrobnosti z trestního řízení, které uváděl ve vyjádření ze dne 17. 4. 2018 k druhému dovolání obviněných úřednic, byly rozptýleny vyjádřením jeho advokáta z 8. 12. 2021. V něm vysvětlil získání těchto informací z nahlížení do spisu vedeného Okresním soudem v Jindřichově Hradci v řízení o žalobě na povolení obnovy řízení. Z dokazování vyplynulo, že NSZ si nevyžadovalo trestní spis, ze kterého by byla zřejmá aktivita P. H. V samotném nevyžádání trestního spisu pochybení shledávat nelze, neboť jde o běžnou praxi NSZ a pro podání dovolání nebylo předložení trestního spisu nezbytné v situaci, kdy soustava státního zastupitelství měla k dispozici svoji spisovou dokumentaci. Ve spisech vedených NSZ se žádná informace o uplatňování práv poškozeného ze strany P. H. nenachází.

[188] Nejvyšší správní soud také nad rámec důkazních návrhů zjišťoval i to, zda se kárně obviněný nedozvěděl o aktivitě P. H. jinak. Zjistil totiž, že P. H. vystupoval v reportáži *Záhady J. K.: Farmář přijde vinou státu o třicet let podnikání. Jak se to mohlo stát?* zveřejněné na serveru seznamzparvy.cz dne 8. 7. 2019. Tato reportáž jeho věc zjevně spojovala s trestním řízením proti oběma úřednicím a vystupoval v ní i tiskový mluvčí NSZ. Zároveň byla tato reportáž uveřejněna relativně nedlouho před podáním třetího dovolání. Nebylo však zjištěno, že by o této reportáži kárně obviněný věděl. Byla zahrnuta do monitoringu tisku, který každý den zpracovával tiskový mluvčí NSZ a zasílal jej i kárně obviněnému. Monitoring však byl velmi obsáhlý. Zároveň reportáž nebyla zvýrazněna v samotném monitoringu ani zmíněna v průvodním e-mailu. Tiskový mluvčí zdůrazňoval v monitoringu a v průvodním e-mailu jiná témata, v tomto článku žádnou významnější okolnost nespatořoval. Informace pro reportáž získal od jiných státních zástupců. Nelze tak vycházet z toho, že by kárně obviněný podrobně procházel celý 65 stránkový monitoring a reportáže by si musel všimnout.

[189] Z dokazování také nevyplývalo, že by kárně obviněný z titulu své funkce zjišťoval informace o trestním řízení ze soustavy státního zastupitelství nebo se o věc jakkoliv nadstandardně zajímal dříve, než se mu byla předložena k podání dovolání. Nad rámec důkazních návrhů si kárný soud vyžádal spis NSZ sp. zn. 8 NZN 274/2013, ve kterém se již v době schůzek mezi kárně obviněným a J. C. nacházely informace o přípravném řízení. Dokazováním však nebylo zjištěno, že by se s tímto spisem kárně obviněný seznámil. Soud sice zjistil vyžádání tohoto spisu po jeho uzavření Zdeňkem Kasalem, ten ho však odůvodnil běžnou praxí i u jiných takových spisů. Zřejmě za administrativní omyl označil vyznačení toho, že jej měl podle informačního systému u sebe déle jak rok. Podle něj k tomu občas dochází. Zdeněk Kasal i Petr Lužný, který se spisem také pracoval, vypověděli, že se o věc nikdo nadstandardně nezajímal, na to by si určitě pamatovali.

[190] Stejně tak nebyla zjištěna nadstandardní aktivita kárně obviněného ani ohledně kteréhokoliv ze tří podaných dovolání. Ta by totiž mohla svědčit o tom, že na věci mu výjimečně

záleží, což by byla významná indicie k tomu, že ve skutečnosti podjatý byl. Martina Havlíková, která věc primárně na NSZ vyřizovala, pokud šlo o poslední dvě dovolání, však uvedla, že se nikdo z nadřízených o věc nezajímal. Běžný průběh přípravy dovolání potvrdil i tehdejší I. náměstek nejvyššího státního zástupce Igor Stríž. Naopak, jak bylo rozebráno již v části *IV.E K povinnosti nejvyššího státního zástupce seznamovat se s podávanými dovoláními*, kárně obviněný se s koncepty dovolání seznamoval zpravidla velmi povrchně, přičemž není zřejmé, že by tomu bylo odlišně v případě dovolání ve věci trestního stíhání úřednic pražského magistrátu.

[191] Žádné významné okolnosti, které by svědčily o nadstandardní aktivitě kárně obviněného a tudíž jeho možném vztahu k věci, nelze zjistit ani ze spisů. Kárná navrhovatelka v této souvislosti poukazovala na přípis tehdejší státní zástupkyně NSZ Zuzany Sýkorové určený OSZ pro Prahu 1 z 13. 2. 2017. Tímto přípisem státní zástupkyně doporučovala, aby se OSZ pro Prahu 1 obrátilo na Úřad ve věcech majetkových za účelem posouzení možností státu připojit se s nárokem na náhradu škody vůči obviněným a posouzení otázky možného zpochybnění uplatněných restitučních nároků potomků J. C. Kárný soud v tomto postupu nespatřuje nic mimořádného. Česká republika v trestním řízení skutečně později vystupovala jako poškozený, přičemž toto její postavení trestní soudy nijak nezpochybnily. Podle § 2 odst. 15 tr. řádu mj. platí, že *orgány činné v trestním řízení jsou povinny v každém období řízení umožnit poškozenému plné uplatnění jeho práv, o kterých je třeba ho podle zákona vhodným způsobem a srozumitelně poučit, aby mohl dosáhnout uspokojení svých nároků*. Pokud tedy státní zástupkyně NSZ dospěla k předběžnému názoru, že by Česká republika mohla být poškozeným, pak je zcela namístě, že po obvodním státním zastupitelství chtěla, aby o možnosti uplatnit práva poškozeného vyrozumělo úřad, který se majetkovými nároky státu zabývá. Pokud bylo obviněným úřednicím kladeno za vinu i to, že jejich nezákonné rozhodnutí bylo později podkladem pro restituční řízení, bez něž by restituenti nemohli být úspěšní, pak není ani nelogický poukaz na to, aby Česká republika zvážila možnosti, zda lze s touto situací něco dělat. Jednalo se o jednoduchý přípis informativního charakteru. Ze spisu navíc není zřejmé, že by o tomto přípisu byl informován i kárně obviněný. Kárná navrhovatelka si zřejmě chybně vyhodnotila jednotlivé referáty. Podle pokynu kanceláři měl být tento přípis zaslán na OSZ pro Prahu 1 a na vědomí řediteli odboru mimořádných opravných prostředků (č. l. 68 přezkumného spisu NSZ sp. zn. 1 NZO 5101/2015). Kárně obviněnému tedy na vědomí tento přípis dáván nebyl.

[192] Pokyn k informování kárně obviněného byl obsažen v referátu na předchozím listu (č. l. 67), který se však vztahoval k rozhodnutí Nejvyššího soudu o prvním dovolání. K tomu došlo i u druhého dovolání (č. l. 60 spisu NSZ 1 NZO 5079/2017). Tato okolnost by se mohla jevit jako nestandardní z toho důvodu, že ze spisu je zřejmé, že pro informování o rozhodnutí Nejvyššího soudu o dovolání je na NSZ používán standardizovaný formulář. V bodě 3 tohoto formuláře jsou předtištěné osoby, z nichž mají být vybrány ty, které budou o rozhodnutí informovány (všichni státní zástupci NSZ a všechna státní zastupitelství, státní zástupci odboru, vyjmenovaní vedoucí pracovníci NSZ, včetně I. náměstka). Není mezi nimi však uveden nejvyšší státní zástupce. Přesto byl nejvyšší státní zástupce u prvních dvou rozhodnutí o dovolání do referátu dopsán rukou. Tehdejší I. náměstek nejvyššího státního zástupce Igor Stríž nicméně ve své výpovědi uvedl, že se rozhodnutí o dovolání někdy dávalo na vědomí i nejvyššímu státnímu zástupci a to podle závažnosti a povahy věci. O okruhu informovaných rozhoduje zpravidla ředitel odboru. Toto vysvětlení považuje kárný soud za logické. Je spíše překvapující, že nejvyšší státní zástupce není ve standardizovaném rozdělovníku předtištěn jako jeden z možných adresátů informace. Jde-li totiž o výsledek řízení na základě podání opraveného prostředku, který je může podat výlučně nejvyšší státního zástupce, je logické, že alespoň o části těchto rozhodnutí bude informován. Martina Havlíková tuto praxi sice nezmínila, ale pokud o tomto postupu rozhoduje ředitel odboru, pak ji ani znát nemusela. Byla-li tedy kárně obviněnému předložena na vědomí rozhodnutí Nejvyššího soudu o prvních dvou dovoláních, nesvědčí to o žádné mimořádné okolnosti.

IV.G Aplikace skutkových závěrů na právní východiska

[193] Kárně obviněnému bylo kárným návrhem vytýkáno, že při podání třetího dovolání měl zohlednit svůj vztah k věci. Jak bylo rozebráno v kapitolách *IV.C Vyloučení nejvyššího státního zástupce z podání dovolání* a *IV.D Obecná východiska ke kárné odpovědnosti ve vztahu ke podjatosti*, vztah k věci může být pro kárné řízení relevantní jen tehdy, pokud by představoval důvod pro vyloučení nejvyššího státního zástupce. Zároveň pro účely kárného řízení by muselo jít o exces státního zástupce při hodnocení jeho podjatosti. Pokud jde o skutkové závěry, soud vychází z předchozí kapitoly *IV.F Skutková zjištění soudu*. Zde tedy znovu nerozebírá, proč ohledně určitých otázek vyšel z obhajoby kárně obviněného a ne z jiných důkazů.

[194] Vztah kárně obviněného k věci trestního stíhání úřednic spadal do tzv. šedé zóny, o které soud hovořil v kapitole *IV.D Obecná východiska ke kárné odpovědnosti ve vztahu ke podjatosti*. Podle přesvědčení kárného soudu se totiž již jednalo o takový vztah k věci, který by mohl vyloučení nejvyššího státního zástupce založit z pohledu objektivního testu nepodjatosti. Je totiž zřejmé, že vztah mezi kárně obviněným a P. H. byl přátelský. Je také zřejmé, že pro P. H. znamenaly restituce majetku rodu C. významnou komplikaci pro jeho podnikání na statku D. Kárně obviněný se osobní aktivitou snažil P. H. pomoci. Během schůzek s J. C. se hovořilo i o trestním stíhání úřednic magistrátu. V trestním řízení bylo úřednicím kladeno za vinu, že pochybili při vydání rozhodnutí o státním občanství J. C., přičemž jim mělo být známo, že osvědčení o státním občanství bude použito jejími potomky při uplatnění restitučních nároků, přičemž státní občanství bylo nezbytnou podmínkou jejich uplatnění. Pochybení úřednic tedy mělo vliv, byť nepřímý, na komplikace P. H. Nelze tedy vyloučit, že vnější pozorovatel by tento vztah k věci již považoval za dostatečně intenzivní, aby měl pochybnosti o nepodjatosti nejvyššího státního zástupce při podání dovolání. V takové situaci, by tedy naopak nemohlo být považováno za kárné provinění ani to, pokud by kárně obviněný rozhodl o svém vyloučení podle § 31 tr. řádu. Nejvyšší soud by totiž v takovém případě musel akceptovat podání dovolání I. náměstkem nejvyššího státního zástupce. Nemohl by tak způsobit újmu zájmu na řádném projednání dovolání, k jehož podání byly zjevně důvody, o čemž svědčí již to, že mu Nejvyšší soud vyhověl.

[195] Na druhou stranu nelze zcela vyloučit ani pohled opačný. Vztah kárně obviněného k věci je totiž v mnoha ohledech oslaben. Přátelství mezi P. H. a kárně obviněným nelze označit za intenzivní a blízké. Aktivita kárně obviněného ve prospěch P. H. byla omezena pouze na snahu zprostředkovat osobní setkání s K. E. C. Nešlo tedy o hlubší angažování se v podobě navrhování konkrétních způsobů řešení smíru. Kárně obviněný se také omezil pouze na kontakt se známým jeho známé, nejednalo se tedy o oslovování zcela neznámých osob. Kárně obviněný i s touto omezenou aktivitou ustal, jakmile viděl, že nevede k cíli. Během schůzek s J. C. zazněly pouze obecné informace o trestním řízení a kárně obviněný nechtěl v diskusích o trestním řízení pokračovat. Schůzky se uskutečnily přibližně 5 let před podáním třetího dovolání, přičemž i časový odstup je faktorem majícím vliv na možnou podjatost (usnesení rozšířeného senátu NSS čj. Nao 173/2020-119, bod 50). Případné odsouzení úřednic magistrátu by také nemělo žádný bezprostřední dopad do práv P. H. To samo o sobě totiž nevede ke zrušení rozhodnutí o státním občanství, tím spíše ne ke zrušení restitučních rozhodnutí. V těchto navazujících řízeních bude muset být zkoumáno množství dalších podmínek. Kárnému soudu nepřislouší je podrobněji rozebírat a hodnotit, ale příkladmo lze poukázat na posuzování otázky nabytí práv v dobré víře (pokud jde o správní řízení viz například § 100 odst. 4 a 5 ve spojení s § 94 odst. 4 a 5 správního řádu). Navíc, i pokud by skutečně ke zrušení restitučních rozhodnutí došlo, neznamená to, že by například Česká republika pozemky P. H. propachtovala nebo to, že by si je ani neponechala a prodala je jiné osobě, včetně K. E. C. O tom, že škoda, kterou P. H. uplatňoval v trestním řízení, není v příčinné souvislosti s danou trestní věcí, konstatoval v rámci trestního řízení Městský soud v Praze ve svém usnesení ze dne 19. 9. 2019, sp. zn. 67 To 208/2019, kterým P. H. nepřipustil jako poškozeného. Rozhodně tak nelze souhlasit s kárnou navrhovatelkou v tom, že výsledek trestního řízení byl způsobitelný mít přímý vliv na soukromoprávní pozemkový

spor mezi K. E. C. a P. H. S ohledem na tyto okolnosti oslabující vztah kárně obviněného tak nelze vyloučit ani to, že by se i vnějšímu pozorovateli jevil vztah kárně obviněného k trestnímu stíhání úřednic jako příliš vzdálený na to, aby mu bránil nestranně rozhodovat a byl tak naplněn důvod pro jeho vyloučení podle § 30 tr. řádu.

[196] Navíc nelze zcela pominout ani argumentaci kárně obviněného, že na základě *usnesení NS k podání dovolání* vycházel z toho, že podání dovolání jeho náměstkem má být vyhrazeno pro výjimečné situace, kdy nejvyššímu státnímu zástupci v podání dovolání brání důležitá překážka. Do přijetí nynějšího rozhodnutí kárného soudu nebylo zřejmé, zda je vůbec vyloučení nejvyššího státního zástupce z podání dovolání možné. Ostatně sama kárná navrhovatelka zastávala odlišný názor. I tato okolnost mohla ovlivnit rozhodování kárně obviněného o tom, jak přísně má nahlížet na svou možnou podjatost. Na druhou stranu by totiž riskoval, že Nejvyšší soud posoudí tuto otázku jinak a podané dovolání odmítne jako podané osobou k tomu neoprávněnou [§ 265i odst. 1 písm. c) tr. řádu].

[197] Roli při posuzování toho, zda se kárně obviněný dopustil kárného provinění, naopak nemůže hrát jeho argumentace, že již opakovaně prokázal svou osobní integritu v jiných věcech. To by mohlo být podstatné jen v tom případě, kdyby byly jednoznačně dány důvody pochybovat o jeho podjatosti a měl by se tak vyloučit, ale i přes toto pochybení by ve věci přesto rozhodl nezaujatě (k tomu viz kapitulu *IV.D Obecná východiska ke kárné odpovědnosti ve vztahu k podjatosti*). Také lze poznamenat, že srovnání s věcí trestního stíhání předsedy vlády Andreje Babiše je nepřijatelné. Nelze srovnávat standardní pracovní vztahy nejvyššího státního zástupce s předsedou vlády, které patří k náplni práce jakéhokoli nejvyššího státního zástupce, a otázku vztahu k věci, která se zprostředkované dotýká osoby, se kterou nejvyššího státního zástupce pojilo osobní přátelství.

[198] Kárný soud znovu zdůrazňuje, že není jeho úkolem, aby na základě posouzení všech těchto okolností rozhodl, zda kárně obviněný byl při podání třetího dovolání vyloučen z úkonů trestního řízení podle § 30 odst. 1 tr. řádu, pro jeho poměr k věci. Tuto pravomoc měl totiž podle § 31 tr. řádu kárně obviněný. Nejvyššímu správnímu soudu pouze přísluší, aby rozhodl, zda se při tomto rozhodování kárně obviněný nedopustil excesu. S ohledem na to, že zde byly i významné okolnosti oslabující vztah kárně obviněného k věci, nelze považovat za exces to, pokud se kárně obviněný nevyločil. Vzhledem k tomu nelze dospět k závěru, že by kárně obviněnému vytýkané jednání bylo kárným proviněním.

V. Závěr

[199] Podle § 19 odst. 2 zákona o kárném řízení senát vynese zprošťující rozhodnutí mj. tehdy, pokud skutek není kárným proviněním. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kárným návrhem vytýkaný skutek není kárným proviněním, kárně obviněného kárného obvinění zprostil.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** odvolání přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2021

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda kárného senátu
ve věcech státních zástupců